ROZHODNUTÍ KOMISE (EU) 2015/1827

ze dne 23. března 2015

o státní podpoře SA 28876 (2012/C) (ex CP 202/2009) poskytnuté Řeckem ve prospěch podniků Piraeus Container Terminal S.A. a Cosco Pacific Limited

(oznámeno pod číslem C(2015) 66)

(Pouze řecké znění je závazné)

(Text s významem pro EHP)

EVROPSKÁ KOMISE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na čl. 108 odst. 2 první pododstavec této smlouvy,

poté, co vyzvala zúčastněné strany k podání připomínek v souladu s článkem 6 nařízení Rady (ES) č. 659/1999 ze dne 22. března 1999, kterým se stanoví prováděcí pravidla k článku 108 Smlouvy o fungování Evropské unie ([1]), a s ohledem na připomínky Řecka a podniku Piraeus Container Terminal S.A.,

vzhledem k těmto důvodům:

1. ŘÍZENÍ

(1) Dopisem ze dne 30. dubna 2009 podal prefekt přístavu Pireus stížnost k Evropské komisi v tom smyslu, že řecký stát poskytl protiprávní státní podporu novému koncesionáři části přístavu Pireus, podniku Piraeus Container Terminal S.A. (dále jen „podnik PCT“), jenž je účelovou dceřinou společností podniku COSCO Pacific Limited (dále jen „podnik COSCO“). Údajná podpora byla poskytnuta formou osvobození od daně a tím, že byla do koncesní smlouvy po koncesním řízení vložena výhodná ustanovení.

(2) Dne 7. května 2009 zaslala federace řeckých přístavních zaměstnanců dopis ([2]), v němž Komisi informovala o údajném daňovém zvýhodnění, které Řecko poskytlo podniku PCT. Dopisem ze dne 31. srpna 2009 potvrdila federace řeckých přístavních zaměstnanců, že na její první dopis má být pohlíženo jako na stížnost, přičemž uvedla, že dotčená podpora byla poskytnuta formou daňového zvýhodnění a výhodných ustanovení vložených do koncesní smlouvy.

(3) Dopisem ze dne 23. září 2009 ([3]) podala mezinárodní rada přístavních dělníků (International Dockworkers Council) stížnost s podrobným popisem opatření, která údajně představují státní podporu.

(4) Komise dopisem ze dne 14. října 2009 požádala Řecko o informace o údajných opatřeních státní podpory. Dopisem ze dne 12. listopadu 2009 požádaly řecké orgány o prodloužení lhůty pro zaslání odpovědi, což Komise schválila dopisem ze dne 18. listopadu 2009. Komise jim v této věci zaslala dne 3. února 2010 upomínku, přičemž dne 23. února 2010 řecké orgány na tuto žádost o informace reagovaly.

(5) Zástupci Komise se dne 5. května 2010 sešli se zástupci řeckých orgánů k dalšímu upřesnění informací.

(6) Dopisem ze dne 27. října 2010 požádala Komise řecké orgány o další informace. Řecké orgány požádaly dopisem ze dne 18. listopadu 2011 o prodloužení lhůty, což Komise dopisem ze dne 2. prosince 2011 schválila. Řecké orgány na žádost o informace reagovaly dne 8. února 2011.

([1]) Úř. věst. L 83, 27.3.1999, s. 1.
([2]) Komise jej zaevidovala dne 13. května 2009.
([3]) Komise jej zaevidovala v týž den.

(7) Dopisem ze dne 11. července 2012 ([4]) Komise Řecko informovala o svém rozhodnutí v tom smyslu, že rozdíly mezi koncesní smlouvou a oznámením o zahájení koncesního řízení ani fiskální opatření týkající se osvobození zboží, práce a služeb poskytovaných podniku PCT vně hranic Řecka od daně z příjmu právnických osob nepředstavují státní podporu. Dále rozhodla, že ve věci všech ostatních opatření, která údajně představují státní podporu, zahájí řízení podle čl. 108 odst. 2 Smlouvy o fungování Evropské unie.

(8) Rozhodnutí Komise o zahájení řízení bylo dne 5. října 2012 zveřejněno v *Úředním věstníku Evropské unie* ([5]). Komise vyzvala všechny zúčastněné strany, aby k opatřením předložily své připomínky.

(9) Dne 5. listopadu 2012 Komise obdržela připomínky příjemce údajné podpory (dále jen „příjemce"). Dne 14. ledna 2013 byly tyto připomínky zaslány Řecku, které mělo příležitost se k nim vyjádřit. Řecko své připomínky a další informace předložilo v dopisech ze dne 2. listopadu 2012, 27. března 2013 a 10. července 2013. Dne 13. září 2013 se konalo setkání zástupců Komise a řeckých orgánů, které doprovázeli zástupci příjemce. Dne 23. října 2013 předložily řecké orgány další informace. Dne 17. ledna 2014 jim Komise zaslala upomínku týkající se informací, jež stále chyběly. Řecké orgány odpověděly dne 4. února 2014 a dne 10. února 2014 se uskutečnilo další setkání. V návaznosti na toto setkání poskytly řecké orgány dne 10. března 2014 další informace a dne 12. března 2014 proběhlo další setkání. V návaznosti na toto setkání poskytly řecké orgány dne 31. března 2014, 16. dubna 2014 a 28. dubna 2014 další informace. Další setkání s řeckými orgány a příjemcem se uskutečnila ve dnech 19. května 2014 a 8. prosince 2014.

2. **POPIS PŘÍJEMCE A OPATŘENÍ TÉTO ÚDAJNÉ PODPORY**

2.1 **Přístav Pireus**

(10) Přístav Pireus je rozdělen na dvě oblasti: obchodní přístav a osobní přístav. Obchodní přístav disponuje třemi terminály: kontejnerovým terminálem, nákladním terminálem a terminálem pro automobily.

(11) Kontejnerový terminál má dvě přístaviště. Podnik Piraeus Port Authority S.A. se rozhodl rozšířit infrastrukturu kontejnerového terminálu zvětšením přístaviště I, zmodernizováním zařízení přístaviště II a výstavbou přístaviště III.

2.2 **Podnik Piraeus Port Authority S.A.**

(12) Podnik Piraeus Port Authority S.A. (dále též „řídicí orgán přístavu Pireus") byl založen zákonem č. 2688/1999, který řídicí orgán přístavu Pireus, který vznikl v roce 1930 a představoval veřejnoprávní subjekt, přeměnil na společnost poskytující veřejné služby.

(13) Dne 13. února 2002 byla mezi Řeckem a podnikem Piraeus Port Authority S.A. podepsána čtyřicetiletá koncesní smlouva. Tato smlouva byla ratifikována zákonem č. 3654/2008. Podnik Piraeus Port Authority S.A má na jejím základě výhradní právo používat a využívat pozemky, budovy a infrastrukturu na území přístavu Pireus ([6]). Koncesní smlouva opravňuje řídicí orgán přístavu Pireus zejména k tomu, aby provozování části přístavu za poplatek svěřil třetí straně ([7]).

2.3 **Koncesní smlouva mezi řídicím orgánem přístavu Pireus a podnikem PCT a investiční projekt**

(14) K udělení koncesí na přístaviště II a přístaviště III uspořádal řídicí orgán přístavu Pireus veřejné evropské koncesní řízení ([8]) na služby řízení přístavu. V jeho rámci obdržel dvě nabídky: nabídku podniku COSCO a nabídku konsorcia společností sestávajícího ze společnosti Hutchinson Port Holdings L.T.D., společnosti Hutchinson Ports Investments S.A.R.L., společnosti Alapis Joint Stock Company S.A. a společnosti Lyd S.A.

([4]) Rozhodnutí Komise ze dne 11. července 2012 C(2012) 4217 final ve věci SA.28876 (C (12/C) (ex CP 202/09) – Řecko – kontejnerový terminál v přístavu Pireus & Cosco Pacific Limited (Úř. věst. C 301, 5.10.2012, s. 55).
([5]) Viz poznámka pod čarou č. 4.
([6]) K rozsahu viz čl. 1 odst. 1 koncesní smlouvy a k právu používání a využívání viz oddíl 3 této smlouvy.
([7]) Viz čl. 3 odst. 1 bod iii) koncesní smlouvy.
([8]) Bylo zveřejněno v Úředním věstníku. Oznámení bylo zveřejněno pod značkou 2008/S 20-026332 dne 30. ledna 2008 a aktualizováno oznámením zveřejněným pod značkou 2008/S 54-072476 dne 18. března 2008, jímž byla lhůta pro podání nabídek prodloužena do 19. května 2008.

(15) V rámci koncesního řízení existovala možnost podat opravný prostředek. Žádný z účastníků však takto koncesní řízení či jeho konečný výsledek nenapadl. Řízení i návrh smlouvy navíc prověřil a schválil také řecký účetní dvůr.

(16) V listopadu 2008 podepsal řídicí orgán přístavu Pireus s podnikem PCT koncesní smlouvu, na jejímž základě mu udělil koncesi na využívání a výhradní užívání tzv. nového kontejnerového terminálu (NKT), jenž sestával ze stávajícího přístaviště II, jež mělo být zmodernizováno, nového přístaviště III, jež mělo být postaveno, a jeho bezprostředního okolí, jakož i na užívání přilehlého přístavního prostoru v moři za účelem bezpečného manévrování a odbavování lodí.

(17) Podle koncesní smlouvy měl podnik PCT povinnost modernizovat stávající přístaviště II, postavit nové přístaviště III a zajistit v souvislosti s provozem kontejnerového terminálu veškeré přístavní služby. Koncesionář měl navíc veškerá modernizační opatření v přístavišti II i výstavbu a provoz přístaviště III financovat výlučně na vlastní náklady. V koncesním řízení i v koncesní smlouvě tedy bylo stanoveno, že koncesionáři nebudou na jeho investice poskytnuty žádné veřejné prostředky.

(18) Dále bylo stanoveno, že koncesionář v souvislosti s modernizací a výstavbou potřebné infrastruktury přebírá veškerá (obchodní) rizika. Zavázal se také splnit řadu povinností k zajištění garantované kapacity nového kontejnerového terminálu.

(19) Koncesní smlouva mezi řídicím orgánem přístavu Pireus a podnikem PCT byla ratifikována zákonem č. 3755/2009 (dále jen „dotčený zákon"). Ustanovení § 1 tohoto zákona zahrnují koncesní smlouvu ve znění, v němž byla podepsána, § 2 pak podniku PCT přiznává zvláštní daňové výjimky a § 3 umožňuje, aby se na investice podniku PCT v souvislosti s koncesní smlouvou vztahoval zvláštní ochranný režim pro zahraniční investice podle legislativního nařízení č. 2687/1953.

3. DŮVODY PRO ZAHÁJENÍ FORMÁLNÍHO VYŠETŘOVACÍHO ŘÍZENÍ

(20) Podle rozhodnutí Komise ze dne 11. července 2012 ([9]) nepředstavují rozdíly mezi zněním koncesní smlouvy a obsahem oznámení o zahájení koncesního řízení ani dvě fiskální opatření ([10]) státní podporu. V témže rozhodnutí vyjádřila Komise pochyby a zahájila formální vyšetřovací řízení, pokud jde o tato další opatření údajné státní podpory:

1) osvobození úroků naběhlých do data zahájení provozu přístaviště III od daně z příjmu ([11]);

2) právo na vrácení přeplatku DPH bez ohledu na stupeň dokončení předmětu smlouvy; definice pojmu „investiční statek" pro účely předpisů o DPH; právo na úroky z prodlení od prvního dne následujícího po 60. dni ode dne podání žádosti o vrácení DPH ([12]);

3) přenos ztrát bez časového omezení ([13]);

4) výběr ze tří metod odepisování investičních nákladů na rekonstrukci přístaviště II a výstavbu přístaviště III ([14]);

5) osvobození od kolkovného na úvěrových dohodách a doplňkové dohodě o financování investičního projektu ([15]);

([9]) Viz poznámka pod čarou 4.
([10]) i) osvobození od daně z příjmů právnických osob vztahující se na zboží, práci a služby, které podniku PCT poskytují společnosti nebo společné podniky se sídlem mimo Řecko, a to za podmínky, že mezi Řeckem a zemí, kde je daný subjekt zaregistrován, je uzavřena bilaterální fiskální dohoda o zamezení dvojího zdanění, ii) vrácení DPH do 60 dnů od podání příslušné žádosti a stanovení úrokové sazby pro výpočet úroků v případě, že stát do 60 dnů od podání této žádosti přeplatek DPH nevyplatí.
([11]) Ustanovení § 2 odst. 1 dotčeného zákona.
([12]) Ustanovení § 2 odst. 3 a 4 dotčeného zákona
([13]) Ustanovení § 2 odst. 5 dotčeného zákona.
([14]) Ustanovení § 2 odst. 6 dotčeného zákona.
([15]) Ustanovení § 2 odst. 8 dotčeného zákona.

6) osvobození od daní, kolkovného, příspěvků a jakýchkoliv práv ve prospěch státu nebo třetích stran ze smluv mezi věřiteli úvěrových dohod, podle nichž se převádějí z nich plynoucí závazky a práva ([16]);

7) osvobození od kolkovného z náhrady, kterou řídicí orgán přístavu Pireus vyplácí podniku PCT a na kterou se nevztahuje zákon o DPH ([17]);

8) ochrana v rámci zvláštního ochranného režimu pro zahraniční investice ([18]);

9) osvobození od nuceného vyvlastnění.

(21) Komise se především domnívala, že dotčená opatření poskytují podniku PCT selektivní zvýhodnění, neboť představují odchylku od běžně používaných daňových předpisů, již nelze vysvětlit na základě kritérií hospodářské politiky, jichž se řecké orgány dovolávaly. Komise měla zejména za to, že cíl podpořit investice do významných projektů infrastruktury je kritériem hospodářské politiky, které dotčenému daňovému systému není vlastní, a nelze jím odůvodnit odlišné zacházení, z něhož měl podnik PCT prospěch.

(22) Komise se dále domnívala, že skutečnost, že některé z těchto daňových výjimek či výjimky obdobné byly součástí předchozích veřejných zakázek, v jejichž věci Komise přijala kladná rozhodnutí, není z hlediska prokázání toho, že lze tato opatření odůvodnit logikou řeckého fiskálního systému, relevantní.

(23) Komise dále vyjádřila pochybnosti, zda jsou dotčená opatření, jak tvrdily řecké orgány, slučitelná s čl. 107 odst. 3 písm. a) a c) SFEU. Komise měla zejména pochybnosti ohledně použití čl. 107 odst. 3 písm. a) SFEU, neboť podmínky slučitelnosti tohoto článku Komise rozpracovala v pokynech k regionální podpoře na období 2007–2013 a řecké orgány neposkytly žádné relevantní argumenty, pokud jde o slučitelnost těchto opatření s podmínkami uvedených pokynů. Co se týče použití čl. 107 odst. 3 písm. c), vyjádřila Komise pochybnosti ohledně nezbytnosti a proporcionality dotčených opatření.

4. **PŘIPOMÍNKY ZÚČASTNĚNÝCH STRAN A ŘECKA**

(24) Řecko a příjemce podaly v této věci připomínky společně. Po zahájení formálního vyšetřovacího řízení Komise žádné další připomínky třetích stran neobdržela.

4.1 **K přítomnosti státní podpory**

Absence zvýhodnění

(25) Řecké orgány a podnik PCT tvrdí, že výjimka z obecně platného daňového předpisu nepředstavuje nutně selektivní zvýhodnění a že Komise nerozlišuje mezi přítomností selektivity a přítomností zvýhodnění. I v případě, že by bylo zjištěno, že opatření je selektivní, tedy nelze říci, že se takovým opatřením automaticky poskytuje zvýhodnění, a naopak. Použití téhož obecného předpisu by mohlo vést k diskriminaci či znevýhodnění určitých osob, na něž se vztahuje. Smyslem výjimky může být zajistit, aby se s objektivně různými situacemi zacházelo různě, a nedocházelo tak ani k diskriminaci ani k neúmyslnému znevýhodnění.

(26) Tvrdí navíc, že obdobně jako podnikům, které byly pověřeny poskytováním služeb obecného hospodářského zájmu, vzniká i podnikům, jimž byla udělena dlouhodobá koncese na vybudování a provoz veřejné infrastruktury ze soukromých finančních prostředků, smluvní povinnost investovat významné finanční částky do infrastruktury, jež se po vypršení koncese vrátí státu. Dotčená daňová opatření tedy mají vyrovnávat „strukturální znevýhodnění“

([16]) Ustanovení § 2 odst. 9 dotčeného zákona.
([17]) Ustanovení § 2 odst. 10 dotčeného zákona.
([18]) Ustanovení § 3 dotčeného zákona

těchto podniků. Odvolávají se přitom na rozsudek ve věci Combus ([19]), v němž Tribunál rozhodl, že odstranění „strukturálního znevýhodnění“ nepředstavuje poskytnutí „zvýhodnění“, na které se vztahuje čl. 107 odst. 1 SFEU.

Absence selektivity a/nebo odůvodnění logikou daňového systému

i) ***K „referenčnímu systému“ posuzovaných opatření***

(27) Podle řeckých orgánů a podniku PCT je příslušným referenčním systémem obecný režim, který se použije pro projekty veřejné infrastruktury v Řecku, a to včetně projektů v rámci partnerství veřejného a soukromého sektoru. Tento režim se použije na všechny společnosti, jež se podílejí na velkých projektech infrastruktury a partnerstvích veřejného a soukromého sektoru, a nečiní mezi nimi rozdíly. Fiskální ustanovení zákona č. 3755/2009 upravují jednotlivá použití tohoto obecného režimu.

(28) Vzhledem k tomu, že se tyto projekty oproti jiným projektům vyznačují zvláštními vlastnostmi ([20]), jsou podniky odpovědné za projekty veřejné infrastruktury objektivně zcela zjevně v jiné právní a skutkové situaci než ostatní podniky vykonávající jiný druh činnosti. Proto nemohou být za platný „referenční systém“ považovány obecně platné daňové předpisy. Příslušným referenčním systémem je takový systém, který zohledňuje tyto vlastnosti, uznávané i legislativou EU ([21]), jež vyzývá ke zvláštnímu zacházení ([22]).

(29) Mechanismus, který Řecko zřídilo s cílem zajistit, aby se v případě zvláštních vlastností projektů veřejné infrastruktury, jimiž se tyto projekty odlišují od jiných činností, zajistilo náležité zacházení, tedy spočívá v zavedení určitých fiskálních ustanovení, jež objasňují předpisy platné v určitých daňových oblastech, jejichž použití i) by jinak mohlo vést k diskriminaci projektů veřejné infrastruktury, ii) provázejí nejasnosti a nedostatek soudržnosti s obecnými principy daňového systému nebo iii) musí ustoupit výše uvedené povinné podmínce, pokud jde o zajištění co nejúčelnějšího využití/rozdělení veřejných prostředků.

(30) Dále řecké orgány a podnik PCT uvádí, že z legislativní techniky použité při zavádění daňového opatření nevyplývá jeho obecná povaha. S odkazem na rozsudek ve věci Gibraltar ([23]) tvrdí, že pokud nějaký členský stát zavede z obecně platných předpisů výjimku, nepředstavuje to automaticky selektivitu či zvýhodnění. Řídit se v tomto směru toliko přístupem založeným na odchylkách by představovalo formalistickou metodiku, již by bylo možno snadno obejít.

ii) ***Cíl dotčeného opatření***

(31) Řecké orgány a podnik PCT tvrdí, že s ohledem na judikát ve věci Adria-Wien je cílem dotčeného opatření, v jehož rámci musí být ustanovení ve prospěch podniku PCT posouzena, podpora úspěšné realizace projektů veřejné infrastruktury. Vyvracejí přitom posouzení z rozhodnutí o zahájení řízení, ve kterém Komise hovořila o „nerelevantnosti“ a „neplatnosti“ cíle tohoto druhu.

([19]) Věc T-157/01 Danske Busvognmaend v. Komise, Recueil 2004, s. I-917.

([20]) A to: i) dlouhodobá povaha smluv; ii) potřeba významných počátečních investic, což v praxi znamená snížené výnosy či jejich absenci v počátečním období; iii) potřeba zajistit externí financování; iv) nejistá finanční návratnost; v) obecný veřejný zájem na vybudování nové veřejné infrastruktury; vi) silný veřejný zájem na úspěšném a výdělečném dokončení projektu.

([21]) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 670/2012 ze dne 11. července 2012, kterým se mění rozhodnutí č. 1639/2006/ES, kterým se zavádí rámcový program pro konkurenceschopnost a inovace (2007–2013), a nařízení (ES) č. 680/2007, kterým se stanoví obecná pravidla pro poskytování finanční pomoci Společenství v oblasti transevropských dopravních a energetických sítí (Úř. věst. L 204, 31.7.2012, s. 1); jakož i nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1370/2007 ze dne 23. října 2007 o veřejných službách v přepravě cestujících po železnici a silnici a o zrušení nařízení Rady (EHS) č. 1191/69 a č. 1107/70 (Úř. věst. L 315, 3.12.2007, s. 1).

([22]) Uvádí v tomto směru zejména, že nařízení (ES) č. 1370/2007 uznává, že je-li to odůvodněno amortizací kapitálu ve vztahu k výjimečným investicím do infrastruktury, kolejových vozidel nebo vozidel, může mít smlouva o veřejných službách delší dobu trvání, než je normálně dovoleno.

([23]) Spojené věci C-106/09 P a C-107/09 P Komise (C-106/09) a Španělské království v. Government of Gibraltar a Spojené království Velké Británie a Severního Irska, 2011, ECLI:EU:C:2011:732, body 90–92.

(32) Dále rovněž odkazují na cíl sledovaný environmentálními daněmi, přičemž tvrdí, že závěr Komise v rozhodnutí o zahájení řízení vede k tomu, že by jakékoli daňové opatření se zvláštním cílem, jenž by nespočíval v zajištění daňových příjmů jako takovém, nebylo možno odůvodnit povahou obecného daňového systému. V mezích daných nutností dodržet právní předpisy EU mohou členské státy prostřednictvím svých daňových systémů prosazovat politiku, kterou považují za vhodnou.

(33) Dále tvrdí, že závěr Komise, že uvedený cíl daňového systému je „nerelevantní" ([24]), je chybný, neboť Soudní dvůr ve věci Azory ([25]) tento cíl za nevýznamný neprohlásil. V rámci analýzy selektivity není cílem určit, zda „cíl" zkoumaného opatření „sám o sobě" je, či není „platný" či „relevantní". „Cílem" tohoto opatření je poskytnout „základ", na němž lze srovnávat „právní a skutkovou situaci" společností.

(34) Řecké orgány a podnik PCT tvrdí, že Komise nevysvětlila, proč dotčený „cíl" politiky není pro účely posouzení selektivity „platný" či „relevantní". Odkazují v tomto ohledu na rozsudky Adria-Wien ([26]), Regione Sardegna ([27]) a British Aggregates ([28]) s tím, že se Soudní dvůr nevyjádřil proti těmto cílům jako takovým, ale pouze posoudil, zda jsou dotčená opatření selektivní.

iii) ***Právní a skutková situace podniku PCT vzhledem k cíli dotčeného opatření***

(35) Řecké orgány a podnik PCT tvrdí, že vzhledem k cíli, tedy úspěšné realizaci projektů veřejné infrastruktury, se podnik PCT a další podniky, které realizují významné projekty infrastruktury, nachází v porovnání s jinými podniky v jiné právní a skutkové situaci. V této souvislosti uvádí, že Komise v rozhodnutí o zahájení řízení přehlédla okolnosti/zvláštní vlastnosti těchto projektů. Daňovým zacházením, jež bylo podniku PCT a dalším podnikům ve srovnatelné situaci přiznáno, nelze těmto podnikům poskytnout konkurenční výhodu nad jinými podniky, jimž se takovéhoto zacházení nedostalo, neboť tyto dva druhy podniků spolu v realizaci dotčených projektů veřejné infrastruktury nesoutěží.

(36) Tento režim platí pro všechny společnosti, které takové projekty realizují, stejně a žádný z nich z něj nesmí být vyloučen, přičemž neexistují žádná omezení co do regionu či odvětví, kde jej lze použít, ani rozpočtu či lhůt. Selektivita tedy *de facto* přítomna není.

(37) Řeckým orgánům navíc z hlediska pravomocí nezůstal žádný prostor pro uvážení, pokud jde o způsob použití těchto fiskálních ustanovení, jež se u všech projektů veřejné infrastruktury systematicky zavádějí již několik let.

iv) ***Logika daňového systému***

(38) Řecké orgány a podnik PCT tvrdí, že dotčená fiskální opatření a systém, jehož jsou součástí, jsou v souladu se základními či řídicími principy příslušných daňových předpisů v Řecku, a to vzhledem k tomu, že a) se jimi má prosazovat cíl veřejné politiky, jenž je v souladu se základními principy obecného daňového systému, zejména jeho zásadou proporcionality, hospodárnosti a cílem vytvářet daňové příjmy, jakož i s klíčovými politikami Řecka v oblasti budování veřejné infrastruktury; b) jejich cílem je zajistit, aby se objektivně odlišné situace řešily odlišným způsobem, tedy aby se používala zásada rovnosti a proporcionality a aby se zabezpečilo, že nedojde k narušení zamýšlených výsledků daňového systému; c) se používají na základě objektivních kritérií; d) jsou koncipovány zvláště jako legislativní mechanismus k řešení klíčových finančních problémů, jež při realizaci projektů veřejné infrastruktury vznikají a mohou ohrozit účast soukromého sektoru ([29]).

([24]) Ustanovení 115. bodu odůvodnění rozhodnutí Komise o zahájení řízení.
([25]) Věc C-88/2003 Portugalsko v. Komise, Sb. rozh. 2006, s. I-7115, bod 81.
([26]) Věc C-143/99 Adria-Wien Pipeline, Recueil 2001, s. I-8384.
([27]) Věc C-169/08 Presidente del Consiglio del Ministri v. Regione Sardegna, Sb. rozh. 2009, s. I-10821.
([28]) Věc T-210/02 RENV, British Aggregates Association v. Evropská komise, Sb. rozh. 2012.
([29]) Viz například analýza Tribunálu v této souvislosti ve věci T-210/02 RENV, British Aggregates Association v. Evropská komise, Sb. rozh. 2012, body 83–91.

(39) Tím, že tato ustanovení poskytují právní jistotu, čímž se zajišťuje schopnost plátce daně odvádět daně, se navíc podporují investice soukromého sektoru do veřejné infrastruktury, a tedy i rozšíření daňové základny a zvýšení daňových příjmů. Příslušná opatření jsou tedy logikou tohoto systému odůvodněna.

Absence posouzení podmínek relevantních z hlediska narušení hospodářské soutěže a vlivu na obchod

(40) Podle řeckých orgánů a podniku PCT neurčila Komise služby a zeměpisné trhy, které je třeba při posouzení vlivu na hospodářskou soutěž vzít v potaz, neprovedla analýzu podmínek hospodářské soutěže na relevantních trzích a nezjistila, zda jsou konkurenční přístavy EU uvedené v rozhodnutí o zahájení řízení z hlediska přístavu Pireus a podniku PCT soutěžiteli skutečnými či možnými.

(41) Z jejich pohledu se nadto Komise nezabývala relevantním trhem, na němž kontejnerový terminál podniku PCT působí, ani podmínkami hospodářské soutěže na něm. Při takovémto šetření by se ukázalo, že dotčená fiskální ustanovení nemají na hospodářskou soutěž a na obchod v EU negativní vliv.

(42) Pokud jde o podmínky hospodářské soutěže na trhu, tvrdí řecké orgány a podnik PCT, že z rozsudku ve věci WAM ([30]) vyplývá, že pouhá skutečnost, že se mezi členskými státy EU obchoduje se zbožím přepravovaným v kontejnerech a různé přístavy spolu soutěží v poskytování přístavních služeb týkajících se kontejnerů, automaticky neznamená, že případná podpora nějakému provozovateli přístavu splňuje kritérium vlivu na obchod a/nebo narušení hospodářské soutěže dané čl. 107 odst. 1 SFEU. Mají tedy za to, že Komise neprovedla analýzu vlivu fiskálních ustanovení na hospodářskou soutěž a obchod na relevantních trzích.

(43) K výše uvedeným argumentům poskytl podnik PCT podrobnější připomínky.

Definice relevantního trhu

(44) Pokud jde o definici relevantního trhu, odkazuje podnik PCT na rozhodnutí Komise týkající se spojování podniků ([31]), a tvrdí, že pro přístavní služby kontejnerových terminálů existují dva oddělené trhy: vnitrozemská a překládková přeprava.

(45) Dále tvrdí, že v případě vnitrozemské přepravy má Komise v rozhodnutí o zahájení řízení podle všeho za to, že zeměpisný rozsah trhu zahrnuje „Řecko a východní Středomoří“, aniž by vysvětlila, proč jej vymezuje jinak než řecká komise pro hospodářskou soutěž, která stanovila, že zeměpisný rozsah trhu služeb přístavních terminálů v případě vnitrozemské přepravy tvoří pouze střední a jižní Řecko ([32]).

(46) Podnik PCT dále tvrdí, že na straně nabídky i poptávky tvoří střední a jižní Řecko, pokud jde o severní části Řecka, odlišný zeměpisný trh, a to vzhledem k tomu, že: a) kontejnerový terminál podniku PCT zvládá odbavit mnohem vyšší objem přepravy než přístav Soluň či jakýkoli jiný řecký přístav, a díky větší technické kapacitě může navíc nabídnout mnohem konkurenceschopnější podmínky; b) jsou průmysl, obchod a obyvatelstvo soustředěny především v oblasti širších Atén a ve střední/jižní části Řecka obecně; c) roli hraje i topografie Řecka, od níž se odvíjejí dodatečné náklady při přepravě kontejnerů mezi přístavem Soluň na severu Řecka a středních a jižních částí země a naopak.

([30]) Spojené věci T-304/99 a T-316/04 Itálie a WAM SpA v. Komise, Sb. rozh. 2006, s. II-64.

([31]) Věc COMP/M.5398 – Hutchinson/Evergreen, věc COMP/M.5450 – Kühne/HGV/TIU/Hapag-Lloyd, věc COMP/JV.55 – Hutchinson/RCPM/ECT, věc COMP/JV.56 – Hutchinson/ECT, věc COMP/M.3863 – TUI/CP Ships, věc COMP/M.5398 – Hutchinson/Evergreen, věc COMP/M.3576 – ECT/PONL/Euromax, věc COMP/M.3973 – CMA CGM/Delmas, věc COMP/M.3829 Maersk/PONL, věc COMP/M.1674 – Maersk/ECT, věc IV/M.831 – P&O/Royal Nedlloyd.

([32]) Věc 409/V/2009, rozhodnutí ze dne 23. ledna 2009, s. 22.

(47) Co se týče služeb týkajících se překládky kontejnerů, odvolává se podnik PCT na rozhodnutí Komise ve věci Maersk/ECT a její rozhodnutí ve věci Hutchinson/Evergreen, v nichž Komise jako relevantní zeměpisný trh v případě služeb překládky kontejnerů určila východní Středomoří a oblast Černého moře. Podnik PCT se dále domnívá, že Komise má v rozhodnutí o zahájení řízení za to, že zeměpisný rozsah trhu zahrnuje „Řecko a východní Středomoří".

Konkurenční podmínky na příslušných trzích

(48) Pokud jde o překládkovou přepravu, tvrdí podnik PCT, že kontejnerový terminál s přístavy EU v poskytování služeb přístavního terminálu pro překládkovou námořní přepravu kontejnerů ve východním Středomoří nesoutěží, a to s výjimkou kontejnerového terminálu v přístavišti I řídicího orgánu přístavu Pireus. Dále tvrdí, že Komise nevysvětlila, proč se domnívá, že na tomto trhu s kontejnerovým terminálem podniku PCT soutěží řada přístavů členských států EU ([33]). Podle podniku PCT je tvrzení Komise, že „[…] *přístav Soluň, přístav Konstanca v Rumunsku, přístav Koper ve Slovinsku a řada přístavů v Itálii mohou být považovány za přímé soutěžitele*" v rozporu se zjištěními Komise ve věci C 21/2009 ([34]). Přístavy v Itálii a přístav Koper ve Slovinsku se podle podniku PCT nenachází v segmentu trhu v oblasti východního Středomoří, který Komise určila, ale v segmentu v oblasti centrálního Středomoří. Do oblasti vnitrozemí, kam přeprava směřuje přes tyto přístavy (dále jen „spádová oblast"), není navíc překládková přeprava zajišťována přes přístav Pireus ([35]).

(49) Pokud jde o stranu nabídky, tvrdí podnik PCT, že lze do určité míry mít za to, že tyto přístavy by kontejnerový terminál podniku PCT mohly nahradit, neboť by mohly odbavovat některé druhy kontejnerových lodí, jež může odbavovat kontejnerový přístav podniku PCT; tyto přístavy by však nemohly odbavovat všechny takovéto lodě, a to z toho důvodu, že hloubka moře a kapacita jeřábů v nich je menší ([36]). Pokud jde o stranu poptávky, nelze mít za to, že by tyto přístavy mohly přístav Pireus nahradit, a to z těchto důvodů: a) Pireus nabízí nejkratší a nejlevnější ([37]) odbočku z osy Suez/Gibraltar, jež představuje nejvýznamnější námořní trasu pro přepravu kontejnerů ve Středozemním moři ([38]); b) Pireus nabízí celosvětově nejnižší ceny ropného paliva, c) přístav Konstanca by musel vynaložit další náklady na služby lodivodů v průlivech Dardanely a Bospor.

(50) Vzhledem k výše uvedenému podnik PCT tvrdí, že nelze mít za to, že by přístavy uvedené v rozhodnutí o zahájení řízení mohly kontejnerový přístav podniku PCT v poskytování služeb přístavních terminálů pro překládkovou dopravu ve východním Středomoří skutečně či potenciálně nahradit.

(51) Podnik PCT dále odkazuje na rozhodnutí Komise týkající se investic v přístavu Pireus, v němž Komise hospodářskou soutěž mezi určitými přístavy a přístavem Pireus považovala za nevýznamnou ([39]). Tvrdí navíc, že se Komisi nepodařilo zanalyzovat, jaký vliv mají fiskální opatření na hospodářskou soutěž a obchod na relevantních trzích. K posouzení tohoto vlivu by nadto bylo zapotřebí prozkoumat obdobné daňové systémy, jež na relevantních trzích platí, neboť i jiné přístavy mohou mít prospěch z obdobných či rovnocenných fiskálních ustanovení.

([33]) Přístav Soluň, přístav Konstanca v Rumunsku, přístav Koper ve Slovinsku a řada přístavů v Itálii (viz poznámka pod čarou 173 v rozhodnutí o zahájení řízení).

([34]) Rozhodnutí Komise ze dne 18. prosince 2009 ve věci C 21/09 (ex N 105/08, N 168/08 a N 169/08) – Řecko – veřejné financování infrastruktury a zařízení v přístavu Pireus (Úř. věst. C 402, 29.12.2012, s. 25).

([35]) A to vzhledem k těmto důvodům: vzdálenosti přístavu Pireus od těchto oblastí; absenci moderního železničního spojení a služeb; dalších významných nákladů, které by s sebou takovýto postup nesl; jakož i organizační struktuře hlavních námořních kontejnerových dopravců, kteří pro své služby v centrální části Středomoří využívají kontejnerové terminály na Maltě (např. společnost Maersk), v Tarentu (např. společnost Evergreen), v Benátkách (např. společnost MSC) či ve městě Gioia Tauro (např. společnost MSC).

([36]) Například v přístavu Koper je hloubka moře přibližně 9 metrů, naproti tomu v přístavu Pireus 15–19 metrů (což obvykle znamená, že je u lodí, které se zde odbavují, zapotřebí o dost více než 12 metrů). Každý týden připlouvají do kontejnerového přístavu Pireus kontejnerové lodě, jejichž celková kapacita dosahuje 13 500 TEU a jež by nemohly být odbaveny v žádném jiném z uvedených přístavů.

([37]) Přesun překládkové přepravy do některého z jiných přístavů by v důsledku významných nákladů na další cestu s tím spojených nepředstavoval atraktivní možnost.

([38]) V případě přístavu Pireus vzdálenost tam a zpět od této přepravní cesty činí pro běžná námořní plavidla pouze přibližně 16 hodin plavby, naproti tomu z přístavu Soluň je to 44 hodin, z přístavu Koper 120 hodin a z přístavu Konstanca několik dní (protože je nutné plout přes Dardanely a Bospor, kde jsou problémy s hustým provozem).

([39]) V bodě 117 rozhodnutí Komise se v tomto ohledu uvádí: „Součástí trhu východního Středomoří jsou pouze přístavy v Černém moři (např. Konstanca v Rumunsku, Varna v Bulharsku). Vzhledem ke specifické situaci dané průlivy, jež spojují Černé a Egejské moře, nejsou přístavy u Černého moře hlavními soutěžiteli přístavu Pireus. Ačkoliv není možné zcela vyloučit, že další přístavy v EU, jako jsou například italské a slovinské přístavy v Jaderském moři, mohou přístavu Pireus konkurovat, je i v tomto případě hospodářská soutěž mezi těmito přístavy a přístavem Pireus nevýznamná."

(52) Dále podnik PCT tvrdí, že hospodářské soutěži na relevantních trzích čelí pouze ze strany řídicího orgánu přístavu Pireus, který v přístavu Pireus provozuje kontejnerový terminál v přístavišti I. Komise však, pokud jde o řídicí orgán přístavu Pireus, uznala, že se udělením koncese podniku PCT hospodářská soutěž v oblasti terminálových služeb v oblasti kontejnerové přepravy v přístavu Pireus zvýší ([40]).

(53) Co se týče možných soutěžitelů, jež se mohou v důsledku privatizace řídicího orgánu přístavu Pireus a dalších řeckých přístavů objevit, uvádí podnik PCT, že provozovatelé řeckých přístavů, jimž nebyla udělena podobná koncese, nejsou v téže situaci, a z dotčeného fiskálního ustanovení tak nevyplývá žádná konkurenční výhoda či narušení hospodářské soutěže.

(54) Dále tento podnik uvádí, že Komise neodkazuje na žádný důkaz, že by jiní provozovatelé přístavů měli zájem významně investovat a zřídit v Řecku velký přístavní kontejnerový terminál. Podle podniku PCT je vysoce nepravděpodobné, že by takováto hospodářská soutěž mohla nastat, jelikož žádný existující přístav v Řecku by neměl všechny vlastnosti přístavu Pireus ([41]).

(55) Co se týče hospodářské soutěže ze strany řídicího orgánu přístavu Pireus, tvrdí podnik PCT, že názor Komise není přesný, neboť podnik PCT již hospodářské soutěži ze strany kontejnerového terminálu v přístavišti I řídicího orgánu přístavu Pireus čelí, přičemž v důsledku koncese dochází k otevírání trhu hospodářské soutěži, a nikoliv k jejímu narušení. V tomto ohledu také tvrdí, že řídicí orgán přístavu Pireus má prospěch z určitých legislativních ustanovení fiskální povahy a že vzhledem k nim se přijetí některých z dotčených fiskálních ustanovení považovalo za nezbytný mechanismus, jenž zajistí, aby se podnik PCT neocitl v konkurenční nevýhodě.

4.2 **Ke srovnání údajných opatření státní podpory s podobnými ustanoveními v jiných smlouvách u velkých projektů infrastruktury** ([42])

(56) Řecké orgány a podnik PCT uvádí, že ustanovení podobná těm v § 2 a § 3 dotčeného zákona byla zařazena i do řeckých zákonů, jež ratifikovaly několik projektů veřejné infrastruktury, jakož i do zákona č. 3389/2005 o partnerství veřejného a soukromého sektoru. Vzhledem k tomu, že Komise tyto zákony prozkoumala s ohledem na čl. 107 odst. 1 SFEU a rozhodla, že nepředstavují státní podporu, ohrozil by závěr, že fiskální ustanovení ve prospěch podniku PCT představují selektivní opatření a poskytují neoprávněnou výhodu ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU, právní jistotu a byl by v rozporu s praxí Komise a jejími předchozími vyjádřeními k použití těchto ustanovení na projekty veřejné infrastruktury v Řecku.

(57) Pokud jde o věc týkající se mezinárodního letiště v Aténách ([43]), v níž měla Komise za to, že použitá fiskální ustanovení se týkala letištních služeb, které v té době nebyly liberalizovány, lze z pohledu řeckých orgánů a podniku PCT ve věci posuzované v tomto rozhodnutí dojít k témuž závěru v případě služeb přístavní infrastruktury. Řecké orgány navíc trvají na své argumentaci, že Komise v dané věci uvedená ustanovení prozkoumala.

(58) Pokud jde o věci, jež se týkají aténského okruhu ([44]) a dálničního mostu Rio-Antirio, prozkoumala Komise podle jejich názoru pečlivě finanční příspěvek veřejného a soukromého sektoru na náklady projektu i příslušná fiskální ustanovení. Komise následně došla k závěru, že výše veřejného příspěvku (ve formě grantů a státních záruk) byla prostřednictvím otevřeného a nediskriminujícího koncesního řízení v souladu se zásadami hospodářské soutěže stanovena jako „tržní cena“ (tj. byla stanovena nejnižší částka potřebného veřejného příspěvku). V rozhodnutí ve věci aténského okruhu došla Komise k závěru, že fiskální ustanovení vysvětlují platný daňový systém a že bez nich by mohl být úspěch projektu ohrožen, a nepovažovala je za součást odměny pro koncesionáře. Případný finanční prospěch, který by bylo možné s použitím fiskálních ustanovení, jež byla přijata, spojit, nebylo možné považovat za součást veřejného příspěvku, neboť jeho výši bylo možné přesně určit až po vypršení koncese.

([40]) Body 114 a 115 rozhodnutí Komise ve věci C 21/2009 uvedeného v poznámce pod čarou č. 4.

([41]) K nimž patří: i) poloha přístavu uprostřed největší městské oblasti Řecka s více než 5 miliony obyvatel a největší průmyslové/obchodní oblasti s nejlepším železničním a silničním spojením v zemi; ii) rozsáhlý prostor k manévrování, skladovací kapacity a velké kotviště; iii) největší hloubka moře; iv) nejkratší vzdálenost k ose Suez/Gibraltar; v) jeden z nejkonkurenčnějších trhů s ropným palivem na světě; vi) rozsáhlá zařízení k opravě lodí a široká nabídka služeb, které provozovatele lodí potřebují.

([42]) Rozhodnutí Komise ve věci N 508/07 Ionia Odos; věci N 45/08 – Ergo Autokinetodromou Eleusina – Korinthos – Patra – Purgos – Tsakona; ve věci N 566/07 Aftokinitrodromos Korinthos-Tripoli-Kalamata kai klados Leftkro-Sparti; ve věci N 565/2007 Dimossia chrimatodotissi tou ergou tou aftokinitodromou Kentrikis Elladas (E65); ve věci N 633/07 Dimossia chrimatodotissi ton tmimaton aftokinitodromou Maliakos — Klidi (tmima tou programmatos PATHÉ), Tempi – Skotina kai Evagelismos-Leptokarya; ve věci N 134/07 Ergo ipothalassias artirias Thessalonikis; ve věci N 462/99 Attiki Odos; ve věci NN 143/97 Dálniční most Rio-Antirrio; ve věci NN 27/96 Mezinárodní letiště ve Spatě.

([43]) Rozhodnutí Komise ve věci NN 27/96 Mezinárodní letiště ve Spatě.

([44]) Rozhodnutí Komise ve věcech N 462/99 Attiki Odos a NN 143/1997 Dálniční most Rio-Antirrio.

Tato ustanovení představovala pouze nezbytné vysvětlení sloužící k tomu, aby nebyli soukromí investoři odrazeni, zejména v případě tohoto typu vysoce rizikových a neživotaschopných stavebních projektů. Podnik PCT tedy nelze odlišit od koncesionářů v těchto věcech, neboť tato ustanovení představovala ve všech případech „vysvětlení", a nikoliv, jak Komise uvedla v rozhodnutí o zahájení řízení, „odměnu".

(59) Judikaturu ([45]), na kterou Komise v rozhodnutí o zahájení řízení odkazuje v souvislosti se skutečností, že mlčení Komise v případě určitých opatření neznamená, že jsou tato opatření schválena ([46]), nelze použít v oznámených věcech, jako jsou ty, na které se řecké orgány a podnik PCT odvolávají.

(60) Co se týče následných rozhodnutí o státní podpoře na zbývající projekty infrastruktury, nemusela se Komise dotčenými fiskálními ustanovení podrobně zabývat, neboť se jimi nezměnil její postoj vyjádřený ve věcech týkajících se dálničního mostu Rio-Antirrio a aténského okruhu ([47]).

(61) Z pohledu řeckých orgánů a podniku PCT přitom vzniká otázka, zda lze mít vzhledem ke schválení Komise ve výše uvedených předchozích rozhodnutích za to, že dotčená fiskální ustanovení jsou v souladu s pravidly o státní podpoře, a nikoliv zda se těchto ustanovení týká předchozí posouzení Komise, jak je uvedeno v rozhodnutí o zahájení řízení. Pokud by navíc tato ustanovení byla součástí zadávací dokumentace na tuto koncesi, dospěla by Komise k témuž závěru jako ve svých předchozích rozhodnutích.

(62) Rozdíl, jenž Komise učinila v rozhodnutí o zahájení řízení mezi věcí posuzovanou v tomto rozhodnutí a předchozími věcmi, podle nich navíc vychází z technického detailu, tj. přijetí fiskálních ustanovení zákonem č. 3755/2009 namísto jejich začlenění do koncesní smlouvy. Naznačuje to navíc, že: i) účastníci koncesního řízení věděli, že tato fiskální ustanovení Řecko používá jako standardní rámec pro projekty veřejné infrastruktury a v souvislosti s partnerstvím veřejného a soukromého sektoru v této zemi; ii) kontakty podniku PCT týkající se koncesí na kontejnerové přístavy Pireus a Soluň byly navázány na úrovni řeckého premiéra a ministra námořní dopravy, kteří tyto projekty propagovali mezi investory na mezinárodní úrovni a nabízeli plnohodnotný balíček opatření, jež v Řecku pro projekty veřejné infrastruktury financované ze soukromých zdrojů platí; iii) podnik PCT si byl vědom toho, že Komise prozkoumala všechny předchozí projekty tohoto rázu a neměla k nim žádné připomínky; iv) podnik PCT během koncesního řízení řeckou vládu a řídicí orgán přístavu Pireus požádal, aby tato ustanovení začlenila do koncesní smlouvy; v) podnik PCT tuto záležitost znovu řešil s řeckým premiérem a ministrem námořní dopravy a znovu byl ujištěn o tom, že takovýto předpis bude zaveden; vi) s ohledem na tato ujištění a během koncesního řízení a přípravy nabídky tedy podnik PCT počítal s tím, že koncesní smlouva bude fungovat na témže základě jako všechny ostatní koncese na veřejnou infrastrukturu a že osobám, které poskytují úvěry, tedy budou podmínky dotčené koncese známy.

(63) Koncesní řízení, v jehož rámci byla koncesní smlouva udělena podniku PCT tedy nelze odlišit od předchozích případů, a to vzhledem k tomu, že všem uchazečům byl znám standardní fiskální rámec velkých projektů infrastruktury. Řecké orgány a podnik PCT dále uvádí, že k uchovávání záznamů o těchto rozpravách o koncesním řízení nebyl zvláštní důvod, neboť řídicí orgán přístavu Pireus nemá pravomoc takováto ustanovení přijmout a jejich použití bylo v Řecku v souladu s precedentem daným Komisí stejně zavedenou praxí.

(64) Pokud by tedy jediným důvodem, proč Komise činí rozdíl mezi podnikem PCT a ostatními podniky, jež v Řecku realizují projekty veřejné infrastruktury, byl technický detail, odporovala by tato formalita zásadě právní jistoty a legitimních očekávání.

(65) Pokud jde o prohlášení Komise, že *„důkaz, který poskytly řecké orgány, podporuje zjištění, že uchazeči nevzali příslušné výhody v potaz[…]"* ([48]), tvrdí podnik PCT, že o uvedeném důkazu neví a že přijetí těchto ustanovení prostřednictvím zákona, který ratifikoval koncesní smlouvu, žádný důkaz nepředstavuje.

([45]) Spojené věci T-427/04 Francie v. Komise a T-17/05 France Telecom v. Komise, Sb. rozh. 2009, s. II-0435, body 264–266; spojené věci C-474/09 P až C-476/09 P Territorio Historico de Vizcaya, ECLI:EU:C:2011:522, bod 70.

([46]) Viz 221. bod odůvodnění rozhodnutí o zahájení řízení.

([47]) Na základě totožné argumentace schválila Komise režim týkající se širokopásmové infrastruktury ve venkovských oblastech (SA. 32866 (11/N), jehož základem byl zákon č. 3389/2005 o partnerství veřejného a soukromého sektoru, jehož součástí jsou fiskální ustanovení obdobná těm v zákoně č. 3755/2009.

([48]) Viz 225. a 226. bod odůvodnění rozhodnutí o zahájení řízení.

4.3 **O souladu s údajnými opatřeními státní podpory**

(66) Řecké orgány a podnik PCT tvrdí, že pokud by Komise učinila závěr, že dotčená fiskální opatření představují státní podporu, měla by se tato podpora považovat za slučitelnou s vnitřním trhem na základě čl. 107 odst. 3 písm. a) a c), a to vzhledem k významu dotčených investic, infrastruktury a služeb pro hospodářský rozvoj Řecka, a zejména pro rozvoj a modernizaci odvětví námořní kontejnerové dopravy.

(67) Cílem dotčeného investičního projektu je rozvoj přístavu Pireus jakožto moderního námořního kontejnerového terminálu ve Středozemním moři s větší kapacitou a skladovacími prostory, čímž se zvýší jeho efektivita při odbavování námořní kontejnerové dopravy. Údaje o výsledcích týkající se provozu přístaviště II ([49]) již dokazují, že je tento cíl naplňován. Projekt je navíc zaměřen na cíl společného zájmu Komise v oblasti dopravní politiky EU ve smyslu, v němž byl tento cíl analyzován v různých předpisech a sděleních EU.

(68) Pořízení vybavení a výstavba přístaviště III se podle příslušných pravidel EU k regionální podpoře upravujících použití čl. 107 odst. 3 písm. a) SFEU považují za počáteční investici. Její hodnota dosahuje […] (*) milionů EUR a v jejím důsledku došlo k vytvoření 900 přímých a nepřímých pracovních míst na plný úvazek, a to na 35 let doby trvání koncese. Vzhledem k vysoké hodnotě investice by případná podpora v jakékoli výši byla výrazně pod úrovní 30 %, což je strop, který pro region Attiki platil do konce roku 2010, či maximálními částkami podpory, které Komise schválila v rozhodnutích týkajících se přístavní infrastruktury ([50]). Opatření podpory tedy představují minimální nezbytná vhodná opatření na podporu takto velkého projektu infrastruktury. Vlastní příspěvek podniku PCT k projektu ani zdaleka nepřekračuje prahové hodnoty stanovené pravidly regionální podpory. Případná podpora by navíc byla slučitelná se společným trhem na základě čl. 107 odst. 3 písm. a) SFEU, a to ze stejného důvodu jako podpora poskytnutá řídicímu orgánu přístavu Pireus, kterou Komise schválila ve věci C 21/2009 ([51]).

(69) podporu lze považovat za nezbytnou zejména vzhledem k tomu, že pro rozvoj přístavní infrastruktury jsou během finanční krize zapotřebí veřejné prostředky, a to v souladu s politikou EU v tomto ohledu ([52]), jakož i k zajištění jednoznačnosti, flexibility a předvídatelnosti daňových systémů platných pro koncese, jako je tato. Co se týče nezbytnosti opatření podpory, tvrdí Řecké orgány a podnik PCT, že fiskální ustanovení zajistila soulad s podmínkami financování projektu ze strany soukromého sektoru a prevenci selhání společnosti, pokud jde o splácení jejích úvěrů a případných závazků. Bez těchto fiskálních ustanovení by podmínky financování projektu, jichž podnik PCT mohl dosáhnout, byly významně náročnější, což mohlo ohrozit nabídku podniku PCT či provádění koncesní smlouvy (bylo tedy dáno selhání trhu). Fiskální ustanovení byla v praxi zapotřebí k tomu, aby měl koncesionář přístup k potřebným finančním prostředkům subjektů ze soukromého sektoru ([53]). V neposlední řadě by poskytnutí hotovosti namísto těchto opatření představovalo nevhodnou a zbytečnou pobídku vzhledem k tomu, že je obtížné dopředu přesně spočítat potřebnou výši prostředků, které je v důsledku selhání trhu zapotřebí.

(70) Řecké orgány a podnik PCT navíc uvádí, že tato opatření mají jasný motivační účinek, a to vzhledem k tomu, že k zahájení a plnění koncesní smlouvy, jakož i k veškerým investičním pracím došlo až po přijetí dotčených fiskálních ustanovení. Vzhledem k tomu, že v letech 2008–2009 se Řecko i celý svět potýkaly s hospodářskou krizí a nedostatkem úvěrů, měl podnik PCT ekonomický důvod, aby k plnění koncesní smlouvy přikročil až po

([49]) V roce 2012 a) se přepravní kapacita v přístavišti II oproti roku 2011 zvýšila o 76,5 % (2,108 milionu TEU v roce 2012 oproti 1,188 milionu TEU v roce 2011); b) překonala kapacita hodnotu předpokládanou v koncesní smlouvě o 700 000 TEU; c) se příjmy oproti roku 2011 zvýšily o 43 % (z 72,87 milionu EUR na 104,3 milionu EUR). V roce 2012 podepsaly podniky PCT, TRAINOSE a Hewlett Packard smlouvu, na jejímž základě měla společnost Hewlett Packard přepravovat své výrobky do dalších sousedních zemí přes Řecko.

(*) Obchodní tajemství.

([50]) Rozhodnutí Komise ve věci C 39/2009 – Lotyšsko – Veřejné financování přístavní infrastruktury v přístavu Ventspils (50 % intenzita podpory); ve věci SA. 30742 – Klaipėdos keleivių ir krovinių terminalas (65 % intenzita podpory); ve věci SA 34940 (2012/N) – Porto di Augusta (68,87 % intenzita podpory); ve věci N 649/2001 – Freight facilities grant (94 % intenzita podpory); ve věci C 21/2009 – Veřejné financování infrastruktury a zařízení v přístavu Pireus.

([51]) Viz poznámka pod čarou 34.

([52]) Nařízení (EU) č. 670/2012.

([53]) Odkazují v tomto směru na skutečnost, že Čínská rozvojová banka (China Development Bank), jeden z věřitelů podniku PCT, čekala při schvalování úvěru pro podnik PCT na přijetí ratifikačního zákona. Dále odkazují na e-mail, který […] podniku PCT zaslala v lednu 2009 a v němž byly popsány její hlavní obavy ohledně financování dotčené koncesní smlouvy. Podle tohoto e-mailu neposkytovala koncesní smlouva dostatečnou ochranu proti obecné či diskriminační změně právních předpisů, přičemž řecké orgány a podnik PCT tvrdí, že se to týkalo fiskálního rámce koncesní smlouvy.

přijetí dotčeného zákona. V opačném případě mohl od koncese ustoupit, přičemž by přišel pouze o bankovní záruku ve výši 5 milionů EUR. Motivační účinek podle nich prokazuje i to, že podnik PCT na sebe vzal riziko financování celého projektu.

(71) Řecké orgány a podnik PCT tvrdí, že odhady ([54]), jež předložily, ukazují, že fiskálními ustanoveními je zajištěna částka v rozmezí […] milionů EUR a […] milionů EUR ([55]) na celou dobu trvání koncese, což odpovídá […] % až […] % celkových investičních nákladů ve výši […] milionů EUR, což je mnohem méně než částky podpory, které Komise ve věcech týkajících se investic do přístavů schválila.

(72) Dále tvrdí, že vyčíslení konkrétních výhod *ex ante* nebylo k jejich schválení či k realizaci investice nutné. Z jejich pohledu je podle ustálené judikatury takovýto přístup *ex ante* vhodný pro účely posouzení údajných výhod, u kterých by bylo možno mít za to, že jsou důsledkem fiskálních usnesení, na základě článku 107 SFEU ([56]).

(73) Dále odkazují na některá rozhodnutí Komise ([57]), v nichž Komise neoznámenou státní podporu schválila na základě motivačního účinku a nezbytnosti a proporcionality dotčené podpory, i v případech, kdy nebyla vyčíslena *ex ante* a/nebo ji v době, kdy Komise přijala konečné rozhodnutí, možné vyčíslit nebylo. Výpočet ([58]) finančního prospěchu tedy podle nich není ke konstatování přítomnosti motivačního účinku a proporcionality nutný.

(74) A konečně Řecké orgány a podnik PCT udávají, že žádné z posuzovaných opatření nebylo v praxi použito.

5. POSOUZENÍ TOHO, ZDA MAJÍ OPATŘENÍ POVAHU STÁTNÍ PODPORY

(75) Ustanovení čl. 107 odst. 1 SFEU definuje státní podpory jako podpory poskytované v jakékoli formě státem nebo ze státních prostředků, které narušují nebo mohou narušit hospodářskou soutěž tím, že zvýhodňují určité podniky nebo určitá odvětví výroby, a které ovlivňují obchod mezi členskými státy. Aby bylo možné dojít k závěru, že dotčená opatření představují státní podporu ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU, musí být splněny všechny tyto podmínky. Opatření tak musí a) být poskytnuto ze státních prostředků, b) podnik hospodářsky

([54]) Předložené odhady vycházejí ze studie vypracované společností PricewaterhouseCoopers Business Solutions S.A. V odhadech jsou srovnány předpoklady, z nichž podnikatelský záměr podniku Cosco v době zveřejnění ratifikačního zákona (březen 2009) vycházel, a obecně platné předpisy. Z výsledků srovnání byla vyvozena částka odpovídající dalším potřebným finančním prostředkům, které by podnik PCT potřeboval při absenci dotčených fiskálních opatření. Částka vzešlá z těchto výpočtů byla nakonec vyčíslena v diskontované hodnotě (s použitím roční diskontní míry ve výši 9,0 %, tj. diskontní míry, kterou řídicí orgán přístavu Pireus použil při diskotanci minimálních zaručených koncesních poplatků, jež podnik PCT v koncesním řízení nabídl, ale také s použitím roční diskontní míry z března 2009 ve výši 4,47 %, tj. referenční sazby uvedené ve sdělení Komise). V neposlední řadě nejsou do těchto výpočtů promítnuta opatření v § 2 odst. 3, § 2 odst. 5, § 2 odst. 9, § 2 odst. 10 a v § 3 dotčeného zákona.

([55]) Při nejhorším možném scénáři.

([56]) Například věc C-143/99 Adria-Wien Pipeline GmbH a Wieterdorfer & Peggauer Zementwerke GmbH v. Finanzlandesdirektion für Kärnten, Recueil 2001, s. I-8365, bod 41; věc T-335/08 BNP Paribas a Banca Nazionale del Lavoro SpA (BNL) v. Komise, Sb. rozh. 2010, s. II-3323, bod 204; a věci T-425/04, T-444/04, T-450/04 a T-456/04, Francie, France Télécom, Bouyges SA, Bouyges Télécom SA a AFORS Télécom v. Komise, Sb. rozh. 2010, s. II-2009, bod 216.

([57]) Rozhodnutí Komise ve věci SA.21918 – Francie – Regulované sazby elektřiny ve Francii (Úř. věst. C 398, 22.12.2012, s. 10), rozhodnutí Komise 98/353/ES ze dne 16. září 1997 o státní podpoře ve prospěch podniku Gemeinnützige Abfallverwertung GmbH (Úř. věst. L 159, 3.6.1998, s. 58), rozhodnutí Komise C(2007) 134 ze dne 24. ledna 2007 ve věci státní podpory NN 67/05 – Litva – UAB „Bitė GSM“, rozhodnutí Komise 2003/227/ES ze dne 2. srpna 2002 o různých opatřeních a státní podpoře investované Španělskem ve prospěch zábavního parku „Terra Mítica SA“ poblíž města Benidorm (Alicante) (Úř. věst. L 91, 8.4.2003, s. 23), rozhodnutí Komise ze dne 14. dubna 2010 ve věci státní podpory NN 30/09 – Irsko – Hotel capital allowances for the Ritz-Carlton Hotel, Powerscourt, Co. Wicklow, rozhodnutí Komise 2003/590/ES ze dne 5. března 2003 o státní podpoře, kterou zamýšlí Spojené království poskytnout společnosti CDC Group plc (Úř. věst. L 199, 7.8.2003, s. 28), rozhodnutí Komise 2009/476/ES ze dne 28. ledna 2009 o podpoře formou založení vyrovnávacího fondu v rámci organizace trhu s elektřinou prováděné Lucemburskem (C 43/02 (ex NN 75/01)) (Úř. věst. L 159, 20.6.2009, s. 11), rozhodnutí Komise 98/212/ES ze dne 16. dubna 1997 o státní podpoře poskytnuté Itálií ve prospěch společnosti Enirisorse SpA (Úř. věst. L 80, 18.3.1998, s. 32), rozhodnutí Komise ze dne 1. března 2007 ve věci státní podpory NN4/07 – Delitissue Sp. z o.o. – oznámené pod číslem C(2007) 769.

([58]) Podle výpočtů podniku PCT se dopad přijetí fiskálních ustanovení na skutečnou vnitřní míru výnosnosti, s níž se v modelovém podnikatelském záměru podniku PCT z března 2009 počítalo, odhadoval na […] bazických bodů (tj. […] %), přičemž se v něm odráželo zvýšení vnitřní míry návratnosti při absenci příslušných fiskálních ustanovení ve výši o cca […] % (tj. z […] % na […] %).

zvýhodňovat, c) být selektivní, d) narušovat hospodářskou soutěž či s sebou nést možnost jejího narušení a ovlivňovat obchod mezi členskými státy.

5.1 **Pojem podniku**

(76) Podle čl. 107 odst. SFEU se pravidla státní podpory použijí pouze v případě, že příjemcem podpory je „podnik". Podle ustálené judikatury je podnikem subjekt vykonávající hospodářskou činnost bez ohledu na jeho právní postavení a způsob, jakým je financován ([59]). Hospodářskou činností se navíc rozumí jakákoli činnost spočívající v nabízení zboží a/nebo služeb na daném trhu ([60]).

(77) Komise již v minulosti dospěla k závěru, že výstavbu a provoz některých typů infrastruktury lze považovat za hospodářskou činnost ([61]). Podle ustálené judikatury ([62]) navíc zpoplatněné poskytování zařízení infrastruktury třetím stranám hospodářskou činnost představuje.

(78) Vzhledem k tomu, že podnik PCT provedl rekonstrukci stávajícího přístaviště II, vybudoval nové přístaviště III a poskytuje v souvislosti s provozem kontejnerového terminálu úplné spektrum přístavních služeb, lze jej pro účely pravidel státní podpory považovat za podnik. Na podnik PCT se tedy vztahují pravidla státní podpory.

5.2 **Státní prostředky**

(79) Podle ustanovení čl. 107 odst. 1 SFEU by mělo být opatření, které má představovat státní podporu, poskytnuto členským státem nebo ze státních prostředků. O tomto opatření rozhoduje stát a je státu přičitatelné. Řecký stát se tím, že podniku PCT umožnil využívat zvláštní daňové zacházení, vzdává státních prostředků, které by získal, pokud by příslušná fiskální ustanovení, jež údajně představují zvýhodnění, neschválil. Dotčenými opatřeními tedy stát přichází o prostředky, a lze tak mít za to, že byly poskytnuty ze státních prostředků.

5.3 **Existence selektivní výhody**

(80) Podle ustálené judikatury je ke stanovení toho, zda státní opatření představuje státní podporu, nezbytné zjistit, zda podnik, jenž je jeho příjemcem, získává hospodářskou výhodu, již by za obvyklých tržních podmínek, tj. bez zásahu státu, nezískal ([63]).

(81) Relevantní je přitom pouze vliv dotčeného opatření na podnik, nikoliv příčina ani cíl zásahu státu ([64]). K jeho posouzení je třeba porovnat finanční situaci podniku po přijetí opatření s jeho finanční situací v případě, že by toto opatření nebylo zavedeno. Pojem podpory zahrnuje nejen pozitivní výhody, nýbrž rovněž opatření,

([59]) Spojené věci C-180/98 až C-184/98 Pavlov a další, Recueil. 2000, s. I-6451.
([60]) Věc 118/85 Komise v. Itálie, Recueil 1987, s. 2599, bod 7; věc C-35/96 Komise v. Itálie, Recueil 1998, s. I-3851, bod 36; spojené věci C-180/98 až C-184/98, Recueil 2000, s. I-6451.
([61]) Rozhodnutí Komise v následujících věcech státní podpory: N 44/10 – Valsts atbalsta paziņojums projektam „Infrastruktūras attīstība Krievu salā ostas aktivitāšu pārcelšanai no pilsētas centra" (Úř. věst. C 215, 21.7.2011, s. 21, body 60–68), C 39/09 – Veřejné financování přístavní infrastruktury v přístavu Ventspils (Úř. věst. C 62, 20.3.2010, s. 7, body 53–58), N 60/06 – Project Mainportontwikkeling Rotterdam (Úř. věst. C 196, 24.8.2007, s. 1, body 42–52), N 520/03 – Finanční podpora prací na infrastruktuře vlámských přístav (Úř. věst. C 176, 16.7.2005, s. 12, body 34–54).
([62]) Viz mimo jiné rozsudek ze dne 24. října 2002 ve věci C-82/01P Aéroport de Paris, Recueil 2002, s. I-9297, a rozsudek ze dne 24. března 2011 ve spojených věcech T-455/08 Flughafen Leipzig-Halle GmbH a Mitteldeutsche Flughafen AG v. Komise a T-443/08 Freistaat Sachsen a Land Sachsen-Anhalt v. Komise, Sb. rozh. 2011, s. II-1311.
([63]) Věc C-39/94 SFEI a další, Recueil 1996, s. I-3547, bod 60; věc C-342/96 Španělsko v. Komise, Recueil 1999, s. I-2459, bod 41.
([64]) Věc 173/73 Itálie v Komise, Recueil 1974, s. 709, bod 13.

která různým způsobem snižují výdaje, jež jsou běžnou součástí rozpočtu podniku a které sice přísně vzato nepředstavují subvence, ale mají tutéž povahu a týž účinek ([65]). Co se týče daní, prohlásil Soudní dvůr jasně, že opatření, kterým orgány veřejné moci poskytují určitým podnikům osvobození od daně, díky němuž je finanční situace osvobozeného podniku oproti ostatním plátcům daně příznivější, představuje státní podporu ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU. Obdobně je státní podporou jakékoli opatření, jež určitým podnikům přiznává úlevy na dani, kterou by za obvyklých okolností musely uhradit, nebo možnost její odložené platby ([66]).

(82) Posuzovaná opatření spočívají v osvobození od platby obvyklých daní či poplatků nebo jejím odložení, přičemž tyto obvyklé daně či poplatky by podnik PCT při absenci dotčených ustanovení musel uhradit, či v odlišném zacházení, které podniku PCT zajišťuje v průběhu prvních let fáze výstavby lepší peněžní tok (viz popis obvyklého daňového systému či referenčních systémů níže). Díky těmto opatřením je tedy finanční situace podniku PCT oproti jeho situaci při absenci těchto opatření lepší. Opatření tudíž podnik PCT zvýhodňují.

(83) Existenci zvýhodnění lze vyloučit, pokud dotčený podnik poskytuje služby obecného hospodářského zájmu v souladu s kritérii zavedenými v judikátu ve věci Altmark ([67]) či pokud k zásahu státu došlo v souladu s obvyklými tržními podmínkami ([68]). Uvedené dva scénáře však ve věci, jež je předmětem tohoto rozhodnutí, nelze použít.

(84) Co se týče „strukturálního znevýhodnění“, na které se příjemce a řecké orgány odvolává, poznamenává Komise nejprve, že v souladu s judikaturou Soudního dvora není přítomnost strukturálního znevýhodnění z hlediska vyloučení přítomnosti zvýhodnění, a tedy i státní podpory, relevantní ([69]). Věc Combus nelze v posuzované věci v žádném případě uplatnit. V uvedené věci byla společnost Combus skutečně oproti soutěžitelům ze soukromého sektoru strukturálně znevýhodněna a dotčené opatření tehdy skutečně vyloučilo přítomnost výhody. Bylo to kvůli tomu, že většina řidičů společnosti Combus byla v postavení úředníků, což znamenalo vyšší personální náklady, než kdyby společnost řidiče zaměstnávala na pracovní smlouvu jako ostatní provozovatelé autobusové dopravy. Podnik PCT však vůči ostatním soutěžitelům strukturálně znevýhodněn není: skutečnost, že investoval do významného projektu infrastruktury, totiž sama o sobě nepřestavuje strukturální znevýhodnění, ale rozhodnutí soukromého investora, které učinila mateřská společnost Cosco v rámci své běžné hospodářské činnosti. Zjištěné skutečnosti v judikátu Combus tedy nelze v tomto případě použít.

(85) Pokud jde konkrétně o opatření týkající se osvobození od daní, poplatků a jakýchkoliv práv ve prospěch státu nebo třetích stran ze smluv mezi věřiteli (zejména mateřskou společnostní Cosco) úvěrových dohod, podle nichž se převádějí z nich plynoucí závazky a práva ([70]), domnívá se Komise, že je toto ustanovení obdobné pojistné smlouvě, kterou by stát věřitelům podniku PCT poskytl zdarma. Věřitelé podniku PCT, a zejména podnik Cosco, jsou tím v zásadě osvobozeni od placení daní, poplatků a od jakýchkoliv práv ve prospěch státu nebo třetích stran, které se řecký stát může v budoucnu rozhodnout stanovit, aniž by za takové osvobození museli státu zaplatit jakoukoliv náhradu. Vzhledem k takovému opatření je tedy podnik Cosco ve výhodnějším postavení než věřitelé jiných investorů, neboť nemusí státu za toto osvobození platit žádné pojistné.

(86) Vzhledem k povaze tohoto opatření, jež se má uplatnit v případě, že stát přijme obecně platné předpisy, které z tohoto typu transakcí stanoví nepřímou daň, se v podstatě jedná – v porovnání se společnostmi, jež se jakožto věřitelé společností uskutečňujících investice nacházejí v totožné právní a skutkové situaci – o osvobození věřitelů podniku PCT, zejména podniku Cosco, od daní. Pokud stát přijme obecně platné předpisy, které ukládají nepřímé daně z převodu úvěrových závazků uskutečněného společnostmi, budou muset tyto nepřímé daně v případě převodu těchto úvěrových závazků zaplatit věřitelé všech ostatních investorů. Naopak v případě podniku PCT

([65]) Věc C-143/99 Adria-Wien Pipeline, Recueil 2001, s. I-8365, bod 38; věc C-387/92 Banco Exterior de España, Recueil 1994, s. I-877, bod 13; jakož i věc C-200/97 Ecotrade, Recueil 1998, s. I-7907, bod 34.
([66]) Věc C-222/04 Cassa di Risparmio di Firenze a další, Sb. rozh. 2006, s. I-289, body 132.
([67]) Věc C-280/00 Altmark Trans, Recueil 2003, s. I-7747.
([68]) Věc C-39/94 SFEI a další., Recueil 1996, s. I-3547, body 60–61.
([69]) Viz spojené věci C-71/09 P, C-73/09 P a C-76/09 P Comitato „Venezia vuole vivere“, Hotel Cipriani Srl a Società Italiana per il gas SpA (Italgas) v. Komise Sb. rozh. 2011, s. I-4727, body 92 a 94 až 96, a usnesení předsedy Tribunálu ve věci T-172/14 R Stahlwerk Bous v. Komise, body 59 a 60.
([70]) Ustanovení § 2 odst. 9 dotčeného zákona.

nebude převod žádného práva odvozeného z jakéhokoliv úvěru, kterým financuje své investice, mezi jeho věřiteli, zejména pokud půjde o podnik Cosco, žádné takové dani podléhat a stát nezíská za poskytnutí tohoto osvobození žádnou náhradu. Dotyčné zvýhodnění je tedy selektivní, jelikož se týká pouze věřitelů podniku PCT, zejména podniku Cosco, kteří převedou práva a/nebo závazky odvozené z úvěrů, jež souvisejí s financováním koncesní smlouvy a podniku PCT.

(87) Má-li státní opatření spadat do působnosti čl. 107 odst. 1 SFEU, musí zvýhodňovat „určité podniky nebo určitá odvětví výroby" vůči ostatním, jež se nacházejí s ohledem na cíl sledovaný uvedeným režimem ve srovnatelné skutkové a právní situaci ([71]). U fiskálních opatření tedy Komise v zásadě musí posoudit věcnou selektivitu opatření třístupňovou analýzou.

(88) Zaprvé je na základě použitelného daňového systému nezbytné určit běžný nebo „obvyklý" režim (referenční systém). Zadruhé se musí posoudit, zda se opatření od uvedeného referenčního systému odchyluje tím, že mezi hospodářskými subjekty, které se nacházejí s ohledem na cíl sledovaný uvedeným režimem ve srovnatelné skutkové a právní situaci, činí rozdíl ([72]).

(89) Při zjištění této odchylky, tedy je-li dotyčné opatření *prima facie* selektivní, se musí v třetí fázi posoudit, zda odchylné opatření vyplývá z povahy a obecné systematiky daňového systému, jehož je součástí, a lze je tudíž odůvodnit. V této souvislosti musí členský stát podle judikatury Soudního dvora prokázat, zda rozlišování přímo vyplývá ze základních nebo řídicích principů uvedeného systému ([73]).

(90) Řecké orgány a podnik PCT předložily rozsáhlou argumentaci, podle které je referenčním systémem příslušným pro všechna dotčená fiskální opatření obecný režim uplatňovaný u velkých projektů veřejné infrastruktury v Řecku, jehož cílem je usnadnit těmto projektům vzhledem k vysokým rizikům s nimi spojených přístup k financím, a podle které z rozsudku ve věci Gibraltar ([74]) vyplývá, že zavedení výjimky z obecně platných předpisů členským státem automaticky neznamená selektivitu a zvýhodnění.

(91) Komise nejdříve rozebere, zda lze s touto argumentací souhlasit ve všech bodech analýzy selektivity, tj. pokud jde o referenční systém, cíl systému, srovnání srovnatelné právní a skutkové situace s ohledem na tento cíl a opodstatnění na základě tohoto cíle. Pak přistoupí k analýze selektivity jednotlivých opatření, přičemž se každým z nich bude zabývat zvlášť.

i) ***K „referenčnímu systému" a jeho cíli***

(92) Referenční systém představuje rámec, na jehož základě se posuzuje selektivita opatření. Vymezuje hranice při posuzování toho, zda určité podniky mají prospěch z odchylky od běžných předpisů, které společně tvoří referenční systém, a dostává se jim tedy ve srovnání s ostatními podniky, jež podléhají obecným předpisům systému, zvýhodněného zacházení.

(93) Při stanovování tohoto referenčního daňového rámce se musí jeho rozsah určit konzistentně, aby jako východisko pro jeho vymezení nesloužily cíle, které systému nejsou vlastní. Kdyby se definice referenčního systému stanovila s ohledem na politický cíl, který členské státy v každém případě sledují a který daňovému systému není vlastní, pak by se všechna fiskální opatření zavedená členskými státy na podporu určitých odvětví, činností nebo typů podniků uplatnění čl. 107 odst. 1 SFEU v praxi vyhnula ([75]).

([71]) Věci C-143/99 Adria-Wien Pipeline, Recueil 2001, s. I-8365, bod 41; C-308/01 GIL Insurance a další, Recueil 2004, s. I-4777, bod 68; a C-172/03 Heiser, Sb. rozh. 2005, s. I-1627, bod 40.

([72]) Viz věc C-143/99 Adria-Wien Pipeline, bod 41; věc C-308/01, GIL Insurance, Recueil 2004, s. I-4777, bod 68; věc C-172/03 Heiser, Sb. rozh. 2005, s. I-1627, bod 40; věc C-88/03, Portugalsko v. Komise, Sb. rozh. 2006, s. I-7115, bod 54; a věc T-233/04 Nizozemsko v. Komise, bod 86.

([73]) Viz například věc C-279/08P Komise v. Nizozemsko, Sb. rozh. 2011, s. I-7671, bod 62.

([74]) Spojené věci C-106/09 P a C-107/09 P Komise a Španělsko v. Government of Gibraltar a Spojené království, Sb. rozh. 2011, s. I-11113.

([75]) Viz spojené věci T-92/00 a T-103/00 Territorio Histórico de Álava – Diputación Foral de Álava, Ramondin, SA, a Ramondin Cápsulas v. Komise, Recueil 2002, s. II-1385, bod 51.

(94) Ve věci, jež je předmětem tohoto rozhodnutí, je cíl usnadnit činnost společnostem, které se podílejí na velkých projektech infrastruktury, poskytnutím právní jistoty a dodatečného peněžního toku ve fázi výstavby, na nějž se řecké orgány a podnik PCT odvolávají, cíl politický, který daňovým kritériím není vlastní a nelze jej pro účely analýzy selektivity použít. Vlastnosti velkých projektů veřejné infrastruktury nejsou daňovému systému vlastní, a nemohou sloužit jako východisko k určení použitelného referenčního systému. V každém případě nelze skutečnost, že řecký stát přijme zvláštní zákon pokaždé, když chce povolit zvláštní fiskální zacházení s konkrétní společností, považovat za obecný rámec, který státní správa používá bez možnosti volného uvážení.

ii) ***Právní a skutková situace podniku PCT s ohledem na cíl dotčeného opatření***

(95) Jakmile se stanoví referenční systém, spočívá další krok analýzy v posouzení toho, zda dané opatření činí mezi podniky rozdíl odchylně od uvedeného systému. K tomu je zapotřebí určit, zda opatření může zvýhodňovat určité podniky nebo určitá odvětví výroby vůči ostatním podnikům, které se nacházejí s ohledem na cíl vlastní referenčnímu systému ve srovnatelné skutkové a právní situaci. Za tímto účelem se však při analýze rozdílného zacházení s podniky v rámci určitého daňového režimu nelze opírat o politické cíle, jež mu nejsou vlastní.

(96) Pokud jde o „horizontální" povahu posuzovaného režimu, jenž je použitelný pro všechny podniky, jež provádějí velké projekty infrastruktury, vyplývá z ustálené judikatury ([76]), že okolnost, že počet podniků, které se mohou domáhat, že se na ně vztahuje dotčené opatření, je velmi vysoký, nebo okolnost, že tyto podniky náleží do různých odvětví, nemůže dostatečně zpochybnit selektivní povahu tohoto opatření, a tedy vyloučit kvalifikaci opatření jako státní podpory ([77]). Skutečnost, že prospěch z několika osvobození fiskální povahy mohou mít společnosti, které provádějí velké projekty infrastruktury, tedy nemůže selektivní povahu dotyčného opatření dostatečně vyloučit. Naopak v kritériích, podle kterých tyto společnosti získávají k těmto výjimkám přístup, může být selektivita *de facto* přítomna ([78]).

(97) Srovnatelná právní a skutková situace podniku PCT se tedy musí pokaždé posoudit s ohledem na cíl příslušného použitelného daňového systému, a nikoliv na základě politických cílů, jež mu nejsou vlastní.

iii) ***Odůvodnění logikou daňového systému***

(98) Opatření, které se odchyluje od referenčního systému, a které je tak *prima facie* selektivní, lze přesto shledat neselektivním, odůvodňuje-li je povaha a obecná systematika uvedeného systému. Je tomu tak tehdy, pokud toto opatření vyplývá přímo ze základních nebo řídicích principů dotčeného referenčního systému či z mechanismů vlastních samotnému systému, které jsou nezbytné k tomu, aby fungoval a byl účinný ([79]). Naopak o cíle, které systému nejsou vlastní, se pro uvedený účel opírat nelze ([80]). Daňové výjimky, které vyplývají z cíle, který není daňovému systému, do něhož spadají, vlastní, nemohou v důsledku toho uniknout požadavkům plynoucím z čl. 107 odst. 1 SFEU.

(99) V této souvislosti evropský Soudní dvůr stanovil, že i když politický cíl tvoří jeden ze základních cílů Evropské unie, nemůže povinnost zohlednit tento cíl ospravedlnit vyloučení kvalifikace selektivních opatření jako podpory ([81]). Úspěšné provádění velkých projektů infrastruktury a právní jistotu pro provádění těchto projektů nelze považovat za daňovému systému vlastní. Řecké orgány a podnik PCT navíc neprokázaly, jakým způsobem je tento cíl uveden do souladu se zásadou rovnosti a proporcionality obecného daňového systému, a zejména

([76]) Viz věc C-279/08 P Komise v. Nizozemské království, Sb. rozh. 2011, s. I-7671, bod 50.
([77]) Věci C-75/97 Belgie v. Komise, Recueil 1999, s. I-3671, bod 32, C-143/99 Adria Wien Pipeline a Wietersdorfer & Peggauer Zementwerke, Sb. rozh. 2011, s. I-8365, bod 48 a C-409/00 Španělsko v. Komise, Recueil 2003, s. I-1487, bod 48.
([78]) Spojené věci T-92/00 a T-103/00 Ramondin SA a Ramondín Cápsulas SA v. Komise, Recueil 2002, s. II-1385, bod 39: v tomto rozsudku Soudní dvůr rozhodl, že uplatnění daňového opatření pouze na investice, které překračují určitou prahovou hodnotu, znamená, že opatření je de facto vyhrazeno pro podniky s významnými finančními prostředky.
([79]) Viz například spojené věci C-78/08 až C-80/08 Paint Graphos a další, Sb. rozh. 2011, s. I-7611, bod 69.
([80]) Viz spojené věci C-78/08 až C-80/08 Paint Graphos a další, Sb. rozh. 2011, s. I-7611, body 69 a 70; věc C-88/03 Portugalsko v. Komise, Sb. rozh. 2006, s. I-7115, bod 81, věc C-279/08 P Komise v. Nizozemsko, Sb. rozh. 2011, s I-7671; a věc C-487/06 P British Aggregates v. Komise, Sb. rozh. 2008, s. I-10515.
([81]) Viz mj. věci C-279/08P Komise v. Nizozemské království, Sb. rozh. 2011, s. I-07671, bod 75, C-487/06 P British Aggregates v. Komise, Sb. rozh. 2008, s. I-10505, bod 92; C-241/94 Francie v. Komise, Recueil 1996, s. I-4551, bod 21; C-342/96 Španělsko v. Komise, Recueil 1999, s. I-2459, bod 23; a C-75/97, Belgie v. Komise, bod 25.

s jeho cílem zajišťovat daňové příjmy. Smířit tento druhý cíl s poskytováním daňových úlev lze jen stěží ([82]). Za cíl, který může odůvodnit odlišné zacházení se společnostmi, jež provádějí velké projekty infrastruktury, a zejména s podnikem PCT, nelze považovat ani klíčové finanční problémy těchto konkrétních společností.

(100) Představují-li tedy fiskální opatření, která se budou posuzovat níže, opatření selektivní, nelze je považovat za odůvodněná cílem v oblasti veřejné politiky, kterým argumentují řecké orgány a příjemce.

5.3.1 *Osvobození od daně z úroků naběhlých do data zahájení* ([83]) *provozu přístaviště III* ([84])

Referenční systém

(101) V rámci řeckého systému daní z příjmu se všechny zisky společností S.A., společností s ručením omezeným a soukromých kapitálových společností se sídlem v Řecku vytvořené v Řecku i v zahraničí, včetně zisků z úroků, daní ([85]) v dotčeném účetním období příslušnou sazbou a zisky zbylé po zdanění lze rozdělit mezi podílníky, kumulovat jako rezervy nebo je navýšením kapitálu začlenit do vlastního kapitálu/převést na vlastní kapitál. V případě, že se zisky po zdanění rozdělí mezi podílníky nebo začlení do vlastního kapitálu či převedou na vlastní kapitál, opět se v dotčeném účetním období zdaní příslušnou sazbou ([86]).

(102) Referenčním systémem pro zdanění úroků naběhlých do data zahájení provozu přístaviště III je tedy řecký systém daní z příjmu právnických osob, zejména zdanění zisků společností včetně zisků z naběhlých úroků.

Odchylka od referenčního systému

(103) „Naběhlé úroky“ ([87]) tvoří součást hrubého zdanitelného příjmu podniku PCT a obvykle by podléhaly zdanění. Podnik PCT je však od daně z naběhlých úroků do zahájení provozu přístaviště III osvobozen ([88]); uvedené zacházení se odchyluje od referenčního systému, především od daně z příjmů podle řeckého zákona o dani z příjmu. Lze mít za to, že se podnik PCT nachází ve srovnatelné právní a skutkové situaci jako všechny společnosti typu S.A., kterým se zisky daní podle obecně platného rámce. Lze tedy dospět k závěru, že došlo k jeho selektivnímu zvýhodnění.

(104) Podle řeckých orgánů a podniku PCT § 99 řeckého zákona o dani z příjmu stanoví, že příjem osvobozený od daně podléhá dani z příjmu právnických osob v okamžiku rozdělení nebo kapitalizace. Na základě toho tvrdí, že dotyčné ustanovení podniku PCT umožňuje pouze odklad daně, neboť jakmile podnik PCT své zisky kapitalizuje nebo rozdělí, bude povinen uhradit ze svých zisků daň z příjmu právnických osob i daň z dividend akcionářů vybíranou srážkou.

([82]) V této souvislosti viz spojené věci T-92/00 a T-103/00 Ramondin SA a Ramondín Cápsulas SA v. Komise, Recueil 2002, s. II-1385, bod 62.
([83]) Nebo nejpozději do 31. října 2015.
([84]) Ustanovení § 2 odst. 1 zákona 3755/2009.
([85]) Ustanovení § 99 odst. 1 písm. a) první odrážka ve spojení s § 12 odst. 1, § 105 odst. 1 písm. b) a § 109 odst. 1 řeckého zákona o dani z příjmu; tato daň z příjmu právnických osob činila v účetním období 2010 25 %, v účetním období 2011 24 %, v účetním období 2012 20 %, v účetním období 2013 22 % a od účetního období 2014 26 %.
([86]) Zde se podle § 99 odst. 1 písm. a) řeckého zákona o dani z příjmu uplatní daň vybíraná srážkou.
([87]) Podle řeckých orgánů pojem „naběhlé úroky“ popisuje účetní metodu použitou při výpočtu nabíhání úroků, kdy úroky nabíhají v závislosti na datech peněžních toků a dotyčných částkách. Jinými slovy, „naběhlé úroky“ jsou úroky z konkrétní částky za konkrétní období (bez ohledu na to, zda je daný úrok dlužný nebo splatný). Podle řeckých orgánů podnik PCT tento úrok obvykle inkasuje na hotovostních vkladech u úvěrových institucí.
([88]) Osvobození od daně z naběhlých úroků se bude týkat období, jehož délka se může lišit, a to v závislosti na brzkém, nebo pozdějším dokončení prací, ale má jasně stanovený konec. Podle článku 12 koncesní smlouvy by přístaviště III mělo zahájit provoz 48 měsíců od data zahájení výstavby, v každém případě nejpozději dne 31. října 2015.

(105) Komise konstatuje, že v souladu s § 99 odst. 1 písm. a) třetí odrážkou řeckého zákona o dani z příjmu daní společnosti osvobozené od daně z příjmu právnických osob podle zvláštních právních předpisů (v tomto případě podle posuzovaného ustanovení) pouze kapitalizované nebo rozdělené zisky, a to poté, co se z jejich výše odečte odpovídající daň z příjmu právnických osob. Díky tomuto ustanovení tedy není podnik PCT povinen platit daň z úroků naběhlých do kapitalizace nebo rozdělení souvisejícího příjmu či nejpozději do zahájení provozu přístaviště III. Odklad daně se tedy týká pouze zisků, které lze rozdělit nebo kapitalizovat. Díky tomuto ustanovení může podnik PCT využívat své zisky z úroků naběhlých do zahájení provozu přístaviště III k tvorbě rezerv, aniž by přitom musel platit daň z příjmu právnických osob. Jelikož navíc podle řeckých orgánů řecké právní předpisy neukládají povinnost převádět rezervy na akciový kapitál ani rozdělovat zisky, může podnik PCT díky tomuto ustanovení požívat úplného osvobození od daně ze zisků z naběhlých úroků vytvořených v Řecku i v zahraničí ([89]). V každém případě představuje odklad daně selektivní zvýhodnění podniku PCT.

(106) Řecké orgány a podnik PCT uvádějí, že podnik PCT musí udržovat významné hotovostní vklady, aby mohl financovat investice potřebné ve fázi výstavby a v období před zahájením provozu přístaviště III, a že cílem této výjimky je usnadnit tyto investice do veřejné infrastruktury. V tomto smyslu se domnívají, že se podnik PCT nachází ve srovnatelné právní a skutkové situaci jako všechny společnosti, které uskutečňují velké investice do veřejné infrastruktury.

(107) Skutečnost, že je opatření dostupné všem společnostem, které uskutečňují investice do veřejné infrastruktury, však neznamená, že není selektivní. Naopak se shledává, že prospěch z opatření může mít pouze určitá kategorie společností, a to těch, které investují do veřejné infrastruktury. Jiné společnosti, které v tomto odvětví nepůsobí, z téhož opatření prospěch mít nemohou. Navíc podle analýzy výše ([90]) nelze politický cíl poskytovat usnadnění společnostem, které se podílejí na velkých projektech infrastruktury, ve fázi výstavby považovat za cíl vlastní fiskálnímu režimu, na jehož základě lze určit srovnatelnou právní a skutkovou situaci podniků.

Odůvodnění logikou daňového systému

(108) Řecké orgány a podnik PCT uvádějí, že osvobození od daně z naběhlých úroků přímo vychází z obecného ustanovení řeckého zákona o dani z příjmu ([91]), který mezi určité typy příjmu osvobozeného od daně zařazuje i „příjmy osvobozené na základě smlouvy ratifikované zákonem“. Jelikož podle nich řecký zákonodárce tuto obecnou výjimku konzistentně využívá k zavedení osvobození od daně platného konkrétně pro všechny velké projekty veřejné infrastruktury prováděné v Řecku, nezavádí posuzované ustanovení zvláštní osvobození od daně. Tvoří naopak součást obecného režimu, jehož základem je obecný daňový systém a jehož cílem je usnadnit a podpořit provádění velkých projektů veřejné infrastruktury nebo projektů investičních. Toto ustanovení se konzistentně používá na všechny projekty veřejné infrastruktury s cílem zajistit, aby společnosti, které tyto projekty provádějí, nebyly vystaveny diskriminaci nebo „strukturálnímu znevýhodnění“.

(109) Z judikatury soudů EU vyplývá, že zachází-li se s hospodářskými subjekty na základě volného uvážení, může jednotlivé použití obecného opatření nabýt povahy selektivního opatření, a to zejména tehdy, je-li volné uvážení uplatňováno nad rámec prostého řízení daňových výnosů podle objektivních kritérií ([92]).

(110) Vzhledem k této judikatuře lze dospět k závěru, že dotčené – údajně „obecné“ – ustanovení poskytuje zákonodárci zcela volný prostor pro uvážení, zda jakýkoliv příjem osvobodit od daně, a to prakticky jakmile stát s jakoukoliv osobou povinnou k dani sjedná a uzavře jakýkoliv druh smlouvy. V praxi toto „obecné“ ustanovení tedy umožňuje výjimky, které neodpovídají logice obecného daňového systému, ale logice zvýhodnění konkrétní

([89]) Pokud není použitelná žádná smlouva o zamezení dvojího zdanění.
([90]) Viz 95. až 97. bod odůvodnění.
([91]) Tj. § 103 odst. 1 písm. m).
([92]) Věc C-241/94, Francie v. Komise, Recueil 1996, s. I-4451. Viz také 21. bod odůvodnění sdělení o zdanění.

společnosti, s níž lze vždy sjednat a uzavřít smlouvu. Údajně „obecné“ ustanovení řeckého zákona o dani z příjmu tedy nelze považovat za součást logiky systému daně z příjmu.

(111) Pokud jde o odůvodnění opatření, coby opatření, jež je vlastní cíli veřejné politiky usnadňovat projekty veřejné infrastruktury, domnívá se Komise, že tyto argumenty nelze při posuzování pojmu podpora brát v úvahu.

(112) Komise tedy dospěla k závěru, že dotčené opatření představuje selektivní zvýhodnění podniku PCT, které odpovídá výši daně z příjmu, již by podnik PCT musel za obvyklých okolností z úroků naběhlých do zahájení provozu přístaviště III uhradit.

5.3.2 *Vrácení přeplatku DPH bez ohledu na stupeň dokončení předmětu smlouvy – „jeden investiční statek“ – vrácení DPH do 60 dnů od data žádosti; úroky z prodlení* ([93])

Referenční systém

(113) Podle řeckého systému DPH má osoba povinná k dani nárok odečíst si DPH na vstupu, která přímo souvisí s plněním, jež je zdanitelné ([94]), nebo jež není zdanitelné, ale opravňuje k odpočtu. Odpočet se povoluje u části zboží a služeb, které se skutečně využijí k plnění, jež podléhá dani. Přeplatek DPH, který vyplývá z odpočtu DPH na vstupu a DPH na výstupu v daném daňovém období se navíc nevrací, ale převádí do příštího daňového období ([95]). Vrácení se povolí, nemůže-li společnost po dobu 3 let svůj přeplatek DPH započíst proti DPH na výstupu, a to jakmile tato doba uplyne ([96]).

(114) Přeplatek DPH lze vrátit a nepřevádět do příštího daňového období pouze v rámci výjimek stanovených v § 34 zákona o DPH. Jedna z těchto výjimek se týká DPH zaplacené za „investiční statky“, jak je vymezuje zákon o DPH ([97]), tj. „*hmotná aktiva vlastněná a nepřetržitě využívaná společností i budovy a jiný druh staveb postavených společností povinné k dani na nemovitosti, která jí nepatří, ale kterou užívá na základě jakéhokoliv právního vztahu po dobu alespoň 9 let […]. Hodnota investičního statku nezahrnuje náklady na opravy a údržbu.*“

(115) Podle článku 5 ministerského rozhodnutí č. 1073/2004/ES ([98]) lze v uvedených výjimečných případech ([99]) vrátit přeplatek DPH takto: a) u 1. žádosti o vrácení DPH do 2 měsíců od data žádosti, b) u následných žádostí o vrácení DPH nad 6 000 EUR: i) 90 % do 1 měsíce od data žádosti a ii) zbývajících 10 % do 2 měsíců od data žádosti, c) u následných žádostí o vrácení DPH nižší než 6 000 EUR celou částku DPH do 1 měsíce od data žádosti.

(116) Jak řecké orgány a podnik PCT správně upozorňují, u výstavby nemovitostí se přeplatek DPH vrací po zahájení prací do výše, která odpovídá výdajům spojeným s pracemi, jež se vykonaly a vyfakturovaly v každém období, za které lze DPH uplatnit ([100]).

(117) Zejména pokud jde o investiční statky, rozhoduje se o právu na odpočet DPH s konečnou platností v době, kdy se investiční statky začnou využívat. Zneužívání mechanismu vracení DPH má zabránit to, že nezačne-li se investiční statek využívat do 5 let od uskutečnění výdaje na jeho pořízení nebo výstavbu, musí se DPH odečtená na vstupu státu vrátit, jelikož se má za to, že se nevyužila k zdanitelnému plnění ([101]).

([93]) Ustanovení § 2 odst. 2 a 3 zákona č. 3755/2009.
([94]) Ustanovení § 30 odst. 1 zákona o DPH.
([95]) Ustanovení § 32 odst. 3 zákona o DPH.
([96]) Pro převádění přeplatku DPH totiž existuje tříletá lhůta.
([97]) Ustanovení § 33 odst. 4 zákona o DPH.
([98]) Ve znění tohoto rozhodnutí v době přijetí ratifikačního zákona.
([99]) Včetně případů, kdy se jedná o investiční statek.
([100]) Ustanovení čl. 2 odst. 7 ministerského rozhodnutí č. 1073/2004/ES.
([101]) Ustanovení § 33 odst. 3 zákona o DPH. Toto pětileté omezení neplatí pro podniky veřejných služeb.

(118) A konečně, podle obecně platného rámce se úrok z vrácené daně nebo přeplatků začíná počítat 6 měsíců od prvního dne měsíce, který následuje po podání daňového přiznání osobou povinnou k dani ([102]). Nicméně řecké správní soudy se domnívají, že toto ustanovení není ve shodě s ústavní zásadou rovnosti plátců daně ([103]). Proto toto ustanovení zrušily, neboť se domnívaly, že by se úrok měl počítat ode dne, kdy osoba povinná k dani podala proti rozhodnutí správce daně nevrátit uplatňovaný přeplatek DPH opravný prostředek ([104]).

(119) Komise se domnívá, že tato ustanovení představují referenční systém pro vracení přeplatků DPH v Řecku.

Odchylka od referenčního systému

— K vrácení přeplatku DPH bez ohledu na stupeň dokončení předmětu smlouvy

(120) Podle § 2 odst. 3 zákona č. 3755/2009 má podnik PCT nárok na vrácení přeplatku DPH bez ohledu na stupeň dokončení stavebního projektu, jednotlivých staveb nebo jejich částí. Navíc podle téhož paragrafu podnik PCT o své právo na vrácení přeplatku DPH nepřijde, pokud investiční statek nezačne využívat do 5 let od uskutečnění souvisejícího výdaje, ačkoliv podle obecně platných předpisů by tomu tak bylo.

(121) Jelikož podle řeckých orgánů a podniku PCT právo na vrácení DPH mají všechny společnosti, jakmile se uskuteční a vyfakturuje příslušný výdaj, ustanovení týkající se podniku PCT jej dále nijak nezvýhodňuje, protože tento podnik by na vrácení DPH měl v každém případě nárok po zahájení prací, a nikoliv až po jejich dokončení.

(122) Na základě poskytnutých dodatečných informací a vysvětlení dospěla Komise k závěru, že podnik PCT by na vrácení DPH skutečně měl v každém případě nárok po zahájení prací na projektu, a to do výše, která odpovídá vystaveným fakturám. O tomto právu se však s konečnou platností rozhoduje, jakmile se investiční statek začne využívat. Vzhledem k tomu, že podnik PCT má na vrácení DPH právo bez ohledu na to, zda byl investiční projekt dokončen, a zároveň o toto právo nepřijde, pokud se investiční statek nezačne do 5 let využívat, jak by tomu podle obecně platných předpisů mělo být, požívá selektivní výhody.

(123) Toto zvýhodnění spočívá ve vrácení DPH, kterou má podnik PCT nárok si ponechat, kdyby se s dotčeným projektem nezačalo do 5 let od uskutečnění výdaje spojeného s tímto vrácením, zatímco jiné společnosti by vrácenou DPH v případě nezahájení projektu do 5 let (od uskutečnění souvisejícího výdaje) musely řeckému státu vrátit. Je namístě připomenout, že podle obecně platných předpisů by se příslušná plnění (kterých se tyto výdaje týkají) v těchto případech již nepovažovala za zdanitelná plnění (viz 117. bod odůvodnění výše). Za podobných okolností by tedy jiné společnosti obvykle přeplatek DPH spojený s těmito výdaji k započtení proti DPH splatné v následujícím období využít nemohly. Zvýhodnění, kterého podnik PCT na základě tohoto ustanovení požívá, tedy odpovídá celé částce vrácené DPH, již si smí (podle tohoto ustanovení) ponechat, kdyby se k zahájení projektu nepřistoupilo do 5 let od uskutečnění souvisejícího výdaje.

(124) Řecké orgány a podnik PCT tvrdí, že tato odchylka platí také pro podniky veřejných služeb, jelikož právě ty projekty infrastruktury, jejichž dokončení může trvat delší dobu než těchto obecně platných pět let, budují nejčastěji. Podle nich platí totéž odůvodnění také pro podnik PCT, který měl vybudovat velký projekt

([102]) Ustanovení § 38 odst. 2 zákona 1473/1984.

([103]) Rozsudky Státní rady č. 1948/1992, č. 3035/1992, č. 1274/2002, č. 1207/2012 a č. 1501/2012, Správního soudu v Aténách č. 222/2009, č. 223/2009 a č. 2141/2009 a Správního soudu v Soluni č. 4793/2013. Tento výklad vycházel z § 21 nařízení č. 26-6/10-7/1944 (státní soudní řád), podle kterého „právně obvyklý úrok a úrok z prodlení […] začíná běžet od okamžiku oznámení právního prostředku státu".

([104]) Podle daňového řádu může osoba povinná k dani podat opravný prostředek do 20 dnů ode dne doručení aktu.

infrastruktury, jenž může vyžadovat více než 5 let. Proto se toto ustanovení také vložilo do všech ostatních koncesních smluv, které se týkají velkých projektů infrastruktury. Domnívají se tedy, že tato odchylka od obecně platných předpisů nepředstavuje výjimku, ale odlišné použití předpisů na odlišné situace, které nejsou srovnatelné.

(125) Komise se domnívá, že tato odchylka představuje selektivní zvýhodnění, jelikož jím podnik PCT získává flexibilitu, pokud jde o přístup k vrácení přeplatku DPH, a to nezávisle na tom, kdy se začne investiční statek využívat, tj. na dobu neurčitou. I kdyby se tedy investiční statek nezačal využívat nikdy, o právu podniku PCT na vrácení přeplatku DPH by se nikdy s konečnou platností nerozhodlo a nikdy by se příslušně neupravilo, což v praxi znamená, že kdyby podnik PCT projekt nedokončil, neměl by povinnost přeplatek DPH, který za celé období výstavby obdržel, vrátit. Skutečnost, že prospěch z téhož zvýhodnění mohou mít podniky veřejných služeb, neznamená, že toto zvýhodnění není selektivní. Podniky veřejných služeb představují jednu z kategorií společností, které mohou mít z opatření prospěch. Takovéto opatření je tedy selektivní.

— K definici investičního statku

(126) Ustanovení § 2 odst. 3 zákona č. 3755/2009 uvádí, že pro účely zákona o DPH se stavební projekt podle koncesní smlouvy a jakákoliv dodávka zboží, prací, služeb a pomocných prací v souvislosti s výstavbou považují za „jeden investiční statek“. Toto ustanovení v podstatě stanoví, že pro účely koncesní smlouvy zahrnuje pojem „investiční statek“ uvedený v zákoně o DPH všechny činnosti, které souvisejí s jejím předmětem, tj. nejen vybudovaná „hmotná aktiva“ ([105]), ale také veškeré poskytování zboží, prací a služeb, jež souvisejí s předmětem koncesní smlouvy nebo jej doplňují.

(127) Řecké orgány a podnik PCT tvrdí, že ve světle § 34 a § 33 odst. 4 zákona o DPH, které se týkají „investičního statku“, posuzované ustanovení jen objasňuje obecně platné předpisy, aby se vzhledem ke specifikům velkých projektů infrastruktury a vysokým částkám s nimi spojeným předešlo nesprávnému uplatňování předpisů o vrácení přeplatku DPH správcem daně. Podle nich je ve světle konkrétních vlastností koncesní smlouvy cílem posuzovaného opatření přistupovat ke každé položce investičních nákladů pro účely DPH jako k jedné provozní jednotce. Jelikož z účetního hlediska jsou všechny výdaje spojené s investičním projektem v každém případě nedílnou součástí investičního statku, objasňuje toto ustanovení pouze to, co již platí. Vzhledem k tomu, že podnik PCT uskutečnil značné investice, které měly zahrnovat samostatná plnění, fáze a typy výdajů na zboží a služby, zacházelo by se s podnikem PCT, kdyby se ke každému z těchto nákladů přistupovalo samostatně, pro účely režimu DPH jinak než s jakýmkoliv jiným podnikem, jenž investuje s cílem provozovat hospodářskou činnost.

(128) Na podporu své argumentace řecké orgány a podnik PCT odkazují na judikát ve věci INZO ([106]), podle kterého hospodářské činnosti ve smyslu směrnice o DPH „[…] mohou spočívat v několika po sobě jdoucích transakcích a přípravných úkonech […]“ ([107]), jež umožňují vrácení příslušného přeplatku DPH během výstavby. Navíc uvádějí, že na základě téže argumentace se v roce 2011 pozměnil zákon o partnerství veřejného a soukromého sektoru ([108]) tak, aby uváděl, že partnerství veřejného a soukromého sektoru mohou uplatňovat vrácení přeplatku DPH každý rok po podání ročního přiznání k DPH, aniž by jej musela převádět do příštího účetního období.

(129) V neposlední řadě pak řecké orgány a podnik PCT tvrdí, že i kdyby se nemělo za to, že dotčená investice spadá do rozsahu definice „investičního statku“, měl by podnik PCT nárok uplatňovat vrácení i) jednou ročně, pokud by prokázal, že po dobu tří let nebude moci svůj přeplatek DPH započíst proti DPH na výstupu, a ii) po uplynutí tří let.

(130) Komise konstatuje, že posuzované ustanovení obsahuje zvláštní definici pojmu „investiční statek“, která je pro podnik PCT širší než pro jiné společnosti, jež se nacházejí ve srovnatelné právní a skutkové situaci. V důsledku

([105]) Podle definice stanovené v § 33 odst. 4 zákona o DPH.
([106]) Věc C-110/94 Intercommunale voor Zeewaterontzilting (INZO), Recueil 1997, s. I-870.
([107]) Bod 15 rozsudku ve věci C-110/94.
([108]) Viz § 29 odst. 3 zákona č. 3389/2005 ve znění § 18 odst. 2 zákona č. 4013/2011.

této definice má podnik PCT v praxi právo na vrácení přeplatku DPH v souvislosti s veškerými pracemi, službami a zbožím, které se týkají předmětu výstavby, ačkoliv podle obecně platných předpisů by tato možnost existovala pouze pro hmotná aktiva, a nikoliv pro služby, práce a náklady na opravy a údržbu. Podle obecně platných předpisů by podnik PCT měl nárok na vrácení přeplatku DPH jednou ročně, pokud by prokázal, že po dobu tří let nebude moci svůj přeplatek DPH započíst proti DPH na výstupu, a po uplynutí tří let a v důsledku širší definice jednoho investičního statku pro účely koncesní smlouvy se mu tak v praxi předem poskytuje další hotovost v podobě přeplatku DPH, který by se obvykle vracel později ([109]).

(131) Díky tomuto ustanovení může být totiž podniku PCT vrácena daň nejen za hmotná aktiva, ale také za výdaje spojené se službami, pracemi, opravami a údržbou, zatímco jiné společnosti by u těchto výdajů mohly pouze započíst DPH na vstupu proti DPH na výstupu, nebo čekat na vrácení 3 roky. Zvýhodnění, kterého podnik PCT díky tomuto ustanovení požívá, tedy odpovídá úrokům z vrácené DPH u všech jiných výdajů než u výdajů na hmotná aktiva (jež souvisejí s investičním statkem) naběhlým od okamžiku vrácení DPH podniku PCT do okamžiku, kdy by podnik PCT měl na toto vrácení nárok, tedy za 3 roky, nebo do okamžiku, kdy by přeplatek DPH (který se týká těchto výdajů) mohla započíst proti DPH na výstupu.

(132) Skutečnost, že by správce daně při neexistenci této definice mohl předpisy týkající se vrácení přeplatku DPH případně používat jinak, dokazuje, že tato definice představuje selektivní zvýhodnění podniku PCT, které neplatí pro všechny společnosti. Skutečnost, že byl zákon o partnerství veřejného a soukromého sektoru, který platí hlavně pro projekty infrastruktury, změněn tak, aby partnerství veřejného a soukromého sektoru měla právo uplatňovat vrácení a nemusela přeplatek DPH převádět do příštího roku, navíc také dokazuje, že se podle obecně platných předpisů nebude ke všem výdajům spojeným s projektem infrastruktury pro účely uplatnění předpisů týkajících se vrácení přeplatku DPH přistupovat jako k „jednomu investičnímu statku“. Dopis ministerstva obchodního loďstva ministerstvu hospodářských věcí ([110]), kterým se v dotčené době žádalo o zvláštní podmínky pro vrácení přeplatku DPH ([111]) podniku PCT a úspěšnému uchazeči o přístav Soluň, dokazuje, že obecně platné předpisy týkající se vrácení by nebyly totožné. A konečně skutečnost, že se po přijetí ministerského rozhodnutí v roce 2013 v předpisech týkajících se vrácení DPH nerozlišuje, ať už je definice investičního statku jakákoliv, také dokazuje, že tato definice představovala v době poskytnutí selektivní zvýhodnění podniku PCT.

(133) Komise navíc poznamenává, že se judikát ve věci INZO týká práva odečíst si DPH u transakcí, které podléhají DPH a souvisejí s hospodářskou činností dotčené osoby povinné k dani, a nikoliv práva na vrácení.

— K výpočtu úroků od prvního dne po uplynutí 60denní lhůty

(134) Posuzovaným ustanovením se podniku PCT také poskytuje právo na úroky z přeplatku DPH od státu, které vzniká automaticky po uplynutí 60denní lhůty, a to aniž by musel dodržet procesní nebo časové požadavky stanovené obecně platným rámcem pro vracení přeplatku DPH, tj. dříve než v případě jiných podniků, a aniž by musel absolvovat správní soudní řízení. Jedná se tedy o další selektivní zvýhodnění podniku PCT.

(135) Toto zvýhodnění spočívá v úrocích, které může podnik PCT (podle tohoto ustanovení) od řeckého státu požadovat, jakmile od podání daňového přiznání (v němž požaduje vrácení DPH) uplyne 60 dní, zatímco jiné společnosti v podobné situaci by na úroky v témže okamžiku nárok neměly.

([109]) Navíc s sebou tato úprava nese právní jistotu, že se ke všem typům výdajů podniku PCT bude přistupovat totožně, ačkoliv podle obecně platných předpisů by tomu tak nebylo.

([110]) Tento dopis je ze dne 31. října 2008 a řecké orgány jej předložily v rámci řízení před zahájením formálního vyšetřovacího řízení jako přílohu 2 k podání ze dne 1. února 2011. Komise jej zaevidovala dne 8. února 2011 pod číslem 2011/013591.

([111]) Zejména se žádalo o vrácení 90 % přeplatku DPH do 1 měsíce od data žádosti a zbývajících 10 % do roka. Toto vrácení v podstatě odpovídá vrácení platnému pro investiční statky.

(136) Řecké orgány trvají na své argumentaci, kterou podnik PCT podporuje, přičemž odkazují na judikaturu EU ve věcech týkajících se DPH ([112]), z níž vyplývá, že vrácení přeplatku DPH představuje vrácení prostředků osoby povinné k dani, a nikoliv prostředků státních. Dále tvrdí, že 60denní lhůta vyplývá ze zásady neutrality a rovnosti odvozené z judikatury EU ve věcech týkajících se DPH ([113]). Pokud se stát s vracením přeplatku DPH opozdí nad rámec toho, co stanovil jako „přiměřenou lhůtu", měl by mít povinnost uhradit úrok z prodlení, a odškodnit tak plátce daně, který toto vrácení uplatňuje. Úhrada tohoto typu úroku z prodlení z přeplatku DPH tedy nepředstavuje státní prostředky.

(137) Komise se domnívá, že výpočet úroků v souvislosti s opožděným vrácením DPH státní prostředky – pokud jde o další úroky, které bude stát muset podniku PCT v důsledku tohoto ustanovení zaplatit, – představuje. V praxi bude stát v důsledku tohoto ustanovení platit úroky automaticky ode dne následujícího po uplynutí 60denní lhůty, a nikoliv od data, kdy podnik PCT podá opravný prostředek, jak by tomu bylo podle platných předpisů. Jelikož toto právo automaticky získává pouze podnik PCT, ačkoliv obecně je to možné až po podání opravného prostředku, představuje dotčené ustanovení selektivní zvýhodnění podniku PCT.

(138) Řecké orgány a podnik PCT tvrdí, že toto ustanovení jen zajišťuje, aby stát nezískal finanční prospěch na úkor podniku PCT. V případě koncesních smluv tohoto typu by velké prodlení při vracení přeplatku DPH představovalo pro podnik PCT značný výdaj, a tudíž vážné strukturální znevýhodnění. Náklady, které by podnik PCT měl v souvislosti se svou podnikatelskou činností obvykle nést, navíc případná platba menších částek úroků z prodlení jiným podnikům nesnižuje. Podnik PCT tedy nemá žádnou konkurenční výhodu a nezachází se s ním jinak než s jinými podniky.

(139) Komise se nedomnívá, že se podnik PCT nachází oproti jiným podnikům v jiné situaci, která by odůvodňovala jiné zacházení. Jak již bylo uvedeno, skutečnost, že podnik PCT uskutečňuje velkou investici, není v souvislosti s pojmem selektivita argumentem. Automatická platba úroků podniku PCT navíc snižuje jeho běžné náklady a zvýhodňuje ho vůči jiným podnikům.

Odůvodnění logikou daňového systému

(140) Řecké orgány a podnik PCT tvrdí, že i kdyby byla v ustanovení o vrácení přeplatku DPH přítomna určitá selektivita, odůvodňovaly by to základní nebo řídicí principy vlastní systému DPH, což potvrdily soudy EU a Řecka.

(141) Komise konstatuje, že v tomto případě z opatření ve prospěch podniku PCT vyplývá, že se podniku PCT, pokud jde o vrácení DPH, dostalo v porovnání s jinými společnostmi, které uskutečňují investice a odpočítávají si DPH, zvýhodněného zacházení, jež nelze považovat za odůvodněné zásadou neutrality, natož rovnosti, systému DPH.

(142) Pokud jde o vrácení přeplatku DPH bez ohledu na stupeň dokončení předmětu smlouvy, i kdyby bylo možné případně souhlasit s tím, že by odchylka byla možná kvůli delšímu období výstavby, které lze u větších projektů předpokládat, nelze zejména neurčitou dobu trvání této odchylky považovat za dodržení zásady rovnosti nebo neutrality systému DPH. Především vzhledem k tomu, že podle podmínek koncesní smlouvy měl podnik PCT povinnost dokončit přístaviště II nejpozději do 30. dubna 2014 a přístaviště III do 31. října 2015, nelze s ohledem na uvedenou flexibilitu na dobu neurčitou vysvětlit, v čem se srovnatelná právní a skutková situace podniku PCT liší od situace jiných podniků, které uskutečňují investice a vrací se jim zpět přeplatek DPH.

([112]) Věc T-68/03 Olympic Airways v. Komise, Sb. rozh. 2007, s. II-2911, bod 361; a věc C-25/07, Alicja Sosnowska v. Dyrektor Izby Skarbowej, Sb. rozh. 2008, s. I-5129.

([113]) Povinnost vrátit DPH vzniká v okamžiku uhrazení DPH na vstupu a nárok na odpočet DPH se „[…] uplatní okamžitě […], […] i když členské státy mají určitý rozhodovací prostor při stanovení podmínek vrácení nadměrného odpočtu DPH, tyto podmínky nemohou narušit zásadu neutrality společného systému DPH tím, že na jejich základě je osoba povinná k dani zcela nebo částečně zatížena touto daní […], z čehož vyplývá, že vrácení daně musí být uskutečněno v přiměřené lhůtě". Věc C-25/07, Alicja Sosnowska, Sb. rozh. 2008, s. I-5129, body 15–16.

Ve světle principů systému DPH, podle kterých se musí zajistit, aby společnosti neměly prospěch z nepatřičného zvýhodnění v rámci zavedeného systému DPH, nelze toto zvláštní zacházení považovat za odůvodněné logikou systému.

(143) Pokud jde o širokou definici pojmu investiční statek, konstatuje Komise, že směrnice o DPH dává členským státům volný prostor uvážit, zda se přeplatky DPH společnostem mohou vrátit, nebo se převedou do příštího roku, a také jak vymezí „investiční statek" pro účely DPH. Určení předpisů použitelných v této souvislosti i toho, v jakých případech a na základě čeho lze uplatňovat vrácení DPH, bylo tedy na uvážení řeckého státu. Nelze však mít za to, že širokou definici pojmu investiční statek, která podniku PCT umožnila získat přeplatek DPH snadněji a dříve, odůvodňuje logika daňového systému, jelikož by to bylo v rozporu se zásadou rovnosti, jež by měla platit pro všechny společnosti, které uskutečňují investice, a nejen pro podnik PCT.

(144) I pokud jde o výpočet úroků po uplynutí 60měsíční lhůty, má Komise za to, že jej logikou řeckého systému DPH odůvodnit nelze. Obecnou zásadou neutrality DPH je možno stanovení úroků v případě prodlení při vracení DPH odůvodnit v tom smyslu, že stát má povinnost nepřesouvat břemeno systému DPH na plátce daně. Dotčená řecká ustanovení vyložily řecké soudy v tomto ohledu tak, že žádný plátce daně nemá trpět důsledky případné nečinnosti státu. Tento výklad nezávisí na částkách, které musí stát plátci daně vrátit. Nelze tedy mít za to, že zvýhodnění podniku PCT, které vyplývá z posuzovaného ustanovení, jež má na řecký stát vyvinout další tlak, nevrátí-li DPH včas, odůvodňují vysoké výdaje tohoto podniku na investici.

(145) Komise se tedy domnívá, že výše uvedená opatření, která se týkají podmínek vrácení DPH, poskytují podniku PCT selektivní výhodu.

5.3.3 *Přenos ztrát bez časového omezení – daň z příjmu (§ 2 odst. 5 zákona č. 3755/2009)*

Referenční systém

(146) Podle obecně platného rámce ([114]) se pro účely výpočtu daně z příjmu smějí ztráty z jednoho roku provozování obchodní činnosti a svobodného povolání převádět maximálně po dobu 5 let. Řecký zákon o dani z příjmu neuvádí žádnou výjimku z tohoto pravidla.

Odchylka od referenčního systému

(147) Podle § 2 odst. 5 zákona č. 3755/2009 smí podnik PCT převádět své ztráty bez jakéhokoliv časového omezení. Toto opatření jednoznačně poskytuje podniku PCT selektivní výhodu, jelikož se odchyluje od obecně platného předpisu, ze kterého podle řeckého zákona o dani z příjmu neexistují žádné výjimky. Díky tomuto ustanovení bude podnik PCT moci převádět své ztráty do jakéhokoliv období, kdy to pro něj bude výhodnější, především pak do období, kdy se změní rozdíl mezi investičními náklady a zdanitelným příjmem tohoto podniku, tj. do období, kdy začne vykazovat vysoké zisky, a to aby se vyhnul placení daní, které by bez využití této výjimky za obvyklých okolností zaplatil.

(148) Toto ustanovení tedy poskytuje podniku PCT výhodu, která odpovídá rozdílu mezi daní z příjmu, již ve skutečnosti platí, a daní z příjmu právnických osob, kterou by zaplatil v případě, že by neměl možnost převést své ztráty i do období, jež od okamžiku jejich vzniku dělí více než 5 let.

([114]) Ustanovení § 105 odst. 11 ve spojení s § 4 odst. 3 řeckého zákona o dani z příjmu.

(149) Řecké orgány a podnik PCT také tvrdí, že právo převádět ztráty po dobu trvání koncese se v tomto případě považuje za vhodné jakožto uplatnění zásady přiřazování výnosů a nákladů. Podle řeckých orgánů a podniku PCT se v rámci obecného režimu, jehož je § 2 odst. 5 součástí, v tomto ohledu uplatňuje jeden ze základních principů řeckého zákona o dani z příjmu, který by se podle nich měl považovat za referenční systém.

(150) Navíc tvrdí, že u dlouhodobých koncesí na výstavbu a provoz veřejné infrastruktury existuje výrazná nerovnováha mezi počátečním obdobím budování infrastruktury a následnými fázemi jejího provozu, kdy má být infrastruktura zisková, aby pokryla prvotní ztráty. Jelikož investice, jichž je zapotřebí předem, vedou ke značným ztrátám po delší dobu než 5 let a lze je započíst teprve v pozdější části koncesního období, připravilo by pětileté omezení koncesionáře o prospěch plynoucí z pravidla převádění ztrát. V tomto ohledu by se podniky zodpovědné za velké projekty infrastruktury nacházely v jiné situaci než běžné podniky.

(151) Komise se domnívá, že tuto odchylku od obecného předpisu nelze považovat za vlastní logice řeckého daňového systému. Jelikož pravidlo 5 let pro převádění daňových ztrát je obecné a jeho součástí není žádné rozlišení, nelze ztrátu převedenou bez jakéhokoliv časového omezení u projektů veřejné infrastruktury považovat za odůvodněnou. Desetileté omezení, které nyní platí pro partnerství veřejného a soukromého sektoru, posiluje závěr, že neomezená lhůta stanovená zvlášť pro podnik PCT představuje jeho zjevně selektivní zvýhodnění. V neposlední řadě se Komise domnívá, že s ohledem na cíle obecného zákona o dani z příjmu se ve srovnatelné právní a skutkové situaci jako podnik PCT a ostatní koncesionáři v Řecku nacházejí všechny podniky, které uskutečňují investice, jež mohou trvat několik let. Jelikož řecký daňový systém neumožňuje rozlišovat podle trvání investic podniků a stanoví toto obecné pravidlo pěti let pro všechny, nelze mít za to, že podnik PCT je, pokud jde o toto pravidlo, jiný než ostatní společnosti. Jak se uvádí v 107. bodě odůvodnění, je opatření platné pro všechny podniky zodpovědné za velké projekty infrastruktury selektivní, protože se vztahuje pouze na omezenou kategorii podniků.

Odůvodnění logikou daňového systému

(152) Řecké orgány a podnik PCT tvrdí, že a) „cílem sledovaným“ tímto opatřením by měl být cíl sledovaný odchylným ustanovením; b) cílem tohoto ustanovení je použít obecnou zásadu přiřazování výnosů a nákladů v rámci daňového systému na zvláštní vlastnosti koncesí; c) použití této zásady na tyto projekty nepředstavuje odstranění rizika neseného koncesionářem, ale má zajistit rovné zacházení a odstranění „strukturálního znevýhodnění“ těchto projektů; d) toto ustanovení se v Řecku konzistentně používá na všechny velké projekty veřejné infrastruktury a e) možnost převádět ztráty v rámci celé doby platnosti koncese je mechanismus, který vhodně reaguje na konkrétní vlastnosti těchto koncesí a objektivní rozdíl mezi koncesionářem a jinými obchodními podniky.

(153) Komise konstatuje, že cíl daňového systému se musí stanovit na úrovni referenčního systému, a nikoliv na úrovni výjimečného opatření ([115]). Kdyby referenční systém představovalo samotné opatření, uniklo by kvalifikaci jako státní podpora každé fiskální opatření bez ohledu na to, jak by bylo výjimečné. Cílem systému daně z příjmu právnických osob je přinášet příjmy státnímu rozpočtu, a kdyby se některým společnostem umožnilo snižovat svůj daňový základ, budou-li to vzhledem ke svým finančním zájmům považovat za vhodné, byl by uvedený cíl ohrožen. Značné investice spojené s velkými projekty infrastruktury kromě toho neznamenají, že společnosti, které je uskutečňují, čelí strukturálnímu znevýhodnění, jež musí systém daně z příjmu napravit. Všechny společnosti, které uskutečňují investice, mají během prvních let budování své investice ztráty a nemusí v pětiletém období stanoveném v řeckém zákoně o dani z příjmu zaznamenat výnosy. Takovéto odůvodnění by v žádném případě nevycházelo z principů řeckého systému daně z příjmu. Navíc skutečnost, že se podobné ustanovení uplatňuje u určitých velkých projektů infrastruktury v Řecku, neznamená, že musí být odůvodněné v případě podniku PCT. A konečně, nelze přijmout, že údajné zvláštní vlastnosti velkých koncesí představují právoplatný cíl obecně platných předpisů, které se týkají převodu daňových ztrát, jak se vysvětluje v 98. až 100. bodě odůvodnění výše. Řecké orgány a podnik PCT tedy neprokázaly, že lze s ohledem na principy řeckého systému daně z příjmu rozlišování ve prospěch podniku PCT odůvodnit.

([115]) Viz věc T-55/99 Confederación Española de Transporte de Mercancías (CETM) v. Komise, Recueil 2000, s. II-03207, bod 53.

(154) Komise se tedy domnívá, že posuzované selektivní opatření nelze logikou referenčního řeckého daňového systému popsaného výše odůvodnit.

5.3.4 *Výběr ze tří metod odepisování*

Referenční systém

(155) Řecký zákon o dani z příjmu stanoví, že obecným pravidlem pro odepisování aktiv je „metoda rovnoměrných odpisů“ ([116]) ([117]). Podle § 1 odst. 2 prezidentského nařízení č. 299/2003 ([118]) mají společnosti povinnost odepisovat svá dlouhodobá aktiva každý rok odpisovými sazbami stanovenými v tomto nařízení, a to nezávisle na tom, zda jsou během období odepisování v zisku, nebo ve ztrátě. Jsou-li tedy odpisy prováděny sazbami, které jsou vyšší než sazby uvedené v prezidentském nařízení, pro daňové účely se k nim nepřihlíží.

(156) Zvláště v souvislosti s koncesními smlouvami lze z hrubých příjmů odečíst rezervy na vrácení aktiv, která se po určitém časovém období na základě smlouvy vrátí státu nebo třetím stranám ([119]) ([120]). Podle ministerského rozhodnutí č. 100/2005 ([121]) se rezervy na vrácení aktiv, která se bez náhrady vrátí státu nebo třetím stranám, vytvářejí každý rok po celou dobu platnosti koncese na stavební práce. Tato rezerva se odečítá od hrubého výnosu a tvoří se ze zisků společnosti. Dotčená společnost nemá nárok vypočítávat odpisy na základě prezidentského nařízení č. 299/2003, které je obecně použitelné, a to nejen v důsledku tohoto zvláštního ustanovení, ale také v důsledku skutečnosti, že dílo postavené touto společností za účelem využívání nepatří jí, ale státu nebo třetí straně. Dotyčný odpočet se vypočítává nezávisle na existenci zisků.

(157) A konečně náklady spojené s modernizacemi a vybavením pronajatého nemovitého majetku se po dobu nájmu odepisují v rovnoměrných splátkách, pokud příslušná odpisová sazba není nižší než sazba stanovená v prezidentském nařízení č. 299/2003 ([122]).

(158) Obecným referenčním systémem v souvislosti s tímto opatřením je tedy metoda rovnoměrných odpisů, která je obecně platná po celou dobu platnosti koncese, což je období určené pro smlouvy, v jejichž rámci se odepsané aktivum vrátí státu nebo třetí straně.

(159) Řecké orgány a podnik PCT tvrdí, že ustanovení o odpisech umožňuje flexibilní výběr mezi alternativními metodami odepisování a odpisovými sazbami tak, aby bylo zajištěno vhodné zacházení za různých okolností. V souvislosti s tím odkazují na možnost podniků v oblasti průmyslu, dolů, lomů a smíšených podniků tohoto druhu rozhodnout se využít metodu rovnoměrných, nebo degresivních odpisů. Podle nich je volba metody odepisování i odpisových sazeb na volném uvážení plátců daně. V souladu s těmito dvěma metodami

([116]) Pomocí metody rovnoměrných odpisů se odpis vypočítává na základě pevné sazby z původní pořizovací hodnoty nebo z upravené pořizovací hodnoty zvýšené o hodnotu modernizací či dalšího zařízení.

([117]) V době přijetí posuzovaného ustanovení stanovil § 31 odst. 1 písm. f) řeckého zákona o dani z příjmu výjimku z tohoto pravidla, která se týkala odepisování nových strojů a mechanického nebo technického zařízení podniků v oblasti průmyslu, dolů, lomů a smíšených podniků tohoto druhu. V těchto případech mohly společnosti použít také metodu degresivního odepisování. Toto ustanovení bylo upraveno a nyní pro všechny případy stanoví pouze obecnou metodu rovnoměrných odpisů.

([118]) Prezidentské nařízení č. 299/2003 je relevantní z hlediska „definice nejvyšších a nejnižších odpisových sazeb“. Toto nařízení stanoví rozmezí mezi nejvyšší a nejnižší odpisovou sazbou pro každou kategorii dlouhodobých aktiv. Společnosti povinné k dani si mohou vybrat jakoukoliv odpisovou sazbu v tomto rozmezí. Jakmile si společnost vybere odpisovou sazbu v tomto rozmezí, má povinnost dokončit odpisy pomocí stejné sazby u všech aktiv téže kategorie, která pořídila v tomtéž účetním období. U aktiv téže kategorie pořízených v jiných účetních obdobích mají společnosti nárok použít jinou odpisovou sazbu, ale v každém případě je povinné dokončit odpisy původní odpisovou sazbou použitou na všechna aktiva téže kategorie pořízená v tomtéž účetním období.

([119]) Tento druh „rezerv“ nepředstavuje nemovitý majetek společnosti, ale odpisy dlouhodobých aktiv, která se vrátí státu nebo třetím stranám.

([120]) Ustanovení § 31 odst. 1 písm. g) řeckého zákona o dani z příjmu.

([121]) YA 100/2005 (YA 1003821/10037/B0012, řecký úř. věst. B 80 z roku 2005): Náklady odpočitatelné z hrubých příjmů společností na základě správních řešení a judikatury.

([122]) Ustanovení § 31 odst. 1 písm. l) řeckého zákona o dani z příjmu.

a s ohledem na zásadu flexibility v tomto směru odkazují na možnost partnerství veřejného a soukromého sektoru vybrat si mezi metodou rovnoměrných odpisů na celou dobu životnosti projektu a metodou rovnoměrných odpisů po dobu deseti let s možností období odepisování nejpozději jeden měsíc před dokončením projektu prodloužit ([123]). V neposlední řadě opakují argumenty předložené před rozhodnutím o zahájení řízení, že flexibilitu tohoto systému také dokazuje skutečnost, že možnost vybrat si mezi různými metodami odepisování mají i jiné společnosti, kterým se udělily koncese na velké projekty veřejné infrastruktury v Řecku.

(160) Komise konstatuje, že možnost podniků v oblasti průmyslu, dolů, lomů a smíšených podniků tohoto druhu vybrat si mezi dvěma typy metody odepisování by se na podnik PCT nevztahovala, protože tato možnost se netýká smluv, v jejichž rámci se na jejich konci vrací aktivum státu nebo třetí osobě.

(161) Navíc skutečnost, že prospěch z podobných zvýhodnění mohly mít i jiné společnosti, neznamená, že tato zvýhodnění mohou představovat referenční systém. Zejména skutečnost, že možnost vybrat si mezi různými metodami odepisování mají i jiné společnosti, kterým se udělily koncese na velké projekty veřejné infrastruktury, pouze dokazuje, že uvedená možnost se omezuje na kategorii podniků, jež provádějí velké projekty veřejné infrastruktury.

(162) Komise se tedy domnívá, že referenčním systémem pro toto opatření je systém určený ve 155. až 156. bodě odůvodnění výše.

Odchylka od referenčního systému

(163) Ustanovení § 2 odst. 6 posuzovaného zákona stanoví podniku PCT možnost vybrat si mezi třemi různými metodami odepisování:

a) Metodou rovnoměrných odpisů po celou dobu platnosti koncese.

b) Odepsáním nákladů na výstavbu díla do 10 let od jeho dokončení v rovnoměrných ročních částkách ([124]). Pokud chce podnik PCT tyto náklady odepisovat delší dobu, může tak učinit, ale musí o tom nejpozději jeden měsíc před koncem účetního období, ve kterém dokončil dílo, uvědomit správce daně.

c) Odpisem jakékoliv částky až do 100 % nákladů na výstavbu do 5 let od zahájení komerčního využívání díla ([125]). Ve všech následujících letech může společnost odepsat až 50 % neodepsaných stavebních nákladů na dokončené dílo, a to bez ohledu na dobu dokončení. Pokud podnik PCT chce využít tuto metodu, musí svůj záměr nejpozději 6 let od začátku platnosti koncese oznámit příslušnému správci daně.

(164) Podniku PCT se poskytla možnost vybrat si mezi standardní obecně platnou metodou rovnoměrných odpisů a dvěma dalšími metodami odepisování, které mají k dispozici některé velké projekty infrastruktury v Řecku. Dotčené ustanovení poskytuje podniku PCT právo vybrat si metody odepisování, které mohou ve srovnání s obecným systémem představovat zvýhodnění. Jestliže si podnik PCT například vybere jednu ze dvou metod zrychleného odepisování, bude si moci snížit daňový základ více a dříve, než kdyby použil standardní metodu rovnoměrných odpisů. Navíc prostor pro volné uvážení spočívající v možnosti vybrat si třetí metodu odepisování

([123]) Ustanovení § 105 odst. 12 řeckého zákona o dani z příjmu ve znění zákona č. 4013/2011. Tuto metodu stanoví § 97 odst. 5 zákona č. 1892/1990 pro výstavbu parkovišť.

([124]) Metoda stanovená zákonem č. 1914/1990 pro projekty BOT (*Build, Operate, Transfer* – postav, provozuj, převeď). Podle § 9 odst. 8 zákona č. 2052/1992 se toutéž metodou odepisují náklady na výstavbu a úroky z půjček a úvěrů během výstavby, které se považují za náklady na výstavbu, u děl financovaných zcela nebo částečně třetími stranami.

([125]) Metoda odepisování pro společnosti, které stavějí letiště, stanovená § 26 odst. 8 zákona č. 2093/1992.

nejpozději 6 let od začátku platnosti koncese v praxi znamená, že si podnik PCT může vybrat způsob a výši snížení daňového základu později, až bude moci přesněji spočítat své zdanitelné příjmy. V závislosti na svých příjmech v uvedené době tedy může mít prospěch ze zvýhodnění spočívajícího v možnosti snížit své zdanitelné zisky a platit nižší daně, než jaké by platil, kdyby všechna svá aktiva odepisoval podle obecně platných předpisů.

(165) Řecké orgány a podnik PCT tvrdí, že výběr metody odepisování nemůže představovat zvýhodnění, neboť prospěchem z daňové úlevy zůstávají odpisy v plné výši a lišit se bude pouze počet let, na která se rozloží.

(166) Komise v tomto ohledu konstatuje, že odepsání aktiva v plné výši za kratší nebo delší dobu může vést k odlišnému finančnímu výsledku a k odlišné daňové situaci společnosti v určitém období, a tedy ke zvýhodnění. Jestliže společnost například odepíše celkovou hodnotu aktiva za 10 let místo 35 let, bude si moci dříve snížit svůj daňový základ. Hodnota odepsaných nákladů, ke které se bude v prvním případě přihlížet, bude vyšší než hodnota týchž nákladů odepsaných za delší dobu. Komise se tedy domnívá, že daňovou úlevou skutečně zůstávají odpisy v plné výši, ale způsob využití těchto odpisů pro daňové účely může vést k dalšímu zvýhodnění podniku PCT, kterým jiné společnosti nedisponují.

(167) Řecké orgány a podnik PCT uvedly, že flexibilita vlastní pravidlům odepisování v Řecku by měla zahrnovat celou řadu možností, které umožní vhodné zacházení s projekty veřejné infrastruktury za různých okolností a zároveň zajistit odpis nákladů na aktiva v plné výši.

(168) Obecně platné pravidlo metody rovnoměrných odpisů u koncesních smluv, tj. u společností, které se nacházejí ve srovnatelné právní a skutkové situaci, je však zákonem jasně stanoveno a „flexibilita“, jež se týká rozmezí odpisových sazeb, není obecně platná pro náklady na koncesní smlouvy, ale pro jiné typy investičních nákladů.

(169) Řecké orgány také tvrdí, že výklad dodatečné flexibility poskytnuté podniku PCT, který ve svém rozhodnutí o zahájení řízení uvedla Komise, je nesprávný a že tato flexibilita automaticky a nutně nepředstavuje zvýhodnění. Vzhledem k tomu jak každá z dostupných metod odepisování funguje, a zejména vzhledem k rozmezí odpisových sazeb u každé z těchto metod ve spojení s konkrétními okolnostmi ([126]), v zásadě nelze vyloučit, že se kteroukoliv z těchto alternativních metod dospěje k podobnému výsledku. Navíc pouhá skutečnost, že jeden podnik má více alternativ než jiný, automaticky neznamená zvýhodnění. Přítomnost, nebo nepřítomnost konkurenční výhody lze prokázat pouze na základě posouzení podmínek hospodářské soutěže a různých výsledků, ke kterým by bylo možné za konkrétních okolností dospět použitím alternativních metod odepisování, jež má každý soutěžitel k dispozici.

(170) Komise se domnívá, že argumentace výše v podstatě potvrzuje její odůvodnění v tomto směru v rozhodnutí o zahájení řízení ([127]). Jelikož každá metoda odepisování má jiné parametry, které je třeba posoudit, aby se vybrala ta nejvýhodnější, má podnik PCT díky tomuto ustanovení volnost provést vlastní výpočty a vybrat si mezi různými metodami odepisování tu, jež jeho zájmům vyhovuje více. Zejména díky skutečnosti, že se i 6 let od zahájení projektu stále může rozhodnout metodu odepisování, která se použije, změnit, má větší svobodu než běžný subjekt ([128]). Vzhledem k tomu, že si nadto podnik PCT na rozdíl od jiných podniků, které mohou uplatňovat pouze obvyklá pravidla odepisování týkající se koncesí, může zvolit metodu, kterou považuje za vhodnou, požívá ve srovnání s těmito společnostmi určitě selektivního zvýhodnění. V této souvislosti nemá význam posuzovat podmínky hospodářské soutěže a různé výsledky, ke kterým by mohli různí soutěžitelé za konkrétních okolností dospět, jelikož se nejedná o cíl, s nímž je třeba srovnatelnou právní a skutkovou situaci podniku PCT porovnávat.

([126]) Např. hodnota aktiva, ziskovost, podnikatelský plán.
([127]) Viz 165. bod odůvodnění rozhodnutí o zahájení řízení.
([128]) Jeho svoboda je dokonce větší než například svoboda partnerství veřejného a soukromého sektoru (tímto není dotčen názor, který může Komise k fiskálním ustanovením s významem pro partnerství veřejného a soukromého sektoru zaujmout).

(171) Řecké orgány se navíc drží své původní argumentace, pokud jde o pravidla odepisování platná pro řídicí orgán přístavu Pireus a pro přístav Soluň ([129]), další dva významné přístavy v Řecku, a trvají na svém stanovisku, že dotčené ustanovení zajišťuje, aby se s podnikem PCT nezacházelo méně příznivě než s uvedenými dvěma provozovateli přístavů.

(172) Komise konstatuje, že skutečnost, že v určité době platily pro řídicí orgán přístavu Pireus a pro přístav Soluň konkrétní odpisové sazby, v žádném případě neznamená, že podnik PCT mohl mít nárok na zvláštní zacházení, ani že toto zvláštní zacházení bylo odůvodněné. Komise se tedy domnívá, že posuzované ustanovení představuje selektivní zvýhodnění podniku PCT.

(173) Toto zvýhodnění spočívá v možnosti podniku PCT vybrat si mezi třemi metodami odepisování a odpovídá rozdílu mezi daní z příjmu, kterou by musel zaplatit, kdyby použil metodu rovnoměrných odpisů, a daní z příjmu, již nakonec po použití jiné metody odepisování zaplatil.

Odůvodnění logikou daňového systému

(174) Řecké orgány a podnik PCT tvrdí, že a) volba alternativních metod odepisování je součástí obecného režimu platného pro všechny podniky pověřené projekty veřejné infrastruktury ve všech hospodářských odvětvích; b) nedochází k diskriminaci, jelikož se koncesionáři velkých projektů infrastruktury nacházejí v jiné právní a skutkové situaci, než jak je tomu v případě jiných činností; c) dotčené ustanovení svým zněním odpovídá svému cíli a je k dispozici všem takovýmto společnostem; d) relevantními kritérii jsou sledovaný cíl, zvolený mechanismus a zásada flexibility v rámci obecného systému odepisování aktiv; e) absence tohoto ustanovení by s sebou nesla právní nejistotu, protože pro některé typy aktiv odpisové sazby neexistují; f) podstatou ustanovení je umožnit větší flexibilitu při odepisování aktiv, na něž se v důsledku specifik koncesí na veřejnou infrastrukturu nevztahují standardní sazby; g) jelikož tento mechanismus systematicky platí pro všechny koncese na veřejnou infrastrukturu ve všech odvětvích, je v souladu s příslušnou zásadou flexibility systému odepisování; h) tento mechanismus je vhodný a přiměřený, protože uplatňuje zásadu flexibility a protože neexistuje vhodnější alternativa, jež by tuto flexibilitu při odepisování zajistila vzhledem k tomu, že okolnosti, se kterými se každý podnik v době výběru své metody odepisování potýká, nemohou být známy předem; a i) podniku PCT se nepřiznává jiný zvláštní prostor k volnému uvážení než ten, který odůvodňuje obecná zásada flexibility.

(175) Komise nejprve připomíná, že podle standardní judikatury by členský stát měl selektivní opatření odůvodnit ([130]). Argumentace poskytnutá řeckými orgány a příjemcem nedokazuje, na jakém základě lze opatření, které poskytuje příjemci prostor k volnému uvážení, považovat za odůvodněné logikou daňového systému. Trvá tedy na svých předběžných závěrech uvedených v rozhodnutí o zahájení řízení v tom smyslu, že toto opatření nelze odůvodnit povahou a obecnou systematikou systému.

(176) Navíc konstatuje, že flexibilitu, která ponechává odpis aktiv zcela na volném uvážení příjemce, nelze považovat za zásadu vlastní fiskálnímu systému, jež může opatření odůvodnit. V podstatě by to totiž vedlo k úvaze, že obecným systémem je samotné opatření, a jeho způsob fungování by byl cílem, kterým je lze odůvodnit. Bylo-li by toto odůvodnění použitelné, mohlo by kvalifikaci jakožto státní podpora uniknout každé diskreční fiskální opatření. Dále nelze mít za to, že je všemi předloženými argumenty, které se týkají skutečnosti, že podobné předpisy platí i pro jiné koncesní smlouvy o veřejné infrastruktuře v Řecku, dotčené opatření odůvodněno ([131]). Toto opatření tedy představuje selektivní zvýhodnění, které nelze logikou nebo obecnou systematikou systému odůvodnit.

([129]) Posuzované ustanovení pomohlo odstranit mezeru v obecném řeckém daňovém systému, pokud jde o odepisování aktiv používaných při provozování kontejnerového přístavního terminálu, jako jsou například aktiva, která bude pro účely koncesní smlouvy používat podnik PCT. V § 34 zákona č. 2937/2001 se stanoví konkrétní odpisové sazby, které řídicí orgán přístavu Pireus a přístav Soluň v rámci metody rovnoměrných odpisů využijí u konkrétních typů přístavních aktiv, jež používají. Řecké orgány tvrdí, že tyto sazby nejsou pro podnik PCT použitelné. Kdyby se podnik PCT podle řeckých orgánů rozhodl použít metodu rovnoměrných odpisů a směl využít tyto odpisové sazby, překročilo by období odepisování dobu platnosti koncese. Kdyby měl podnik PCT na druhou stranu povinnost použít metodu rovnoměrných odpisů s odpisovými sazbami, jež se od těch, které platí pro řídicí orgán přístavu Pireus a přístav Soluň, liší, byl by ve srovnání s těmito subjekty znevýhodněn (viz 166. bod odůvodnění rozhodnutí o zahájení řízení).

([130]) Viz věc Portugalsko v. Komise, bod 81, v poznámce pod čarou 80.

([131]) V této souvislosti viz posouzení Komise v 98. až 100. bodě odůvodnění výše.

5.3.5 *Osvobození od kolkovného na úvěrových dohodách a každé doplňkové dohodě o financování investičního projektu (§ 2 odst. 8)*

Referenční systém

(177) Podle obecně platných právních předpisů se u písemné podoby několika občanskoprávních a obchodněprávních úkonů, tedy včetně dohod o půjčce a úvěrových a doplňkových dohod, ukládá kolkovné. Podle prezidentského nařízení o kolkovném ([132]) se kolkovné vybírá v souvislosti s konkrétním dokumentem, který představuje písemný záznam transakce. Kolkovné se týká samotného úkonu, je tedy na smluvních stranách, aby se dohodly, která je uhradí. V praxi to však znamená, že u dohod o půjčce a úvěrových a doplňkových dohod má povinnost uhradit příslušné kolkovné většinou dlužník, jelikož věřitel má moc takovéto řešení prosadit. Několik typů kolkovného a daní z obratu po zavedení DPH jako obecné daně z výdajů do řeckého právního řádu zákonem č. 1642/1986 nahradila DPH ([133]).

(178) Ustanovení § 16 zákona č. 1676/1986 a § 36 zákona č. 3220/2004 osvobozují od kolkovného dohody o půjčce, úvěrové dohody i jejich doplňkové dohody, které poskytly řecké a zahraniční banky v Řecku či které mají souvislost s Řeckem – tedy které byly uzavřeny a/nebo podepsány v Řecku, vyplývají z nich povinnosti, jež je třeba splnit v Řecku či v nich uplatňuje zajištění v Řecku (zásada teritoriality) ([134]). Podle stávajícího zákona o kolkovném tedy úvěry poskytnuté jinými podniky než bankami podléhají kolkovnému ([135]), nemají-li souvislost s Řeckem nebo nejsou-li poskytnuty formou dluhopisů. Kolkovnému podléhají také úvěry převáděné mezi jinými podniky než bankami ([136]), jestliže mu původně podléhala jistina úvěru.

(179) Komise konstatuje, že právní předpisy o kolkovném obsahují několik výjimek, jež platí zejména po zavedení systému DPH a/nebo nahrazení kolkovného jinými poplatky či daněmi. Obecně platným rámcem pro toto opatření však zůstává řecký systém kolkovného v podobě, kterou měl v době přijetí posuzovaného ustanovení. Existence výjimek z tohoto systému neznamená, že systém kolkovného neexistuje, ale že se každá výjimka ([137]) musí posuzovat podle své skutkové podstaty.

Odchylka od referenčního systému

(180) Jelikož podle obecně platného rámce podléhají dohody o půjčkách a úvěrové a doplňkové dohody s jinými společnostmi než bankami, které se uzavřely a plní v Řecku nebo mají souvislost s Řeckem ([138]), kolkovnému, musel by podnik PCT za tento druh úkonů za obvyklých okolností uhradit kolkovné. Posuzované ustanovení však podnik PCT od kolkovného, které by za tento typ úkonů musel za obvyklých okolností hradit, osvobodilo. Podnik PCT tak byl od kolkovného, které by obvykle musel hradit za úvěry od jiných společností než bank, zejména od své mateřské společnosti Cosco, osvobozen ([139]).

([132]) Prezidentské nařízení ze dne 28. července 1931 (řecký úř. věst. A 239 1931, ve znění pozdějších předpisů, zejména zákona č. 2873/2000.

([133]) Zavedení DPH se však nedotklo kolkovného stanoveného pro úvěrové dohody.

([134]) Podle ustálené judikatury podléhá kolkovnému v Řecku úvěrová dohoda uzavřená mimo Řecko soukromoprávním úkonem, pokud plnění úvěru nastane v Řecku. K „plnění v Řecku" dojde, poskytne-li zahraniční věřitel dlužníkovi se sídlem v Řecku částku úvěru v Řecku. „Poskytnutí částky úvěru v Řecku" nastává, pokud věřitel skutečně vloží částku úvěru na účet dlužníka u řecké banky (stanovisko Legislativní rady Řecké republiky č. 964/1955, Soudu prvního stupně v Soluni č. 2123/1963, obchodního soudu prvního stupně č. 2163/1967, správního soudu prvního stupně č. 6043/2001 a státní rady č. 2996/1991 a č. 984/1992). Státní rada dále rozsudkem č. 3639/2013 rozhodla, že „*[…] úvěrová dohoda uzavřená soukromoprávním úkonem v zahraničí podléhá kolkovnému, stanoví-li se v jejím rámci povinnosti, které by se měly plnit v Řecku, přičemž takovouto povinností je povinnost dlužníka, jež vyplývá z uvedené dohody, převést do Řecka příkazem uděleným zahraniční bance dohodnutou částku úvěru, kterou věřitel v zahraničí složil na jméno [dlužníka]*".

([135]) Ve výši 2,4 %.

([136]) Opět ve výši 2,4 %.

([137]) Posouzením Komise v tomto případě není dotčen postoj k těmto výjimkám, který může zaujmout mimo rámec tohoto řízení.

([138]) Jak se popisuje v poznámce pod čarou 134 výše.

([139]) Řecké orgány a podnik PCT uvádějí dva úvěry (ve výši 54,8 milionu EUR a […] milionů EUR), které podnik získal od své mateřské společnosti Cosco na zahájení investic v přístavu Pireus.

(181) V důsledku toho by podnik PCT ve srovnání s jinými podniky ve srovnatelné právní a skutkové situaci požíval selektivního zvýhodnění. Toto zvýhodnění odpovídá kolkovnému, které by podnik PCT musel podle obecně platných předpisů za obvyklých okolností uhradit.

(182) Řecké orgány a podnik PCT nezpochybňují, že tyto úvěrové transakce jsou od platby kolkovného, které by za obvyklých okolností bylo splatné, osvobozeny. Tvrdí však, že toto osvobození dává podniku PCT větší flexibilitu, pokud jde o financování potřebné k plnění jeho povinností v rámci koncese bez jakýchkoliv dodatečných nákladů, a to za výjimečných okolností, kdy by se tato flexibilita považovala za nutnou. Poukazují také na skutečnost, že prospěch z této výjimky měl v souvislosti se svou koncesí na řízení přístavu Pireus i řídicí orgán přístavu Pireus. Proto by se toto opatření mělo považovat za součást obecného opatření, jež je vlastní řeckému daňovému systému a jehož cílem je usnadnit financování velkých projektů infrastruktury.

(183) Jak se však již uvádí u ostatních opatření výše, usnadnění financování velké infrastruktury je třeba vzít v úvahu při posuzování případné slučitelnosti, nikoliv přítomnosti státní podpory.

(184) Řecké orgány a příjemce navíc tvrdí, že ani jeden z podřízených úvěrů ve výši […] milionů EUR a 54,8 milionu EUR, které podnik Cosco poskytl podniku PCT na zahájení jeho investic v přístavu Pireus, kolkovnému podle obecně platných předpisů nepodléhal, jelikož a) byly poskytnuty mimo Řecko, b) byly vyplaceny na bankovní účet podniku PCT zřízený u banky mimo Řecko a c) podnik PCT je splatil peněžním převodem ze svého bankovního účtu mimo Řecko. Jako doklad v tomto směru poskytli zprávu o řádném daňovém auditu za příslušné účetní období podniku PCT, která tuto výjimku potvrzuje.

(185) Komise především konstatuje, že skutečnost, že podnik PCT neuhradil u výše uvedených transakcí kolkovné, nedokazuje, že by je nehradil ani podle obecně platných předpisů. Poskytnutá zpráva o daňovém auditu konkrétně odkazuje na posuzované ustanovení. Dotčené transakce jsou navíc zcela totožné jako obdobná transakce, která podle Odvolacího správního soudu v Aténách ([140]) porušovala zásadu teritoriality zákona o kolkovném ([141]). Konkrétně v uvedené věci uzavřela úvěrovou dohodu společnost se sídlem v Řecku jako dlužník a zahraniční podnik se sídlem mimo Řecko jako věřitel. Úvěrová dohoda se podepsala mimo Řecko. Věřitel složil částku úvěru na bankovní účet dlužníka mimo Řecko a poté měla zahraniční banka povinnost převést částku úvěru tentýž den na bankovní účet dlužníka v Řecku. Odvolací správní soud se domníval, že tento úvěr má tytéž právní účinky, jako kdyby se podepsal v Řecku a jako kdyby se částka úvěru převedla přímo v Řecku bez zprostředkování zahraniční bankou, a proto podléhá kolkovnému.

(186) Tentýž případový scénář platí také u úvěrů poskytnutých podnikem Cosco podniku PCT. Konkrétně se úvěrová dohoda podepsala mimo Řecko, částky úvěru se dne 21. dubna 2009 složily na účet podniku PCT u HSBC v Lucembursku a dne 22. dubna 2009 se převedly na účet podniku PCT u HSBC v Pireu. Podle podání řeckých orgánů použil podnik PCT 50 milionů EUR navýšených o DPH jako záruku, kterou musel za účelem vstupu úvěrové dohody v platnost poskytnout řídicímu orgánu přístavu Pireus ([142]). Skutková situace úvěrové dohody ve výše uvedeném případě je tedy totožná jako skutková situace úvěrových dohod mezi podniky Cosco a PCT. Ačkoliv byl tedy úvěr podepsán a složen na bankovní účet mimo Řecko, byl následně převeden na účet podniku PCT v Řecku, aby jej tento podnik využil pro účely koncesní smlouvy v Řecku. Na základě zásady teritoriality zakotvené v § 8 zákona o kolkovném podle výkladu řeckých soudů tedy dotčené úvěrové dohody měly podléhat úhradě kolkovného v souladu s obecně platnými předpisy. Komise se tudíž domnívá, že podnik PCT již díky tomuto ustanovení, které nepředstavuje uplatnění obecně platných předpisů, ale odchylku od nich, měl prospěch z konkrétního finančního zvýhodnění.

(187) Řecké orgány a příjemce tvrdí, že toto soudní rozhodnutí není v případě podniku PCT použitelné, protože skutková situace dotyčné věci se od skutkové situace úvěrových dohod uzavřených podnikem PCT liší. Tvrdí přitom, že podnik PCT mohl částky těchto úvěrů použít pro své účely mimo Řecko. Navíc tvrdí, že proti tomuto

([140]) Rozhodnutí 617/2006 o výkladu § 8 zákona o kolkovném.
([141]) Ustanovení § 8 zákona o kolkovném. Viz judikatura v poznámce pod čarou 134 výše.
([142]) V souladu s čl. 3 odst. 1 koncesní smlouvy.

rozhodnutí byl podán opravný prostředek k řeckému nejvyššímu správnímu soudu a že řecká státní správa používá výkladový oběžník ([143]), podle kterého by tato transakce kolkovnému nepodléhala. Tento oběžník je pro státní správu obecně platný a závazný. Neuhrazení kolkovného u těchto dvou transakcí tedy nepředstavuje odchylku od obecně platných předpisů.

(188) Podle Komise nelze mít za to, že výkladový oběžník o používání zákona o kolkovném má vyšší právní sílu než soudní rozhodnutí. Ani skutečnost, že se proti rozhodnutí odvolacího správního soudu podal opravný prostředek, neznamená, že toto rozhodnutí není použitelné. V souladu s dotyčným rozhodnutím je navíc výše popsaný výklad zásady teritoriality ([144]) podle řeckých soudů. Dále Komise konstatuje, že skutkový stav relevantní v případě úvěrových dohod uzavřených podnikem PCT je totožný, a lze tedy dospět k závěru, že na základě obvykle platných předpisů v souladu s jejich výkladem řeckými soudy by podnik PCT musel příslušné kolkovné uhradit. Vzhledem k tomuto výkladu posuzované ustanovení zjevně poskytuje podniku PCT selektivní výhodu.

Odůvodnění logikou daňového systému

(189) Řecké orgány tvrdí, že tato výjimka je v souladu s obecným režimem postupného ukončování kolkovného v případech, kdy se zákonodárce rozhodne, že osvobození od kolkovného je vhodný mechanismus, který zajistí, aby se k objektivně odlišným situacím přistupovalo pro daňové účely odlišně. Za tímto účelem se tato výjimka vztahuje na všechny podniky, které provádějí projekty veřejné infrastruktury. Jakožto mechanismus, který řeší konkrétní vlastnosti uvedených podniků, je také přiměřený, protože vzhledem k tomu, že tyto podniky mohou v každém případě využívat několik jiných alternativních typů transakcí, které jsou také osvobozeny od kolkovného, nemůže příjem z kolkovného ohrozit.

(190) Komise konstatuje, že postupné ukončování kolkovného nemůže jako zásada systému kolkovného, který toto opatření odůvodňuje, platit: toto ukončování lze totiž předvídat, pouze pokud by se týkalo všech úvěrových dohod, nikoliv jen úvěrových dohod podniku PCT. Pokud jde o zvláštní vlastnosti projektů veřejné infrastruktury, odkazuje Komise na svou analýzu v 98. až 100. bodě odůvodnění tohoto rozhodnutí. Komise tedy dospěla k závěru, že řecké orgány a podnik PCT neprokázaly opodstatněnost tohoto selektivního opatření logikou daňového systému.

5.3.6 *Osvobození od kolkovného ze smluv mezi věřiteli úvěrových dohod, podle nichž se převádějí z nich plynoucí závazky a práva (§ 2 odst. 9)*

(191) Podle stávajícího zákona o kolkovném podléhají kolkovnému úvěry převáděné mezi jinými podniky než bankami ([145]), jestliže mu původně podléhala jistina úvěru.

(192) Komise se domnívá, že výše uvedené ustanovení § 2 odst. 9 představuje přímé zvýhodnění věřitelů podniku PCT, mimo jiné jeho mateřské společnosti Cosco. Toto zvýhodnění odpovídá částce kolkovného, kterou by věřitelé podniku PCT museli podle obecně platných předpisů v případě převodu úvěru, jenž souvisí s koncesní smlouvou uzavřenou s podnikem PCT, za obvyklých okolností uhradit. Toto ustanovení také představuje nepřímé zvýhodnění podniku PCT, neboť by mu mohlo usnadnit získání úvěru.

(193) Podle řeckých orgánů poskytl podnik Cosco v roce 2009 podniku PCT dva úvěry, které byly podle řeckých orgánů a podniku PCT splaceny v roce 2011. Díky posuzovanému ustanovení mohl mít podnik Cosco, který je mateřskou společností podniku PCT, v případě převodu těchto půjček na jiné společnosti prospěch z osvobození

([143]) Výkladový oběžník č. 1027/1990.
([144]) Viz poznámka pod čarou 134.
([145]) Opět v sazbě 2,4 %.

od kolkovného. Podle řeckých orgánů a podniku PCT podnik PCT tyto úvěry již splatil. Na základě toho nemá Komise důvod se domnívat, že k takovémuto převodu došlo. Toto ustanovení však může představovat selektivní zvýhodnění podniku Cosco nebo jiných věřitelů podniku PCT.

(194) Argumenty předložené řeckými orgány a podnikem PCT v souvislosti s tímto osvobozením od kolkovného jsou totožné jako argumenty uvedené v souvislosti s osvobozením od kolkovného z půjček ve prospěch podniku PCT. Na základě toho dospěla Komise k závěru, že její odůvodnění v souvislosti s uvedeným osvobozením platí i pro toto opatření. Toto opatření je tedy selektivní a nelze je považovat za odůvodněné povahou a obecnou systematikou systému.

5.3.7 *Osvobození od kolkovného z náhrady, kterou řídicí orgán přístavu Pireus vyplácí podniku PCT podle koncesní smlouvy, jež je mimo rozsah působnosti zákona o DPH (§ 2 odst. 10)*

Referenční systém

(195) Pokud jde o toto opatření, je referenčním systémem režim kolkovného platný pro občanskoprávní nebo obchodněprávní úkony v Řecku. Předpisy, kterými se tento režim řídí, již byly uvedeny v 177. a 179. bodě odůvodnění tohoto rozhodnutí. Podle předpisů o kolkovném se kolkovné ukládá v souvislosti s právními dokumenty, které jsou opatřeny kolkem, a nikoliv v souvislosti s konkrétními osobami povinnými k dani, jež tyto dokumenty podepíší. Podle ministerského oběžníku č. 44/1987 ([146]), který vykládá ustanovení o kolkovném po změnách zavedených s režimem DPH, kolkovnému nepodléhají smlouvy, právní úkony ani transakce, jež podléhají DPH.

(196) Navíc podle výkladu obecně platného zákona řeckými správci daně a jeho praktického prosazování těmito orgány nepodléhá náhrada DPH, a podléhá tedy kolkovnému ([147]).

(197) Podle téhož oběžníku aktivace doplňkové dohody (týkající se jistoty, záruky, hypotéky, sankční doložky a všech dalších typů zajištění) – která souvisí se smlouvou, jež podléhá DPH, a je tedy od kolkovného osvobozena, – poměrnému kolkovnému nepodléhá. Podléhá-li však hlavní smlouva DPH nebo paušálnímu (a nikoliv poměrnému) kolkovnému, podléhá aktivace dohody, která tuto smlouvu doplňuje, paušálnímu kolkovnému.

(198) A konečně, kolkovnému podléhá výplata dalších typů náhrady, například náhrady škody nebo náhrady za porušení smlouvy na mezinárodní úrovni.

(199) Řecké orgány uvedly, že podle ustanovení řeckého zákona o kolkovném podléhá náhrada škody vyplacená v Řecku kolkovnému ve výši 3,6 %. Výplata náhrady podle doložky o náhradě škody uvedené ve smlouvě podléhá kolkovnému ve výši 2,4 %.

Odchylka od referenčního systému

(200) V § 2 odst. 10 ratifikačního zákona bylo stanoveno, že jakýkoliv typ náhrady, již by řídicí orgán přístavu Pireus zaplatil podniku PCT na základě koncesní smlouvy, která nespadá do působnosti zákona o DPH, je od kolkovného osvobozen.

([146]) Článek 3 ministerského oběžníku č. 44/1987: Provádění ustanovení o výběru kolkovného z různých smluv a úkonů.

([147]) Podle § 57 odst. 1 písm. b) zákona č. 1642/1986 jsou od kolkovného osvobozeny transakce, které podle § 2 téhož zákona podléhají DPH, i jejich doplňkové dohody. Podle § 2 řeckého zákona o DPH (zákon č. 2859/2000, kterým se nahrazuje zákon č. 1642/1986 o zavedení DPH do řeckého právního řádu) se DPH vztahuje na poskytování zboží a služeb, poskytují-li se za úplatu. Podle převládajícího výkladu těchto ustanovení se poskytováním služeb za odměnu nerozumí výplata náhrady, která tak nepodléhá DPH, ale podléhá kolkovnému.

(201) Vzhledem k tomu, že podle obecně platného rámce se kolkovné vztahuje na právní dokumenty, a nikoliv konkrétně na strany dotčené transakce, a vzhledem k tomu, že řídicí orgán přístavu Pireus byl ze zákona v době přijetí ratifikačního zákona od kolkovného osvobozen ([148]), měl by na základě obecně platných předpisů pokaždé, kdy by platba náhrady v souvislosti s koncesní smlouvou jménem řídicího orgánu přístavu Pireus nespadala do působnosti zákona o DPH, ale vztahovalo by se na ni kolkovné, povinnost toto kolkovné zaplatit podnik PCT. Díky tomuto ustanovení by podnik PCT byl od povinnosti zaplatit paušální kolkovné osvobozen zejména v případě aktivace sankční doložky v koncesní smlouvě a rovněž v případě, kdy by řídicí orgán přístavu Pireus zaplatil v souvislosti s koncesní smlouvou nebo jejím porušením náhradu škody. Podle řeckých orgánů a příjemce by navíc vzhledem k tomu, že byl řídicí orgán přístavu Pireus v dotčené době od platby kolkovného v souvislosti s transakcemi, které se týkají prací, jež jeho jménem prováděly třetí strany, osvobozen, byl na základě tohoto ustanovení od platby kolkovného v souvislosti se svými ujednáními s řídicím orgánem přístavu Pireus, na která se kolkovné vztahuje, osvobozen i podnik PCT. Dotčené osvobození by tedy podnik PCT od povinnosti platit kolkovné v těchto případech osvobozovalo, což zjevně představuje selektivní zvýhodnění podniku PCT.

(202) Pokud podle řeckých orgánů a podniku PCT existuje mezi platbou náhrady a smlouvou, na niž se v souladu s doložkou o náhradě škody (dále též „sankční doložka“) v ní obsaženou vztahuje režim DPH, příčinná souvislost, je takováto náhrada od kolkovného osvobozena. Je tomu tak proto, že takováto doložka o náhradě škody se považuje za doplňkovou dohodu, která je od kolkovného osvobozena, pokud se na hlavní dohodu vztahuje DPH. Jelikož koncesní smlouva podléhá DPH, je každá platba na základě sankční doložky obsažené v koncesní smlouvě podle obecně platných předpisů od kolkovného osvobozena.

(203) Komise poznamenává, že podle obecně platných předpisů se při aktivaci ustanovení o pokutách ve smlouvě, na kterou se vztahuje DPH, skutečně žádné kolkovné v poměrné výši neodvádí. V těchto případech se však podle téhož oběžníku, na který se řecké orgány odvolávají, platí kolkovné stanovené paušálně. V případě, že by řídicí orgán přístavu Pireus musel v důsledku aktivace sankční doložky v koncesní smlouvě zaplatit náhradu, nezaplatil by podnik PCT díky posuzovanému ustanovení paušální kolkovné, jež by bylo splatné. Dotčené ustanovení tedy podnik PCT selektivně zvýhodnilo.

(204) Řecké orgány a podnik PCT také uvádějí, že na platbu jiných typů náhrady, například náhrady škody či náhrady za porušení smlouvy na mezinárodní úrovni, se kolkovné vztahuje. V tomto směru § 2 odst. 10 zavádí osvobození těchto dalších typů náhrady. Podle řeckých orgánů a podniku PCT je však toto osvobození součástí obecného systému, jehož cílem je řešit objektivně odlišné vlastnosti/specifika koncesí na veřejnou infrastrukturu. V tomto ohledu tedy nedochází k žádnému skutečnému rozlišování a není přítomna žádná selektivnost.

(205) Komise konstatuje, že řecké orgány a podnik PCT potvrzují její zjištění, že by v případech, kdy by řídicí orgán přístavu Pireus podniku PCT za škody vzniklé v souvislosti s koncesní smlouvou a/nebo jejím případným porušením zaplatil náhradu, podnik PCT na základě posuzovaného ustanovení neplatil kolkovné, jež by za obvyklých okolností zaplatit měl. Tímto ustanovením se tedy podniku PCT poskytuje zvýhodnění, které odpovídá výši kolkovného, jež by musel za těchto okolností zaplatit, ale od něhož byl osvobozen. Pokud jde o argumentaci, která se týká obecné systematiky vlastní projektům veřejné infrastruktury, odkazuje Komise na svou analýzu v 92. až 97. a 107. bodu odůvodnění výše. Komise má zejména za to, že opatření, jež platí pro společnosti pověřené projekty veřejné infrastruktury, platí pouze pro určitou kategorii podniků, a je tedy selektivní.

Odůvodnění logikou daňového systému

(206) Řecké orgány a podnik PCT tvrdí, že toto osvobození odpovídá obecnému režimu postupného ukončování kolkovného na základě zásady rovnosti, jelikož představuje mechanismus, jímž se zajišťuje, že se zvláštní vlastnosti projektů v oblasti veřejné infrastruktury odpovídajícím způsobem daňově zohlední. Komise nemůže přijmout tvrzení, že tyto „cíle“ dotčené opatření odůvodňují, přičemž odkazuje na všechny jednotlivé analýzy, které se týkají osvobození úvěrů poskytnutých podniku PCT od kolkovného ve 189. až 190. bodě odůvodnění.

([148]) Podle § 2 zákona č. 2688/1999 ve spojení s § 362 zákona č. 1559/1950. Postojem Komise vyjádřeným v tomto rozhodnutí není dotčen postoj, který by k tomuto ustanovení mohla případně zaujmout v budoucnu.

(207) Řecké orgány a podnik PCT nadto tvrdí, že toto osvobození je v souladu se zásadou rovnosti. Při jeho absenci a vzhledem k tomu, že řídicí orgán přístavu Pireus byl v době přijetí ratifikačního zákona od platby kolkovného v souvislosti s transakcemi, které se týkají prací prováděných jeho jménem jinými osobami, osvobozen, by měl podnik PCT povinnost zaplatit kolkovné ve všech případech, kdy mu tato povinnost v důsledku ujednání s řídicím orgánem přístavu Pireus vznikne.

(208) Jak je však již uvedeno v rozhodnutí o zahájení řízení ([149]), skutečnost, že řídicí orgán přístavu Pireus může být od povinnosti platit kolkovné osvobozen, neznamená, že takovéto osvobození podniku PCT je odůvodněno povahou daňového systému.

(209) Komise podotýká, že toto ustanovení zrušil zákon č. 4152/2013. Selektivní zvýhodnění podniku PCT by se tudíž týkalo pouze minulosti.

5.3.8 *Ochrana investic v rámci koncesní smlouvy podle legislativního nařízení č. 2687/1953 na základě žádosti podniku PCT (§ 3)*

Popis legislativního nařízení a opatření, jež mohou být jeho součástí

a) Postup

(210) Legislativní nařízení č. 2687/1953 řeckým správním orgánům umožňuje poskytnout zvláštní výhodný režim kterékoliv společnosti, jež do země dováží zahraniční kapitál k provedení „produktivních investic". Přeje-li si společnost tohoto režimu využít, musí podat žádost na ministerstvo národního hospodářství. Na základě žádosti vydá zvláštní výbor stanovisko poté, co posoudí:

— zda je investice „produktivní", tj. zda směřuje k rozvoji vnitrostátní produkce či přispívá k hospodářskému rozvoji země,

— zda obnáší zahraniční kapitál jakékoliv povahy, tj. cizí měnu, zařízení a materiály, vynálezy, technické metody či ochranné známky,

— „užitečnost" dovozu zahraničního kapitálu; v tomto konkrétním ohledu nařízení neuvádí žádnou definici či kritéria, jež by bylo nutno splnit, a přiznává tak prostor pro uvážení vnitrostátním správním orgánům.

(211) Po vydání tohoto stanoviska příslušný ministr v závislosti na významu investice navrhne neodvolatelné prezidentské nařízení či přijme ministerské rozhodnutí, jímž se schvaluje dovoz zahraničního kapitálu za zvláštních podmínek stanovených v uvedeném dokumentu a přiznává neodvolatelný výhodný režim ([150]).

b) Výsady, jež lze přiznat

(212) Prezidentským nařízením/ministerským rozhodnutím, které lze v případě konkrétní společnosti přijmout, se poskytují tyto fiskální „nástroje" ([151]):

— zmrazení platné daňové sazby ze zisku na období o délce nejvýše 10 let či uplatnění nižší sazby daně ([152]),

— snížení nebo osvobození od cla či poplatků za dovoz zařízení apod. na dobu nejvýše 10 let,

— nižší sazba nebo osvobození od daně ukládané místními orgány či přístavními orgány na dobu nejvýše 10 let,

([149]) Viz 188. a 203. bod odůvodnění rozhodnutí o zahájení řízení.
([150]) Tento zvláštní režim lze změnit pouze v případě, že s tím společnost, jíž byl přiznán, souhlasí.
([151]) Ustanovení § 8 a 11 legislativního nařízení.
([152]) Lze také stanovit úpravu pro případ snížení obvykle platných limitů.

— snížení případných poplatků a licenčních poplatků všeho druhu spojených se zápisem hypoték či vytvořením zástavních práv jako zajištění k dovezenému kapitálu či k uzavření případné smlouvy v této souvislosti, či osvobození od takovýchto poplatků,

— zákaz vývozních omezení či daní,

— zákaz zpětného uložení daně,

— osvobození aktiv společnosti, jež je příjemcem, od nuceného vyvlastnění ve prospěch státu,

— zákaz zabavení aktiv podniku, na který se ochrana vztahuje,

— nábor cizích státních příslušníků jakožto technického a administrativního personálu a povolení vyvézt částku, která odpovídá jejich odměně, v cizí měně,

— povolení repatriovat úvěry nebo základní kapitál (až do výše 10 % objemu kapitálu dovezeného za rok); kumulativní vývoz zisků (bez zdanění až do výše 12 % objemu kapitálu dovezeného a repatriovaného za rok); vývoz úroků (až do 10 % za rok) ([153]).

(213) Podle tohoto legislativního nařízení se aktiva společností, k jejichž vzniku či významnému rozmnožení ([154]) s pomocí cizího kapitálu na základě tohoto nařízení došlo, osvobozují od nuceného vyvlastnění ve prospěch státu a aktiva těchto společností nelze ani nijak zabavit ([155]). V neposlední řadě existuje zvláštní ustanovení, kterým se v případě všech společností, na něž se legislativní nařízení vztahuje, stanoví zásada zákazu zpětného uložení daně ([156]).

Referenční systém

(214) Jelikož se ochrana, již poskytuje legislativní nařízení č. 2687/1953, může lišit v závislosti na opatřeních, o kterých se v případě každého konkrétního podniku, na nějž se takováto „ochrana“ vztahuje, rozhoduje jednotlivě, a výjimky, které lze na základě tohoto nařízení udělit podniku PCT, v něm byly stanoveny orientačně, může obecný referenční systém zahrnovat různá daňová opatření, z nichž bude mít příjemce prospěch, jakmile státní správa zvláštní režim, který podnik PCT požaduje, schválí.

(215) Řecké orgány a podnik PCT tvrdí, že toto nařízení bylo zavedeno jako předpis vyšší právní síly, již mu přiznává ústava, a nelze je tedy považovat za „zvláštní“ opatření, které by bylo možno srovnávat s „obecným“ legislativním rámcem. V době přijetí tohoto nařízení, jež má vyšší právní sílu, většina vnitrostátního právního rámce, který Komise používá jako „referenční systém“, ani neexistovala. „Referenční systém“, který je v tomto směru zapotřebí zohlednit, tedy tvoří řecká ústava a samotné legislativní nařízení č. 2687/1953 jakožto obecné opatření. Komise navíc o jeho existenci již od přistoupení Řecka věděla.

(216) Řecké orgány a podnik PCT také tvrdí, že zvláštní ochranný režim pro zahraniční investice představuje obecné opatření, jež platí pro všechny zahraniční investice, které splňují objektivní kritéria pro jeho uplatnění. Argumentují také tím, že důvodem nařízení byla potřeba a) uznat, že se zahraniční investice za okolností, které v Řecku panují, potýkají se zvláštními riziky a problémy, a že je tedy zapotřebí s nimi zacházet zvláštním způsobem, aby se dosáhlo cíle jejich přilákání; a b) zajistit v tomto ohledu vhodné zacházení.

([153]) Takovéto opatření prezidentské nařízení neupravuje, nicméně řecké orgány jej uvedly v seznamu opatření poskytnutých v rámci tohoto zvláštního režimu v minulosti.

([154]) Podle § 9 odst. 2 prezidentského nařízení se tímto rozmnožením rozumí nárůst o více než polovinu částky, která odpovídá celkovým aktivům těchto společností, či o více než 1 milion USD.

([155]) Pokud zabavení nesměřuje k uspokojení potřeb ozbrojených sil v době války, a to pouze po dobu trvání takovéhoto konfliktu a s výhradou spravedlivé náhrady.

([156]) Nařízení také společnostem, na které se vztahuje, stanoví další výsady/podmínky: i) zvláštní podmínky repatriace úvěrů či základního kapitálu nebo povolení repatriovat úvěry či základní kapitál (až do výše 10 % objemu kapitálu dovezeného za rok), kumulativní remitence zisků (až do výše 12 % objemu kapitálu bez daně, jenž byl dovezen a nerepatriován, za rok) a remitence úroků (až do 10 % jejich ročního objemu), jakož i povolení převodu cizí měny, která je zapotřebí na platby za pronájem zařízení či jiných forem kapitálu pronajatého ze zahraničí, z Řecka; ii) nábor cizích státních příslušníků jakožto technického a administrativního personálu a povolení vyvézt částku, která odpovídá jejich odměně, v cizí měně, jakož i povolení vést účetnictví společnosti se záznamy v cizí měně.

(217) Řecké orgány a podnik PCT nadto tvrdí, že odpověď komisaře Tajaniho ([157]) v souvislosti s tímto nařízením vyloučila pouze nová opatření v oblasti celních sazeb, a nikoliv opatření státní podpory. Podle nich je zřejmé, že uplatnění tohoto nařízení doposud nemělo za následek novou protiprávní státní podporu, neboť platilo v době vstupu Řecka do EU i poté, aniž by se změnilo, a Komise doposud žádnými ze svých kroků zákonnost tohoto nařízení podle právních předpisů EU nezpochybnila.

(218) Komise podotýká, že dotčené legislativní nařízení nelze považovat za platný referenční systém. Ačkoliv je pravda, že toto nařízení existovalo již před přistoupením Řecka k EU, nevyplývá z toho, že jeho právní síla je větší než právní síla Smlouvy o fungování Evropské unie, a tedy právní síla ustanovení této smlouvy, která upravují státní podporu. Řecko přistoupilo k EU a musí dodržovat *acquis communautaire*, zejména by mělo dodržovat pravidla státní podpory stanovená Smlouvou. V případě, že Řecko využívá toto nařízení k poskytování zvláštních výhod konkrétním společnostem, mělo by je nejprve oznámit Komisi, která je posoudí na základě pravidel státní podpory a případně schválí podle pravidel stanovených Smlouvou ([158]).

(219) Toto nařízení nadto při určování podmínek a zvýhodnění, jež se konkrétním podnikům, které ho využijí, poskytnou, přiznává správním orgánům velký prostor pro uvážení ([159]). Zvláštní zacházení se zahraničními investicemi v Řecku, jehož účelem je podnítit je, má samo o sobě selektivní rysy. Zároveň sleduje cíl v oblasti veřejné politiky, nikoliv cíl v oblasti politiky daňové. Východiskem ke stanovení platného referenčního systému pro účely analýzy selektivity mohou být pouze principy zdanění. Cíle veřejné politiky nejsou, jak již bylo uvedeno v 92. až 94. bodu odůvodnění tohoto rozhodnutí, daňovému systému vlastní, a nelze je tedy pro účely posouzení selektivity považovat za účely referenčního systému.

Odchylka od referenčního systému

(220) Ustanovení § 3 zákona č. 3755/2009 umožňuje podniku PCT požádat o ochranný režim, který stanoví uvedené legislativní nařízení. Na základě tohoto ustanovení mohou řecké správní orgány poskytnout podniku PCT na jeho žádost několik selektivních výhod. Tato zvýhodnění se zejména týkají daní, jež by podnik PCT musel podle obvyklých předpisů zaplatit a od nichž by byl díky tomuto ustanovení osvobozen. Podnik PCT by mohlo v budoucnu zvýhodňovat rovněž osvobození od dalších právních omezení (nuceného vyvlastnění, zabavení aktiv, povolení náboru zahraničního personálu a vývoz jeho odměny v cizí měně nebo povolení repatriovat úvěry či základní kapitál). Fakt, že tyto výhody podle řeckých orgánů ve skutečnosti podniku PCT doposud poskytnuty nebyly, nemůže nic změnit na tom, že posuzované ustanovení přiznává podniku PCT právo požádat o rámec výsad stanovený uvedeným nařízením a takovýto rámec získat.

(221) Pokud jde o opatření ve prospěch podniku PCT, nepředložily řecké orgány nad rámec původních argumentů žádné další. Závěr Komise o selektivní povaze tohoto opatření se tedy nemění ([160]).

(222) Jak již bylo naznačeno výše ([161]), skutečnost, že určité opatření sleduje cíl v oblasti hospodářské politiky, neznamená, že takovéto opatření není selektivní, nýbrž to, že jej lze považovat za slučitelné s vnitřním trhem, pokud jsou splněny některé podmínky ([162]).

([157]) Viz 213. bod odůvodnění rozhodnutí o zahájení řízení.
([158]) Posouzením Komise v této věci nejsou dotčeny žádné kroky, jež k tomuto prezidentskému nařízení může případně podniknout.
([159]) V § 3 odst. 2 nařízení se orientačně odkazuje na některé z výsad a výjimek, které lze na základě jeho využití poskytnout. V § 5 odst. 3 legislativního nařízení č. 4256/1962, kterým se vykládá nařízení z roku 1953, se stanoví, že úprava případných dalších otázek, jež jakkoliv souvisejí s investicemi, s cílem dosáhnout účelu prezidentského nařízení, tj. přilákat zahraniční kapitál, je plně na uvážení správních orgánů, pokud tyto otázky nejsou v rozporu s jeho ustanoveními. Lze tedy vyvodit závěr, že stanovení nových podmínek a také „nástrojů", jež mohou takovéto investice pro společnosti zatraktivnit, je plně na uvážení správních orgánů.
([160]) Viz 209. až 216. bod odůvodnění rozhodnutí o zahájení řízení.
([161]) Viz 92. až 97. bod odůvodnění tohoto rozhodnutí.
([162]) Věc C-487/06 P British Aggregates, Sb. rozh. 2008, s. I-10515, bod 92.

(223) Nezávisle na povaze režimu poskytnutého na základě legislativního nařízení ([163]) může navíc jeho konkrétní uplatnění mít rysy selektivního zvýhodnění ([164]), a to vzhledem k tomu, že rozhodnutí řecké státní správy se ve prospěch podniku PCT může odchýlit od obecných daňových předpisů. Podle sdělení o zdanění ([165]) vyplývá z takovéhoto zjištění domněnka o přítomnosti státní podpory a je třeba je podrobně analyzovat. Na základě toho má Komise za to, že se dotčeným ustanovením poskytuje podniku PCT selektivní zvýhodnění, k jehož realizaci dojde v případě, že se je podnik PCT rozhodne využít.

Odůvodnění logikou daňového systému

(224) Řecké orgány tvrdí, že cílem zvláštního režimu na základě tohoto nařízení bylo přilákat zahraniční kapitál a usnadnit obnovu země po dvou válkách, druhé světové válce a občanské válce, které v ní ve 40. letech 20. století probíhaly. Vzhledem k jeho významu pro hospodářský rozvoj Řecka článek 107 řecké ústavy výslovně uznává jeho nadřazenost běžným zákonům. Záměrem přitom bylo zajistit ochranu investorů, kteří přinášejí zahraniční kapitál, před neustálými změnami řecké daňové právní úpravy, jež zahraničním investicím nesvědčí. Tímto účelem tohoto ochranného režimu, totiž rozvojem řeckého hospodářství, však nelze odůvodnit selektivní povahu tohoto opatření; tento účel lze toliko vzít v úvahu při posouzení slučitelnosti.

(225) Komise také konstatuje, že tento ochranný režim, který by bylo možno podniku PCT na jeho žádost poskytnout, nelze odůvodnit povahou či obecnou systematikou daňového systému, neboť by se mu poskytoval na základě volného uvážení ([166]).

(226) Dotčené ustanovení tedy představuje selektivní zvýhodnění podniku PCT, jež nelze odůvodnit obecnou systematikou režimu.

Existující podpora

(227) Pokud by uplatnění dotčeného nařízení představovalo z pohledu Komise státní podporu, jednalo by se podle řeckých orgánů a PCT o podporu existující.

(228) Komise podotýká, že ustanovení ve prospěch podniku PCT bylo přijato v roce 2009, a nikoliv před přistoupením Řecka k EU. Toto ustanovení přiznává podniku PCT právo požádat o tento zvláštní režim a získat jej. Jakmile podá podnik PCT žádost, je třeba vydat prezidentské nařízení či ministerské rozhodnutí, jímž se stanoví konkrétní zvýhodnění, kterým se bude podnik PCT těšit. V důsledku konkrétního uplatnění nařízení na žádost podniku PCT nabude konkrétní provedení opatření účinku okamžikem přijetí aktu, kterým dojde k poskytnutí podpory. Závěrem je tedy nutno konstatovat, že opatření ve prospěch podniku PCT představuje novou podporu.

5.3.9 *Osvobození od nuceného vyvlastnění*

(229) Stížnosti obdržené v této věci uváděly, že podniku PCT byla poskytnuta výjimka z předpisů o nuceném vyvlastnění. Zákon, kterým došlo k ratifikaci koncesní smlouvy, žádnou takovouto výjimku nezmiňuje. Řecké orgány a podnik PCT uvádějí, že žádná takováto výjimka udělena nebyla, a Komise nemá důvod nevěřit, že tomu tak není. Komise má proto za to, že tento typ zvýhodnění nebyl podniku PCT poskytnut.

([163]) Tímto rozhodnutím není dotčen postoj, který může Komise k tomuto legislativnímu nařízení zaujmout.
([164]) Viz 21. a 22. bod odůvodnění sdělení Komise o zdanění.
([165]) Sdělení Komise o použití předpisů o státní podpoře v případě opatření týkajících se přímého zdanění podnikatelské činnosti (Úř. věst. C 384, 10.12.1998, s. 3).
([166]) Viz 24. a 27. bod odůvodnění sdělení Komise o zdanění.

5.4 **Srovnání výše uvedených opatření státní podpory s obdobnými ustanoveními v jiných smlouvách na velké projekty infrastruktury**

(230) Jako hlavní argument byla k odůvodnění výše uvedených fiskálních opatření uvedena nutnost podporovat velké projekty veřejné infrastruktury tím, že se společnostem, jež je v Řecku provádějí, zajistí jasný, flexibilní a stabilní fiskální režim. Na podporu své argumentace odkazují řecké orgány a podnik PCT na řadu rozhodnutí, v nichž Komise dospěla k závěru, že financování koncesních smluv na velké projekty infrastruktury, které obsahovaly obdobná osvobození fiskální povahy, státní podporu nepředstavuje.

(231) Komise předložené argumenty prozkoumala a dospěla k následujícím závěrům.

(232) Předně je podle ustálené judikatury ([167]) argument tohoto druhu z hlediska posouzení legality rozhodnutí Komise irrelevantní. Každou věc je třeba posoudit na základě čl. 107 odst. 1 SFEU, a to s ohledem na skutkovou podstatu. V každém případě z existence obdobných opatření v jiných smlouvách na velké projekty infrastruktury, jak se uvádí ve 107. bodě odůvodnění tohoto rozhodnutí, vyplývá pouze to, že tato opatření lze uplatnit u určité kategorie společností, a že jsou tedy selektivní.

(233) Ve všech rozhodnutích, na která řecké orgány a podnik PCT odkazují, se v každém případě řešily odlišné situace.

(234) Komise má dále za to, že závěr z rozhodnutí, které se týká aténského mezinárodního letiště ([168]), v této věci uplatnit nelze. Ve věci uvedeného letiště byla podpora poskytnuta ve prospěch činností, jež buď nebyly činnostmi hospodářskými, či v dotčené době nebyly liberalizovány, proto se v tomto případě nejednalo o státní podporu. Naopak ve věci, jež je předmětem tohoto rozhodnutí, řecký stát sám otevřel poskytování služeb přístavní infrastruktury hospodářské soutěži, když na část přístavu, která je předmětem koncesní smlouvy, vypsal koncesní řízení. Argumentaci „absencí liberalizace“ jako v tomto starším rozhodnutí proto v této věci uplatnit nelze.

(235) Pokud jde o věci, jež se týkají aténského okruhu a dálničního mostu Rio-Antirrio, poznamenává Komise, že i kdyby bylo shrnutí fiskálních ustanovení, která se v těchto koncesích uplatnila, součástí popisu státních opatření, jež se týkala uvedených projektů, Komise se k těmto konkrétním ustanovením výslovně nevyjádřila, a posuzovala pouze, zda státní podpora projektu dosahuje nejmenší nezbytné výše a zda koncesní řízení, které proběhlo, vedlo k tržní ceně. Ve většině ostatních rozhodnutí ([169]) se osvobození koncesionářů od daní ani nezmiňuje (a už vůbec se v nich neuvádí, že by je odůvodňovala logika fiskálního systému), a pouze se v nich posuzuje, zda bylo koncesní řízení dostatečně otevřené a nediskriminační a zda se v něm zohledňovala nejnižší cena. Skutečnost, že Komise v rámci oznámení obdržela příslušné koncesní smlouvy, v nichž se odkazovalo na několik daňových výjimek, neznamená, že je Komise zkoumala z hlediska státní podpory či že se k těmto konkrétním opatřením vyjádřila. Aby mohli příjemci předpokládat, že takováto opatření nepředstavují státní podporu, měla by k nim podle judikatury Soudního dvora Komise zaujmout jasný a výslovný postoj. Pokud Komise mlčí, neznamená to, že tato opatření schválila ([170]).

(236) V rámci téže argumentace je třeba uvést, že skutečnost, že Komise v rozhodnutí o rozvoji širokopásmového připojení ([171]) jako právní základ uvedla zákon o partnerství veřejného a soukromého sektoru, jenž obsahuje obdobná ustanovení, rovněž neznamená, že se Komise těmito ustanoveními implicitně zabývala. V neposlední řadě se věc, která se týká soluňského podvodního tunelu ([172]), nezdá být v tomto ohledu relevantní, protože

([167]) Viz například rozsudek Tribunálu ve věci T-445/05, Assogestioni et Fineco Asset Management v. Komise, bod 145 a citovaná judikatura.
([168]) Viz rozhodnutí Komise ve věci NN 27/96 Mezinárodní letiště ve Spatě.
([169]) Viz rozhodnutí Komise ve věci N 508/07 Ionia Odos, N 45/08 – Ergo Autokinetodromou Eleusina – Korinthos – Patra – Purgos – Tsakona, ve věci N 566/07 Aftokinitrodromos Korinthos-Tripoli-Kalamata kai klados Leftkro-Sparti, N 565/07 Dimossia chrimatodotissi tou ergou tou aftokinitodromou Kentrikis Elladas (E65), ve věci N 633/07 Dimossia chrimatodotissi ton tmimaton aftokinitodromou Maliakos – Klidi (tmima tou programmatos PATHÉ), Tempi – Skotina kai Evagelismos-Leptokarya a ve věci N 134/07 Ergo ipothalassias artirias Thessalonikis.
([170]) Spojené věci T-427/04 Francie v. Komise a T-17/05 France Telecom v. Komise, Sb. rozh. 2009, s. II-0435, body 264–266; spojené věci C-474/09 P až C-476/09 P Territorio Histórico de Vizcaya – Diputación Foral de Vizcaya, Territorio Histórico de Álava – Diputación Foral de Álava a Territorio Histórico de Guipúzcoa – Diputación Foral de Guipúzcoa v. Evropská komise, Sb. rozh. 2011, s. I-113, bod 70.
([171]) SA. 32866 (11/N) – Řecko – Broadband development in Greek rural areas.
([172]) Viz rozhodnutí Komise ve věci N 134/07 Ergo ipothalassias artirias Thessalonikis.

daňová opatření součástí posouzení ani v této věci nebyla a úspěšný uchazeč zvýhodnění dané možností získat provozní subvence, jež byla v zadávací dokumentaci obsažena, tak jako tak nevyužil.

(237) Řecké orgány a podnik PCT nadto tvrdí, že Komise svůj postoj, pokud jde o dotčené posouzení v těchto případech, potvrdila, když v prosinci 2013 vydala rozhodnutí o státní podpoře, která se týkají změn čtyř takovýchto projektů ([173]). Komise v tomto ohledu podotýká, že se v těchto rozhodnutích, protože jejich předmětem je něco jiného, neuvádějí žádná fiskální ustanovení, a už vůbec se v nich neodkazuje na posouzení jménem Komise.

(238) Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem nelze mít za to, že Komise podobná ustanovení v minulosti „schválila" a že by se příjemce mohl tohoto „schválení" dovolávat za účelem vyloučení přítomnosti státní podpory ([174]).

(239) Komise tedy dochází k závěru, že opatření, jež byla zkoumána výše (s výjimkou opatření uvedeného v oddíle 5.3.9), představují selektivní zvýhodnění, která nelze odůvodnit obecnou systematikou daňového systému.

5.5 **Narušení hospodářské soutěže a vliv na obchod**

(240) Opatření uvedená výše, jež představují selektivní zvýhodnění, mohou představovat státní podporu, pokud narušují nebo mohou narušit hospodářskou soutěž a pokud ovlivňují obchod mezi členskými státy. Podle ustálené judikatury se má za to, že selektivní zvýhodnění poskytnuté státem narušuje nebo může narušit hospodářskou soutěž, pokud může posílit konkurenční postavení příjemce oproti jiným podnikům, s nimiž soutěží ([175]). Má se tedy za to, že k narušení hospodářské soutěže ve smyslu článku 107 SFEU dochází, pokud stát poskytne finanční zvýhodnění podniku, který působí v liberalizovaném odvětví, ve kterém probíhá nebo by mohla probíhat hospodářská soutěž ([176]).

(241) Jelikož řecký stát koncesi, kterou získal podnik Cosco, nabízel na mezinárodní úrovni, otevřel trh přístavních služeb hospodářské soutěži. O přiznání přístavních koncesí mohou soutěžit různé podniky z několika členských států, a lze tedy mít za to, že poskytnutí zvláštních fiskálních zvýhodnění, jež v době koncesních řízení nebyly všem případným uchazečům k dispozici, podniku PCT s sebou neslo přinejmenším možnost narušení hospodářské soutěže.

(242) Již v okamžiku, kdy podnik PCT koncesní smlouvu získal, byla kapacita přístavu Pireus značná (1,6 milionu TEU) a mělo se za to, že tento přístav může soutěžit s jinými přístavy v EU ([177]). Za přímé či alespoň možné soutěžitele podniku PCT lze považovat například přístav Soluň, přístav Konstanca v Rumunsku či přístav Koper ve Slovinsku a řadu přístavů v Itálii. Podle koncesní smlouvy mají přístaviště II a III kontejnerového terminálu, jež podnik PCT využívá, do roku 2015 dosáhnout velmi významné kapacity (až 3,7 milionu TEU). Tato nová kapacita, jejíž vznik usnadnila dotčená opatření, může ovlivnit hospodářskou soutěž i obchod mezi členskými státy, protože různé přístavy v několika členských státech mají tytéž klienty jako podnik PCT a alespoň potenciálně s ní mohou soutěžit.

([173]) Viz rozhodnutí C(2013) 9253 final – státní podpora SA.36894, které se týká úpravy projektu Ionia Odos S.A.; rozhodnutí C(2013) 9275 final – státní podpora SA.36877, jež se týká úpravy projektu Aegean Motorway S.A.; rozhodnutí C(2013) 9253 final – státní podpora SA.36878, které se týká projektu Olympia Odos S.A. a rozhodnutí C(2013) 9274 final – státní podpora SA. 36893 ve prospěch projektu ústřední dálnice (E65).

([174]) Podle informací Komise byly dále daňové výjimky ve prospěch podniku PCT v každém případě zavedeny až zákonem, který koncesní smlouvu ratifikoval, a nikoliv samotnou koncesní smlouvou, protože řídicí orgán přístavu Pireus nemá pravomoc udělovat daňové výjimky. Na rozdíl od věcí, jichž se dovolávají řecké orgány a podnik PCT, měl koncesionář v tomto případě realizovat pouze a výlučně dotčený investiční projekt, a to bez státní či veřejné podpory jakéhokoliv druhu.

([175]) Věc 730/79 Philip Morris Recueil 1980, s. 267, bod 11, spojené věci T-298/97, T-312/97, T-313/97, T-315/97, T-600/97 až 607/97, T-1/98, T-3/98 až T-6/98 a T-23/98 Alzetta Mauro v. Komise, Recueil 2000, s. II-2325, bod 80.

([176]) Spojené věci T-298/97, T-312/97 a další Alzetta, Recueil 2000, s. II-2325, body 141 až 147; věc C-280/00 Altmark Trans, Recueil 2003, s. I-7747.

([177]) Viz rozhodnutí Komise ze dne 18. prosince 2009 ve věci C21/09 (ex N 105/08, N 168/08 a N 169/08) – Řecko – Veřejné financování infrastruktury a zařízení v přístavu Pireus (Úř. věst. C 402, 29.12.2012, s. 25, body 90 a 91).

(243) Komise navíc poznamenává, že překládkové kontejnerové terminály jako ten, který provozuje příjemce, čelí hospodářské soutěži v mnohem větší míře, mimo jiné i ze třetích zemí (ve Středomoří). Jako příklad lze uvést, že díky této investici podnik Cosco soustředil svou činnost v oblasti námořní dopravy ve Středomoří nikoliv v italských či španělských překládkových přístavech, které používal dříve, ale v přístavu Pireus. Podnik PCT soutěží s jinými přístavy v EU a své postavení na trhu v příštích letech posílí.

(244) Jelikož dotčená fiskální opatření podniku PCT zajistila další peněžní toky, zejména v prvních fázích stavebního projektu, pomohla tím podniku Cosco rozšířit jeho činnosti na trhu přístavních služeb v EU a mohla na tomto trhu posílit její konkurenční postavení.

(245) Z výše nastíněných úvah vyplývá, že dotčená opatření pravděpodobně ovlivní obchod mezi členskými státy a naruší nebo mohou narušit hospodářskou soutěž. Podle ustálené judikatury Soudního dvora stačí prokázat, že dotčená podpora pravděpodobně ovlivní obchod mezi členskými státy a že může narušit hospodářskou soutěž ([178]). S ohledem na analýzu výše nepovažuje Komise za nezbytné dále vymezovat přesný rozsah služeb či dotčený zeměpisný trh nebo podrobně analyzovat jeho strukturu a související konkurenční vztahy ([179]).

(246) Pokud jde o argument podniku PCT, že k posouzení účinků fiskálních opatření na hospodářskou soutěž a obchod by bylo zapotřebí zabývat se obdobnými daňovými systémy na relevantních trzích, konstatuje Komise, že podle ustálené judikatury ([180]) okolnost, že se jeden členský stát snaží jednostrannými opatřeními přiblížit podmínky hospodářské soutěže v určitém hospodářském odvětví podmínkám, které převažují v jiných členských státech, nemůže dotyčná opatření zbavit povahy státní podpory.

Závěr

(247) Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem dospěla Komise k závěru, že veškerá daňová zvýhodnění poskytnutá podniku PCT s výjimkou údajného osvobození od nuceného vyvlastnění představují státní podporu ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU.

6. **POSOUZENÍ SLUČITELNOSTI OPATŘENÍ**

(248) Řecké orgány a podnik PCT tvrdí, že dotčená opatření podpory by se měla považovat za slučitelná s vnitřním trhem na základě čl. 107 odst. 3 písm. a) a c) SFEU, jakož i na základě pravidel EU týkajících se regionální podpory.

6.1 **Uplatnitelnost pokynů k regionální podpoře na období 2007–2013** ([181])

(249) Komise poznamenává, že zákonné právo na využití opatření podpory vzniklo podniku PCT zveřejněním zákona, jenž dotčená opatření obsahoval, v řeckém úředním věstníku, tj. dne 30. března 2009 ([182]). Komise tedy dotčená opatření posoudí na základě pokynů k regionální podpoře na období 2007–2013, jež v březnu 2009 platily.

(250) Komise poznamenává, že posuzovaná opatření podpory spočívají v neomezených zvýhodněních fiskální povahy, jež podle pokynů k regionální podpoře nelze považovat za podporu investic, ale je třeba je považovat za podporu provozní. Pokyny k regionální podpoře na období 2007–2013 mohou výjimečně a v omezeném množství případů umožňovat poskytnutí provozní podpory v regionech způsobilých na základě odchylky v čl. 107 odst. 3 písm. a) SFEU ([183]). Přístav Pireus se nachází v regionu Attika, jenž byl v březnu 2009 z hlediska

([178]) Viz spojené věci T-298/97, T-312/097 a další Alzetta, Recueil 2000, s. II-2325, bod 95; a věc 730/97 Philip Morris, Recueil 1980, s. 267, body 9 až 12.
([179]) Viz mimo jiné spojené věci Alzetta, bod 95.
([180]) Viz věc C-372/97 Itálie v. Komise, Recueil 2004, s. I-3679, bod 67, a judikatura zde citovaná.
([181]) Pokyny k regionální podpoře na období 2007–2013 (Úř. věst. C 54, 4.3.2006, s. 13).
([182]) Viz § 8 zákona č. 3755/2009, který stanoví počátek platnosti tohoto zákona.
([183]) Viz kapitola 5 pokynů k regionální podpoře na období 2007–2013 a rozhodnutí Komise ze dne 13. února 2008 ve věci C 7/08 (ex N 655/07) – Německo – Saský systém záruk za úvěry na provozní kapitál.

regionální podpory jakožto region „se statistickým účinkem" regionem způsobilým podle čl. 107 odst. 3 písm. a) SFEU ([184]). Je tedy třeba prozkoumat, zda opatření podpory odpovídají podmínkám stanoveným pro provozní podporu v uvedených pokynech k regionální podpoře. Provozní podporu na základě pokynů k regionální podpoře na období 2007–2013 lze povolit v případě, že je oprávněná z hlediska jejího příspěvku k regionálnímu rozvoji a z hlediska jejího charakteru a její výše je úměrná znevýhodněním, která se snaží zmírnit. Provozní podpora by nadto měla být zásadně poskytována pouze na předem vymezené způsobilé výdaje nebo náklady a pokrývat jen určitý podíl těchto nákladů ([185]). Musí také být dočasná a snižovaná v průběhu času, přičemž by mělo docházet k jejímu postupnému zastavování, jakmile se dotyčné regiony reálně ekonomicky přiblíží bohatším oblastem EU.

(251) Komise poznamenává, že podpora *ad hoc* vzhledem ke svému charakteru a znevýhodněním, jež se snaží zmírnit, v zásadě nemůže takováto znevýhodnění řešit: je totiž velmi nepravděpodobné, že poskytnutí provozní podpory jednomu podniku by takováto znevýhodnění řešilo celostně. Odůvodnění dotčených opatření podpory předložené řeckými orgány a podnikem PCT – totiž že se dosáhne rozvoje a modernizace odvětví námořní kontejnerové dopravy využívající terminály tím, že se vytvoří právní jistota ohledně fiskálního režimu platného pro dotčený investiční projekt – nadto nelze považovat za znevýhodnění, jež souvisejí s dotčeným regionem a jež by bylo třeba zmírňovat. I pokud by navíc Komise takovéto odůvodnění v této věci přijala jako relevantní, neexistují žádné předem vymezené způsobilé výdaje, jež by s těmito znevýhodněními souvisely, a tedy ani žádná částka podpory. Opatření podpory se navíc v průběhu času nesnižují a nemělo dojít k jejich postupnému zastavování, jakmile by se region Attika dne 1. ledna 2011 stal regionem kategorie „c" ([186]). Opatření podpory proto na základě pokynů k regionální podpoře na období 2007–2013 nelze považovat za slučitelná.

6.2 **Přímé použití čl. 107 odst. 3 písm. c) SFEU**

Cíl společného zájmu

(252) Ve svém sdělení *Udržitelná budoucnost pro dopravu: vytváření integrovaného dopravního systému řízeného technologiemi a vstřícného k uživatelům* ([187]) zdůraznila Komise, že klíčovým prvkem k vytvoření inteligentního a integrovaného logistického systému v EU je rozvoj přístavů a intermodálních terminálů. Ve sdělení *Strategické cíle a doporučení pro politiku EU v oblasti námořní dopravy do roku 2018* ([188]) zdůraznila Komise, že zajistit nové přístavní infrastruktury a lépe využívat stávající kapacity je nezbytným předpokladem, jenž přístavům umožní účinně se vypořádat s tím, že fungují jako brána.

(253) Podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1315/2013 ([189]) lze transevropskou dopravní síť nejlépe rozvinout postupem využívajícím struktury dvou úrovní sestávající z globální sítě a hlavní sítě. Globální síť tvoří základní úroveň nové transevropské dopravní sítě. Tvoří ji veškerá stávající a plánovaná dopravní infrastruktura, jež splňuje požadavky nařízení o transevropské dopravní síti. Hlavní síť by měla tvořit páteř při rozvoji udržitelné multimodální dopravní sítě a podněcovat rozvoj celé globální sítě, přičemž by měla být k dispozici nejpozději v roce 2030. Přístav Pireus je jedním z námořních přístavů zařazených do hlavní sítě EU.

(254) V tomto směru je přístav Pireus jedním z největších a nejvýznamnějších ve Středozemním moři a jeho provoz je z hlediska rozvoje hospodářství Řecka klíčovým a z hlediska rozvoje cílů dopravní politiky EU významným faktorem. V důsledku investice uskutečněné podnikem PCT došlo k rozvoji části přístavu Pireus v moderní námořní kontejnerový terminál, a to díky zvýšení jeho účinnosti, skladové kapacity, schopnosti odbavit novou generaci nákladních lodí a propojenosti. V rámci koncesní smlouvy se očekává zvýšení kapacity alespoň z 300 000 TEU během prvního roku koncesního období alespoň na 3 700 000 TEU po osmi letech koncesního období. Lze tedy mít za to, že investice do přístavního zařízení, jež se vyznačují prvky státní podpory, mohou přispět k dosažení cíle společného zájmu.

([184]) Viz rozhodnutí Komise ze dne 31. srpna 2006 ve věci N 408/06 – Řecko – Mapa regionální podpory 2007–2013 (Úř. věst. C 286, 23.11.2006, s. 5).
([185]) Například investice na obnovu, náklady na dopravu či mzdové náklady.
([186]) Viz poznámka pod čarou č. 184.
([187]) KOM(2009) 279/4, bod 46.
([188]) KOM(2009) 8.
([189]) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1315/2013 ze dne 11. prosince 2013 o hlavních směrech Unie pro rozvoj transevropské dopravní sítě a o zrušení rozhodnutí č. 661/2010/EU (Úř. věst. L 348, 20.12.2013, s. 1).

Nezbytnost a pobídkový účinek

(255) Podle rozhodovací praxe Komise v této oblasti se podpora považuje za nezbytnou, pokud lze dokázat, že částka čistých výnosů vytvořených investičním projektem nestačí k pokrytí investičních nákladů investora. V podstatě lze říci, že pokud tyto výnosy nejsou dostatečné, soukromý investor by daný projekt bez veřejné podpory nerealizoval a státní podpora by se považovala za nezbytnou.

(256) Řecké orgány a příjemce tvrdí, že opatření podpory byla nezbytná, protože bez nich by podmínky financování projektu, kterých by se podniku PCT podařilo dosáhnout, byly mnohem náročnější a mohly by případně ohrozit provádění dotčeného projektu.

(257) Komise důsledně zastává názor, že projekty přístavní infrastruktury vyžadují značné kapitálové investice, jejichž návratnosti lze dosáhnout pouze za velmi dlouhé období a jejichž hospodářská životaschopnost nemusí být bez veřejné podpory vždy zajištěna. V tomto případě však zadavatel, tedy řídicí orgán přístavu Pireus, který k výběru koncesionáře přístavu Pireus uspořádal koncesní řízení, již předem odhadoval, že hospodářská životaschopnost projektu bude zajištěna, což dokazuje skutečnost, že podle zadávací dokumentace měl vybraný příjemce celou investici realizovat na vlastní náklady. Podnik PCT navíc rozšíření přístaviště II a výstavbu přístaviště III realizoval sám, přičemž na sebe vzal veškeré investiční náklady, jež měl tento projekt přinést. Když předkládal svou nabídku, již řídicí orgán přístavu Pireus přijal, odhadoval podnik PCT, že investice do přístavu Pireus pro něj bude zisková, aniž by bylo zapotřebí jakékoliv veřejné podpory; v opačném případě by totiž takovouto nabídku nepředložil nebo by ji předložil s výhradou, která by se týkala ziskovosti projektu při absenci zvláštního fiskálního zacházení. Skutečnost, že podnik Cosco měl v úmyslu proměnit přístav Pireus v první kontejnerový terminál ve Středozemním moři, dokazuje, že o potenciálu tohoto přístavu, jakož i o ziskovosti dotčeného investičního projektu nikdy nepanovaly pochyby ([190]). Nelze tedy mít za to, že posuzovaná opatření byla nezbytná k zajištění hospodářské životaschopnosti dotčeného investičního projektu.

(258) Skutečnost, že Čínská rozvojová banka čekala na přijetí ratifikačního zákona, nezbytnost dotčených opatření podpory nedokazuje. Vzhledem k tomu, že koncesní smlouva musela být v souladu s řeckou legislativní praxí ratifikována zákonem, čekala by na přijetí ratifikačního zákona každá banka, aniž by to konkrétně souviselo s poskytnutím posuzovaných opatření. Nezbytnost podpory nedokazuje ani ochrana před obecnými či diskriminačními změnami právní úpravy, o kterou požádala Evropská investiční banka.

(259) Podnik PCT zahájil stavební práce teprve po ratifikaci koncesní smlouvy zákonem. Souvisí to však i se skutečností, že veškeré veřejné zakázky této povahy musí být ratifikovány zákonem. Všechny společnosti by v situaci, v níž se nacházel podnik PCT, v každém případě čekaly na ratifikaci smlouvy. Navíc se podnik Cosco zavázal projekt provést již v době předložení své nabídky, tedy před přijetím aktu, jímž došlo k poskytnutí podpory, tj. před přijetím ratifikačního zákona. Jakmile byla nabídka předložena, věděl podnik Cosco, že mu v případě, že ji řídicí orgán přístavu Pireus vybere jako úspěšného uchazeče, vznikne právní závazek investici realizovat.

(260) Příjemce se navíc nikdy neodvolával na přítomnost mezery ve financování, již by bylo třeba posuzovanými opatřeními pokrýt. Skutečnost, že podnik PCT částku podpory vyčíslil teprve poté, co Komise zahájila formální vyšetřovací řízení, tedy téměř 5 let po uzavření koncesní smlouvy, dokazuje, že částka podpory nebyla v původním podnikatelském plánu podniku PCT, a zejména v době, kdy se podnik Cosco rozhodl dotčenou investici uskutečnit, brána v potaz. Pokud jde o rozhodnutí Komise, jichž se příjemce dovolává a v nichž Komise schválila neoznámenou podporu v případech, kdy nebyla předem vyčíslena, podotýká Komise, že uvedené věci nelze ve věci, která je předmětem tohoto rozhodnutí, použít: netýkají se totiž financování přístavní infrastruktury, u níž je třeba konkrétně stanovit mezeru ve financování i v případě analýzy slučitelnosti *ex post*. Tuto podporu tedy nelze z hlediska provedení projektu považovat za nezbytnou, protože podnik PCT by jej uskutečnil v každém případě.

([190]) Hospodářskou životaschopnost a ziskovost investičního projektu již navíc potvrdila skutečnost, že investice podniku PCT do přístavu Pireus už přinesly velmi pozitivní finanční výsledky.

(261) Jak již bylo vysvětleno výše, spočívají posuzovaná opatření tak jako tak v neomezeném zvýhodnění fiskální povahy, jež představuje provozní podporu, která je obvykle zakázána. Takováto podpora je přijatelná pouze výjimečně za specifických podmínek. V rámci analýzy slučitelnosti financování projektu přístavní infrastruktury na základě čl. 107 odst. 3 písm. c) nelze tento typ podpory považovat za slučitelný.

(262) Příjemce tvrdí, že selhání trhu v tomto případě spočívá v tom, že je zapotřebí zajistit stabilitu, právní jistotu a flexibilitu, pokud jde o fiskální rámec, v němž se bude koncesní smlouva provádět. V tomto ohledu Komise konstatuje, že podle její zavedené praxe nelze potřebu zajistit stabilitu, právní jistotu a flexibilitu považovat za selhání trhu či za platný základ pro slučitelnost opatření podpory. Absence takovéhoto „rámce" nadto – a to je nejdůležitější – neodradila podnik Cosco od toho, aby se zavázal do přístavu Pireus investovat. Komise má proto za to, že v případě posuzovaných opatření podpory cílem zajistit stabilitu, právní jistotu a flexibilitu nezbytnost podpory či její pobídkový účinek prokázat nelze.

(263) Vzhledem k výše uvedenému má Komise za to, že opatření podpory poskytnutá podniku PCT nebyla nezbytná, protože se neprokázalo, že podnik Cosco by od realizace projektu při jejich absenci upustil. Dotčená opatření podpory proto představují provozní podporu, jež podnik PCT zbavuje nákladů, které by za obvyklých okolností musel nést, a nelze je prohlásit za slučitelná. K tomu, aby mohla konstatovat, že dotčená opatření podpory nejsou slučitelná, nepovažuje Komise vzhledem k uvedenému závěru za nutné se dále zabývat ostatními podmínkami čl. 107 odst. 3 písm. c) týkajícími se úměrnosti a narušení hospodářské soutěže.

7. **NAVRÁCENÍ PODPORY**

Podle ustálené judikatury je třeba dosáhnout navrácení podpory, která je podle Komise neslučitelná s vnitřním trhem, tak aby byl obnoven původní stav ([191]). Vzhledem k tomu, že výše uvedená opatření představují protiprávní a neslučitelnou státní podporu, měla by Komise nařídit navrácení takto poskytnuté protiprávní a s vnitřním trhem neslučitelné podpory, ledaže by měl příjemce legitimní očekávání či se opíral o obecnou zásadu práva EU ([192]).

Vyčíslení

(264) Vyčíslení podpory předložené řeckými orgány a příjemcem vychází z hypotetických předpokladů ohledně podnikatelského plánu podniku PCT v roce 2009. Nelze jej tedy využít jako základ pro přesné vyčíslení částek podpory.

(265) Při absenci vhodných informací ze strany řeckých orgánů toto rozhodnutí nestanoví přesné částky podpory, jež podnik PCT v rámci jednotlivých opatření obdržel. Komise je však toho názoru, že členský stát by měl částku neslučitelné podpory, jejíhož navrácení podnikem PCT je třeba dosáhnout, stanovit na základě následující metodiky:

— Osvobození od daně z úroků naběhlých do data zahájení provozu přístaviště III:

(266) Tímto opatřením byla podniku PCT poskytnuta podpora, která odpovídá částce daně z příjmu, již by tento podnik za obvyklých okolností musel z úroků naběhlých do data zahájení provozu přístaviště III zaplatit a od níž byl na základě § 2 odst. 1 dotčeného zákona osvobozen.

(267) Řecké orgány uvedly, že podnik PCT z tohoto ustanovení v praxi neměl prospěch, jelikož do svých zdanitelných příjmů zařadil naběhlé úroky z peněžních vkladů (v důsledku čehož se na tento příjem vztahovala daň z příjmu). Měly by proto předložit důkazy, že tomu tak skutečně bylo.

([191]) Viz například věc C-348/93 Komise v. Itálie, Recueil 1995, s I-00673, bod 26, a judikatura zde citovaná.
([192]) Viz například spojené věci T-239/04 a T-323/04 Itálie a Brandt Italia SpA v. Komise, Sb. rozh. 2007, s. II-3265, body 153–154 a judikatura zde citovaná.

(268) V případě, že podnik PCT tohoto ustanovení využil, měly by řecké orgány poskytnout především tato data:

— datum, od něhož byl podnik PCT osvobozen od daně z příjmů z naběhlých úroků,

— datum zahájení provozu přístaviště III.

(269) Řecké orgány by přitom měly vycházet z příslušných vkladů podniku PCT u řeckých bank za jednotlivé dotčené roky (počínaje datem osvobození od daně z příjmu z naběhlých úroků) a z příslušných úroků za jednotlivé dotčené roky, přičemž by na ně měly uplatnit sazbu daně z příjmu platnou v jednotlivých dotčených letech.

— Právo na vrácení přeplatku DPH bez ohledu na datum dokončení stavby díla či jeho částí

(270) Tímto opatřením byla podniku PCT poskytnuta podpora, jež odpovídá celé částce vrácené DPH, kterou si tento podnik mohl (na základě dotčeného ustanovení) ponechat v případě, že projekt nebude 5 let po uskutečnění souvisejících výdajů zahájen.

(271) Řecké orgány uvedly, že podnik PCT již investiční projekt dokázal zprovoznit – do 5 let od jeho zahájení –, a během pětiletého osvobození tedy žádná konkrétní částka, jejíhož navrácení by bylo zapotřebí dosáhnout, nevznikla.

(272) Řecké orgány nicméně nepředložily žádný doklad, který by prokazoval, že výstavba projektu byla dokončena a že investice byla zprovozněna. Řecké orgány by proto měly poskytnout doklad, který prokáže dokončení výstavby projektu. Navíc by měly také poskytnout seznam faktur, jež s touto výstavbou souvisejí, a data, kdy podnik PCT obdržel vratky DPH z těchto faktur.

(273) V případě, že výstavba dotčeného projektu není dokončena, by datem poskytnutí podpory byl den připadající na páté výročí data poskytnutí vratky DPH z jednotlivých faktur, které se týkají této výstavby. Výše podpory by v každém z uvedených případů odpovídala vrácené částce DPH.

— Přímé právo na vrácení 90 % přeplatku DPH bez nutnosti auditu vyplývající ze široké definice pojmu „investiční statek“

(274) Tímto opatřením byla podniku PCT poskytnuta podpora, která odpovídá úrokům vzniklým z vrácené DPH ze všech výdajů vyjma výdajů na hmotná aktiva (související s investičními statky), a to od okamžiku, kdy byla vratka dána podniku PCT k dispozici, až do okamžiku, kdy by podniku PCT na takovouto vratku vznikl nárok, jenž nastal 3 roky nato, či do okamžiku, kdy by podnik PCT mohl svou DPH na vstupu (v souvislosti s těmito výdaji) započíst proti své DPH na výstupu.

(275) Řecké orgány by měly rozlišovat mezi DPH týkající se hmotných aktiv, jež spadají do rozsahu pojmu „investiční statek“, a DPH na vstupu související s jinými pracemi a službami. Následně je nutno vypočítat tuto DPH na vstupu. Na základě takto vypočtené částky budou muset řecké orgány vyčíslit úroky, jejichž navrácení by měl stát požadovat v souvislosti se zálohovými platbami, k nimž došlo před uplynutím tříletého období, po kterém mohl podnik PCT v každém případě vratky získat. Tyto úroky je třeba vypočítat počínaje okamžikem, kdy byla podniku PCT vratka dána k dispozici, a konče okamžikem, kdy by podnik PCT měl na takovouto vratku nárok, tj. jenž nastal tři roky nato. Lze-li dokázat, že DPH mohla být vrácena před uplynutím tohoto tříletého období, vypočte se příslušný úrok do okamžiku, kdy by podnik PCT mohl započíst svou DPH na vstupu (v souvislosti s těmito výdaji) proti své DPH na výstupu.

— Právo na úroky z prodlení bez časových či procesních požadavků v případě, že stát DPH nevrátí

(276) Tímto opatřením byla podniku PCT poskytnuta podpora, která odpovídá úrokům, jež může podnik PCT (na základě tohoto ustanovení) od řeckého státu požadovat, jakmile uplyne 60 dní od okamžiku, kdy podal příslušné daňové přiznání (v němž požadovala vrácení DPH), zatímco jiné společnosti by v obdobné situaci nárok na úroky neměly.

(277) Podnik PCT uvedl, že tohoto ustanovení nevyužil. Pokud tomu tak však nebylo a stát takovéto úroky ve skutečnosti zaplatil, měly by řecké orgány oznámit přesnou částku zaplacených úroků a také data, kdy jejich platba proběhla. Tato data by představovala data, kdy došlo k poskytnutí podpory, a její částky by odpovídaly příslušným zaplaceným úrokům.

— Přenos ztrát bez časového omezení

(278) Podpora by v tomto případě odpovídala dodatečné dani z příjmu právnických osob, již by podnik PCT musel zaplatit v případě, že by nedošlo k převedení ztráty nad rámec časového omezení pěti let. Řečeno jinak, podpora odpovídá rozdílu mezi daní z příjmu, již podnik PCT skutečně zaplatil, a daní z příjmu, již by zaplatil v případě, že by neměl možnost převést své ztráty i do období, jež od okamžiku jejich vzniku dělí více než 5 let.

(279) Datem poskytnutí podpory je v tomto případě datum, k němuž by dotčená daň byla splatná. Řecké orgány by měly předložit údaje dokládající daňové ztráty, jež podniku PCT v jednotlivých letech vznikly, a uvést, zda byly tyto ztráty převedeny do období vzdáleného více než 5 let. Pokud tomu tak bylo, budou řecké orgány muset vypočítat dopad těchto ztrát na daňový základ podniku PCT a následně i příslušnou daň z příjmu, již podnik PCT vzhledem k takovémuto převedení nezaplatil.

— Výběr ze tří metod odepisování

(280) Podnik PCT uvedl, že využil metodu rovnoměrných odpisů. Řecké orgány by měly předložit důkaz, že byla využita pouze metoda rovnoměrných odpisů, a neměly by umožnit změnu na jiné metody odepisování. Pokud byla použita jakákoliv jiná metoda odepisování, tvořil by podporu rozdíl mezi daní z příjmu právnických osob, kterou by podnik PCT musel zaplatit při použití metody rovnoměrných odpisů, a daní z příjmu právnických osob, již by musel zaplatit při použití kterékoliv ze zbývajících dvou metod. Datem poskytnutí podpory by bylo datum splatnosti dotčené dodatečné daně.

— Osvobození od kolkovného na úvěrových dohodách a doplňkové dohodě o financování díla

(281) Řecké orgány by měly uvést, zda podnik PCT uzavřel i jiné úvěrové dohody než uvedené dohody s podnikem Cosco. Pokud jde o tyto dohody, odpovídala by podpora poskytnutá podniku PCT výši příslušného kolkovného, jež se na tyto úvěry vztahovalo. Datem poskytnutí podpory by v tomto případě bylo datum splatnosti dotčeného kolkovného.

— Osvobození věřitelů podniku PCT od daní, kolkovného, příspěvků a jakýchkoliv práv ve prospěch státu nebo třetích stran, které by tito věřitelé za obvyklých okolností museli ze smluv, podle nichž se převádějí závazky a práva plynoucí z úvěrových dohod uzavřených podnikem PCT, platit

(282) Tímto opatřením byla věřitelům podniku PCT, zejména podniku Cosco, poskytnuta podpora, která odpovídá částce kolkovného, jež by podnik Cosco musel za obvyklých okolností podle obecně platných předpisů zaplatit v případě převodu úvěru sjednaného s podnikem PCT na třetí stranu.

(283) Podle řeckých orgánů poskytl podnik Cosco podniku PCT v roce 2009 dva úvěry, které byly splaceny v roce 2011. Vzhledem k tomu nemá Komise důvod domnívat se, že k takovémuto převodu došlo.

(284) Řecké orgány by měly objasnit, zda bylo toto ustanovení využito. Pokud tomu tak bylo, budou muset stanovit výši kolkovného, jež by bylo v případě takovýchto právních úkonů splatné.

— Osvobození od kolkovného z náhrady, kterou řídicí orgán přístavu Pireus vyplácí podniku PCT podle koncesní smlouvy a na kterou se nevztahuje zákon o DPH

(285) Tímto opatřením se podniku PCT poskytuje zvýhodnění, které odpovídá výši kolkovného, jež by musel za těchto okolností zaplatit, ale od něhož se osvobozuje. Řecké orgány by měly uvést, zda bylo toto ustanovení využito. Pokud využito bylo, budou muset stanovit částky podpory poskytnuté podniku PCT a příslušná data, kdy k jejich poskytnutí došlo, a to způsobem popsaným u opatření uvedených výše.

— Preferenční režim pro zahraniční investice na základě žádosti podniku PCT

(286) Řecké orgány uvedly, že tento režim nebyl využit. Jak bylo nicméně uvedeno ve 220. bodu odůvodnění, má podnik PCT právo o takovýto preferenční režim požádat a získat jej.

Načasování opatření

(287) Řecká republika musí do dvou měsíců od okamžiku, kdy jí bylo toto rozhodnutí oznámeno, informovat Komisi o opatřeních, která se plánují či která byla přijata, přičemž:

i) uvede opatření, na která se skutečně může vztahovat nařízení o podpoře *de minimis*, a předloží příslušnou dokumentaci, jež to dokazuje,

ii) uvede opatření, v jejichž případě bylo navrácení podpory dosaženo, či plány k dosažení navrácení, jež byly zavedeny.

(288) Řecká republika musí do čtyř měsíců od okamžiku, kdy jí bylo toto rozhodnutí oznámeno, informovat Komisi o tom, že dosáhla navrácení.

(289) V zásadě se jedná o konečnou lhůtu pro navrácení.

(290) V případě, že zvýhodnění podniku PCT nepřesáhlo prahové hodnoty stanovené nařízením Komise (EU) č. 1407/2013 ([193]), nepovažuje se takovéto zvýhodnění, jsou-li splněny všechny podmínky stanovené v tomto zařízení, za státní podporu a navrácení se na něj nevztahuje.

(291) Částky, které mají být navráceny, se úročí ode dne, kdy byly podniku PCT dány k dispozici, do dne jejich skutečného navrácení. Úroky by se měly vypočítat jako složený úrok podle kapitoly V nařízení Komise (ES) č. 794/2004 ([194]) a nařízení Komise (ES) č. 271/2008 ([195]), kterým se mění nařízení (ES) č. 794/2004.

8. **ZÁVĚR**

(292) Komise shledává, že Řecko neoprávněně v rozporu s čl. 108 odst. 3 Smlouvy o fungování Evropské unie provedlo tato opatření podpory:

1) osvobození úroků naběhlých do data zahájení provozu přístaviště III od daně z příjmu;

2) právo na vrácení přeplatku DPH bez ohledu na stupeň dokončení předmětu smlouvy; definice pojmu „investiční statek“ pro účely předpisů o DPH; právo na úroky z prodlení od prvního dne následujícího po 60. dni ode dne podání žádosti o vrácení DPH;

([193]) Nařízení Komise (EU) č. 1407/2013 ze dne 18. prosince 2013 o použití článků 107 a 108 Smlouvy o fungování Evropské unie na podporu *de minimis* (Úř. věst. L 352, 24.12.2013, s. 1).

([194]) Nařízení Komise (ES) č. 794/2004 ze dne 21. dubna 2004, kterým se provádí nařízení Rady (ES) č. 659/1999, kterým se stanoví prováděcí pravidla k článku 93 Smlouvy o ES (Úř. věst. L 140, 30.4.2004, s. 1).

([195]) Nařízení Komise (ES) č. 271/2008 ze dne 30. ledna 2008, kterým se mění nařízení (ES) č. 794/2004, kterým se provádí nařízení Rady (ES) č. 659/1999, kterým se stanoví prováděcí pravidla k článku 93 Smlouvy o ES (Úř. věst. L 82, 25.3.2008, s. 1).

3) přenos ztrát bez časového omezení;

4) výběr ze tří metod odepisování investičních nákladů na rekonstrukci přístaviště II a výstavbu přístaviště III;

5) osvobození od kolkovného na úvěrových dohodách a doplňkové dohodě o financování projektu;

6) osvobození od daní, kolkovného, příspěvků a jakýchkoliv práv ve prospěch státu nebo třetích stran ze smluv mezi věřiteli úvěrových dohod, podle nichž se převádějí z nich plynoucí závazky a práva;

7) osvobození od kolkovného z náhrady, kterou řídicí orgán přístavu Pireus vyplácí podniku PCT podle koncesní smlouvy a na kterou se nevztahuje zákon o DPH;

8) ochrana v rámci zvláštního ochranného režimu pro zahraniční investice.

(293) Řecké orgány neosvobodily podnik PCT z nuceného vyvlastnění, a neposkytly mu tak v této souvislosti žádnou podporu.

(294) Veškerá opatření podpory uvedená výše jsou neslučitelná se Smlouvou a je třeba dosáhnout jejich navrácení,

PŘIJALA TOTO ROZHODNUTÍ:

Článek 1

Následující opatření státní podpory ve prospěch podniku Piraeus Container Terminal S.A. a jejího věřitele, podniku Cosco, jež Řecko provedlo v rozporu s čl. 108 odst. 3 Smlouvy o fungování Evropské unie, jsou neslučitelná s vnitřním trhem:

1) osvobození od daně z příjmu z úroků naběhlých do data zahájení provozu přístaviště III;

2) právo na vrácení přeplatku DPH bez ohledu na stupeň dokončení předmětu smlouvy; definice pojmu „investiční statek“ pro účely předpisů o DPH; právo na úroky z prodlení od prvního dne následujícího po 60. dni ode dne podání žádosti o vrácení DPH;

3) přenos ztrát bez časového omezení;

4) výběr ze tří metod odepisování investičních nákladů na rekonstrukci přístaviště II a výstavbu přístaviště III;

5) osvobození od kolkovného na úvěrových dohodách a doplňkové dohodě o financování investičního projektu;

6) osvobození od daní, kolkovného, příspěvků a jakýchkoliv práv ve prospěch státu nebo třetích stran ze smluv mezi věřiteli úvěrových dohod, podle nichž se převádějí z nich plynoucí závazky a práva;

7) osvobození od kolkovného z náhrady, kterou řídicí orgán přístavu Pireus vyplácí podniku PCT a na kterou se nevztahuje zákon o DPH;

8) ochrana v rámci zvláštního ochranného režimu pro zahraniční investice.

Článek 2

Řecké orgány neposkytly státní podporu osvobozením podniku Piraeus Container Terminal S.A. z nuceného vyvlastnění.

Článek 3

1. Řecko dosáhne navrácení poskytnuté neslučitelné podpory uvedené v článku 1 od podniku PCT a jeho mateřské společnosti Cosco.

2. Částky, které mají být navráceny, se úročí ode dne, kdy byly příjemci dány k dispozici, do dne jejich skutečného navrácení.

3. Úroky se vypočtou jako složený úrok podle kapitoly V nařízení (ES) č. 794/2004 a nařízení (ES) č. 271/2008, kterým se mění nařízení (ES) č. 794/2004.

4. Řecko s účinkem ode dne přijetí tohoto rozhodnutí zruší všechna ustanovení, jež umožňují pokračování opatření uvedených v článku 1.

5. Řecko s účinkem ode dne přijetí tohoto rozhodnutí zruší všechny neprovedené platby podpory uvedené v článku 1.

Článek 4

1. Navrácení podpory uvedené v článku 1 musí být bezodkladné a účinné.

2. Řecko zajistí, aby toto rozhodnutí bylo provedeno ve lhůtě čtyř měsíců ode dne jeho oznámení.

Článek 5

1. Do dvou měsíců ode dne oznámení tohoto rozhodnutí předloží Řecko tyto informace:

a) celkovou částku (tvořenou jistinou a úroky splatnými při navracení), jejíhož navrácení se má od podniku PCT a jeho mateřské společnosti Cosco dosáhnout;

b) podrobný popis opatření k zajištění souladu s tímto rozhodnutím, jež již byla přijata a jež se plánují;

c) doklady, které prokazují, že podniku PCT a jeho mateřské společnosti Cosco bylo nařízeno podporu navrátit.

2. Řecko bude Komisi informovat o pokroku při provádění vnitrostátních opatření přijatých k provedení tohoto rozhodnutí, dokud nebude poskytnutá podpora uvedená v článku 1 plně navrácena. Na žádost Komise bezodkladně předloží informace o opatřeních k provedení tohoto rozhodnutí, která již byla přijata a která se plánují. Dále předloží podrobné informace o částkách podpory a o úrocích, jejichž navrácení od příjemce již bylo dosaženo.

Článek 6

Toto rozhodnutí je určeno Řecku.

V Bruselu dne 23. března 2015.

Za Komisi
Margrethe VESTAGER
členka Komise